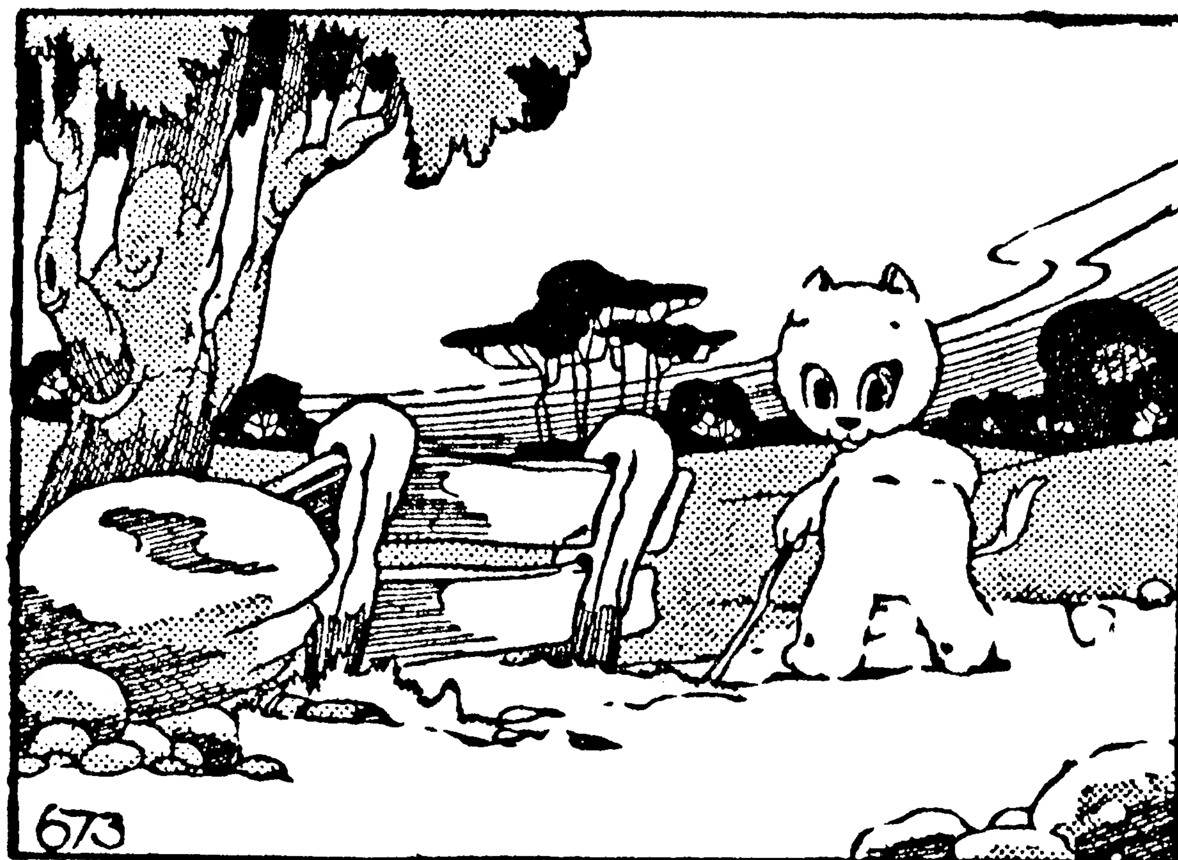
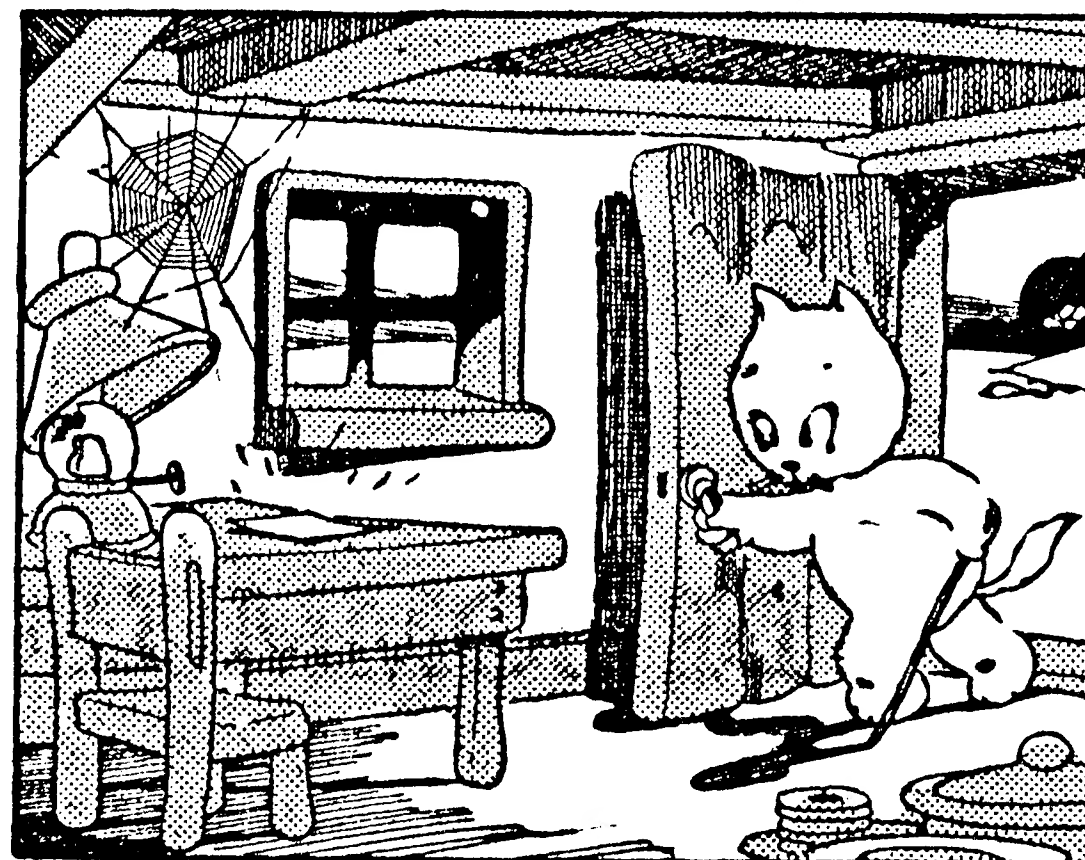
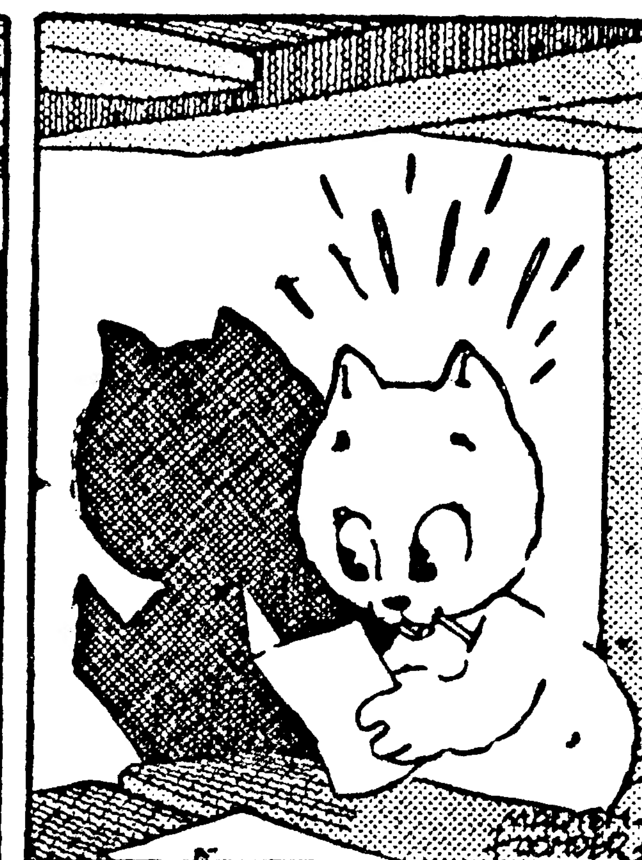

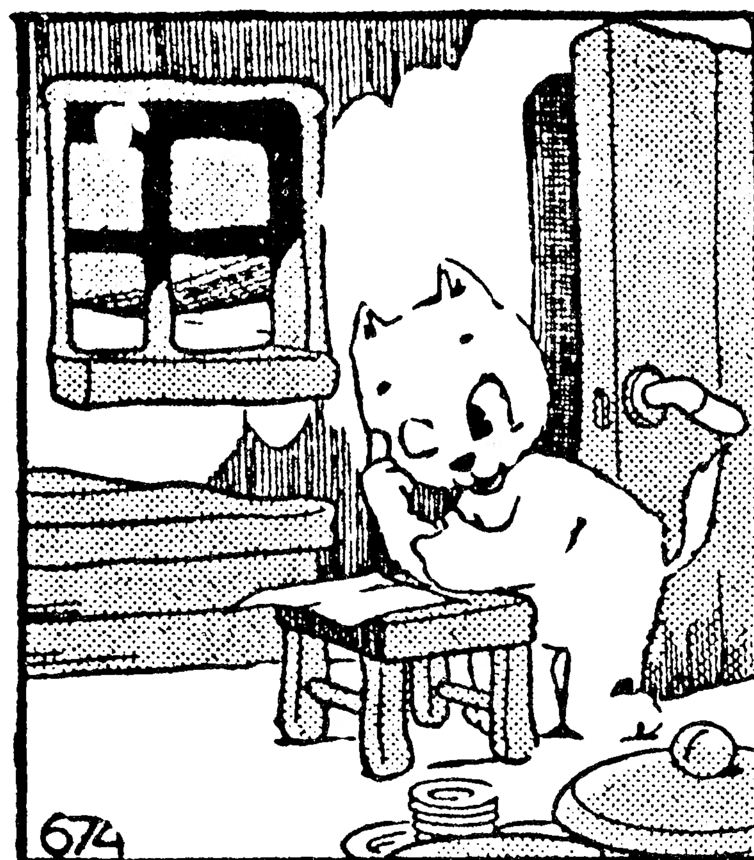
Tom Poes liep weer op de landweg, die naar z'n huisje voerde en hij zei tegen zichzelf, dat hij blij was, dat hij nu weer thuiskwam.

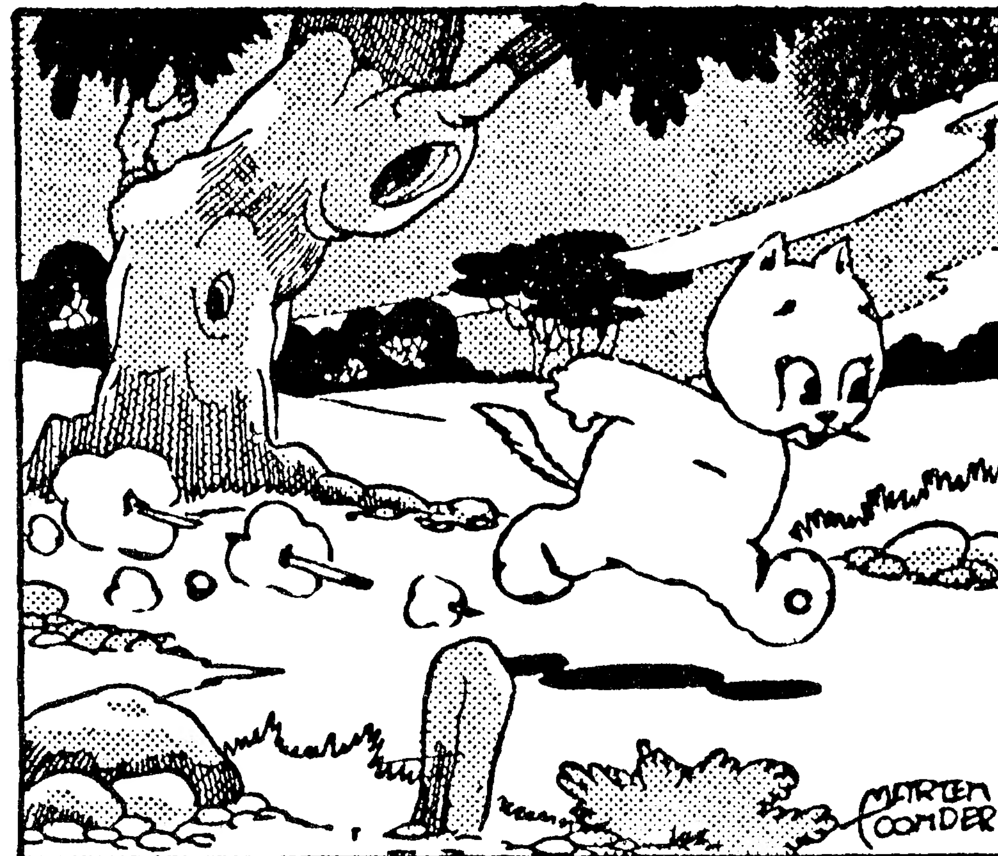
— Ik ga nu een poosje vacantie nemen, dacht hij. Geen avonturen, geen reizen .... ik heb er voorlopig genoeg van.

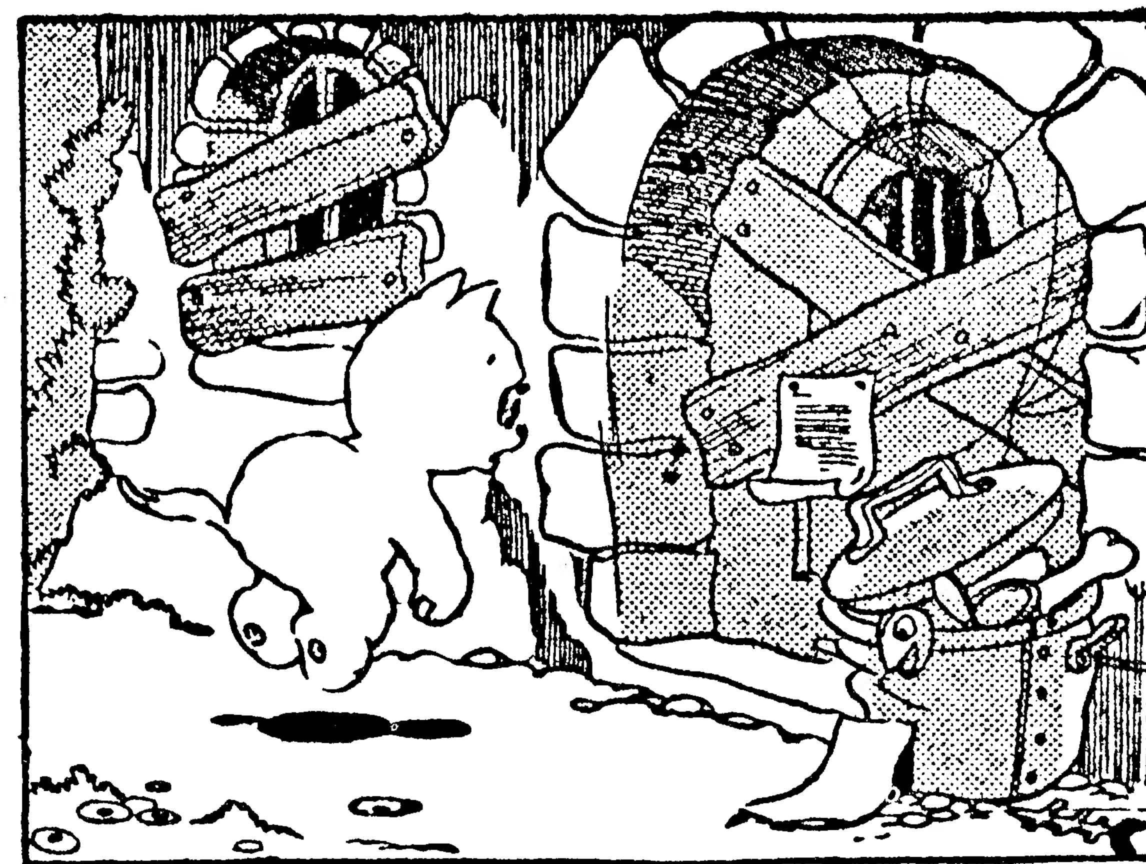
Hij stapte door de achterdeur z'n huisje binnen. Die deur stond altijd open, omdat Tom Poes wel wist, dat niemand iets bij hem weg zou stelen. En omdat die deur altijd open stond, was de postbode ook zeker op een dag zo maar naar binnen gestapt en had een brief voor Tom Poes op de keukentafel neergelegd.

— Wel, wat kan dat zijn? mompelde Tom Poes. Een brief voor mij ...., dat komt niet vaak voor.

Hij scheurde hem gauw open en haalde er een velletje papier en een kaart uit, waarop allemaal stipjes, kruisjes en cijfers stonden. In de brief stond:
— Kom zo gauw mogelijk naar me toe. Ik ben in gevaar. Verberg ingesloten kaart. Heer Ollie B. Bommel van Bommelsteijn.

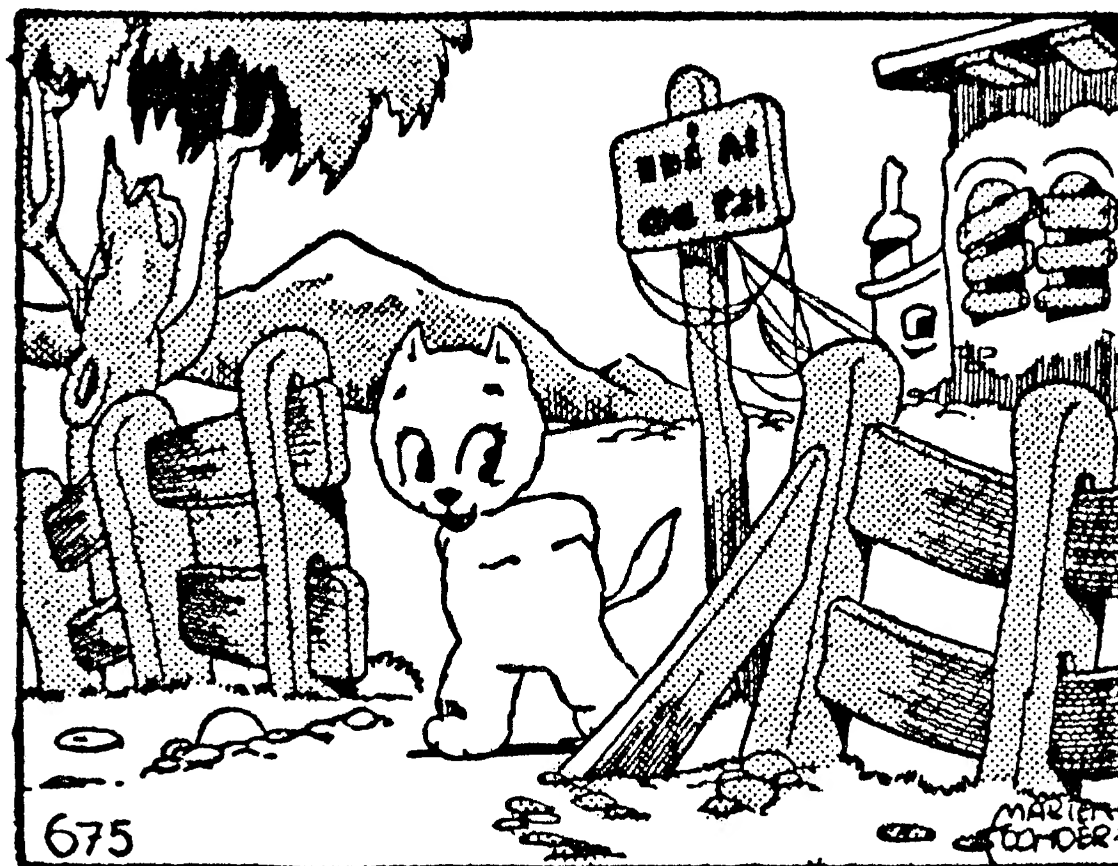

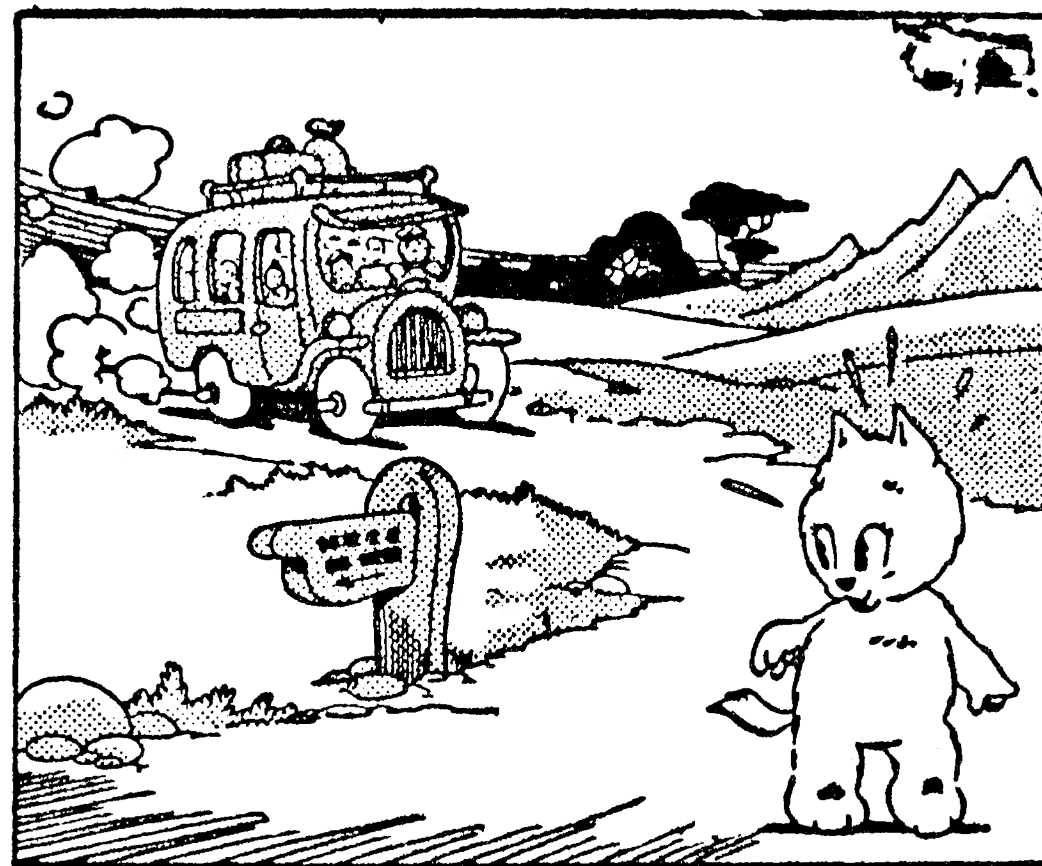
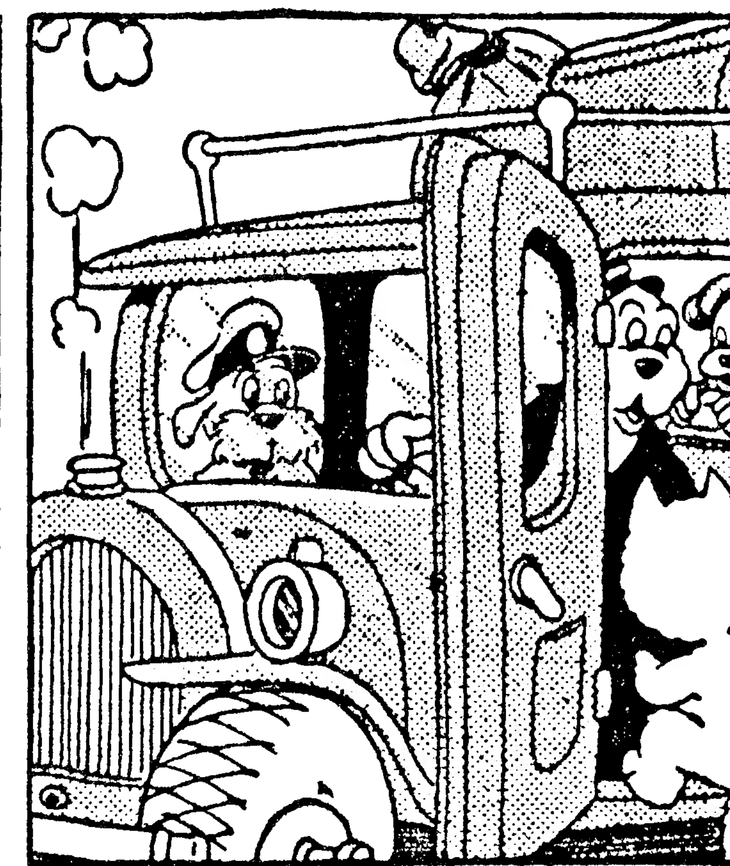
— Heer Bommel in gevaar, mompelde Tom Poes. Ik moet hem natuurlijk gaan helpen. En wat zou die kaart betekenen?

Tom Poes dacht niet verder, maar verborg hem zoals heer Bommel had gevraagd en vijf minuten later liep hij alweer op de landweg, die naar slot Bommelsteijn voerde.

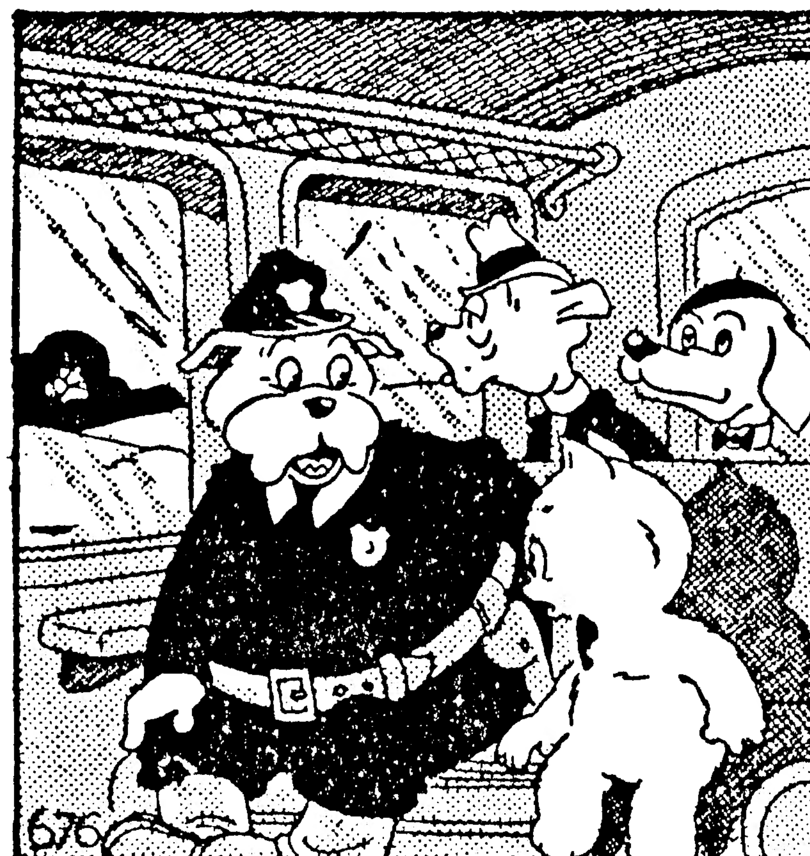
— Geen vacantie, dacht hij, zo gaat het als je van te voren plannen maakt. Altijd kan er weer iets gebeuren. Misschien wordt het zelfs weer een avontuur!

En dat 't misschien een avontuur zou worden, daar leek het veel op, toen Tom Poes slot Bommelsteijn zag. Dat was gewoon niet meer te herkennen. Het grasgazon zag er helėmaal slordig uit en de planten en struiken groeiden maar in het wilde weg. De ruiten waren uit de ramen en er waren planken voor gespijkerd net als voor de deur, die er verveloos en verweerd uitzag. Er hing een briefje, waarop stond: — Ben in Rommeldam in de Vagebondensteeg no. 13. Kom daar zo gauw mogelijk! — Heer Ollie B. Bommel.

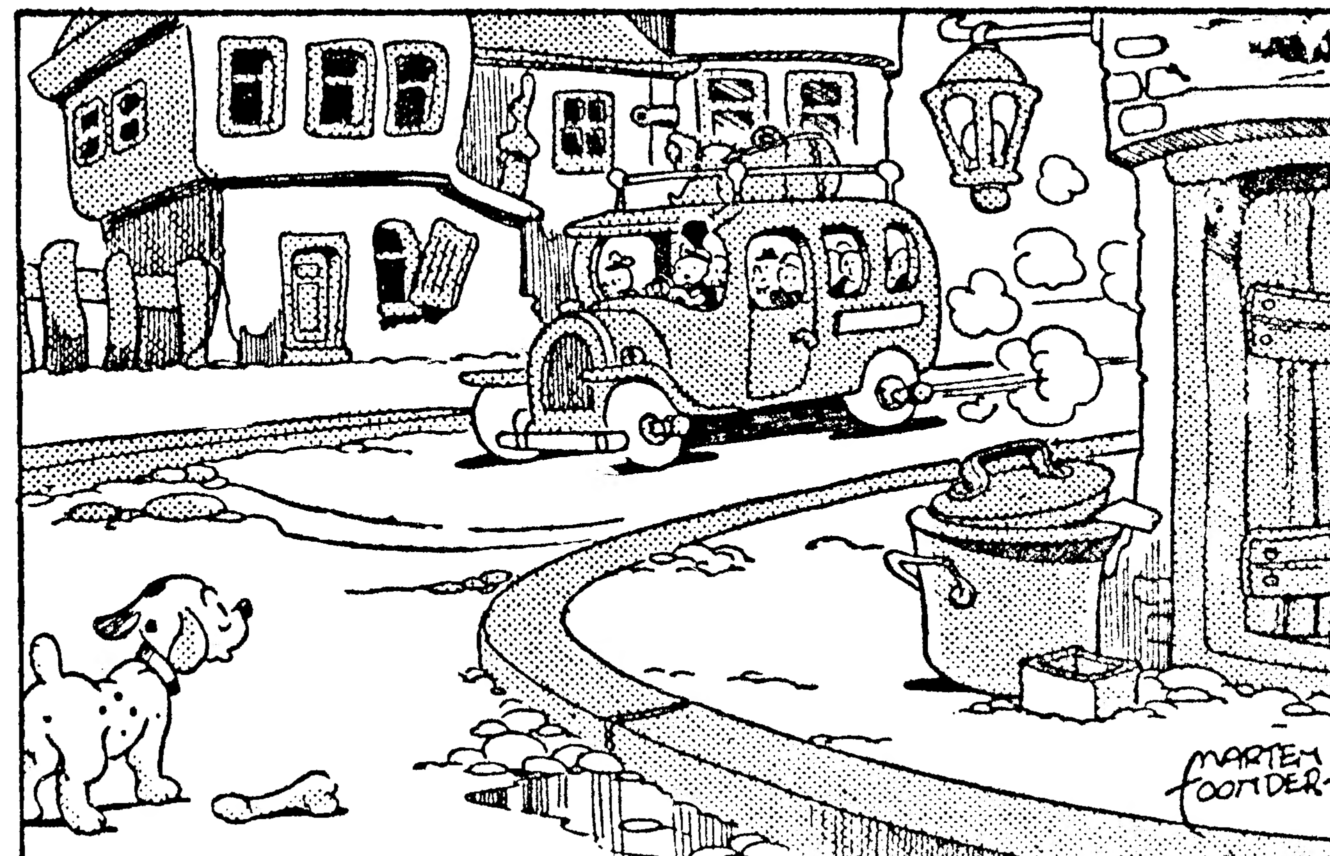

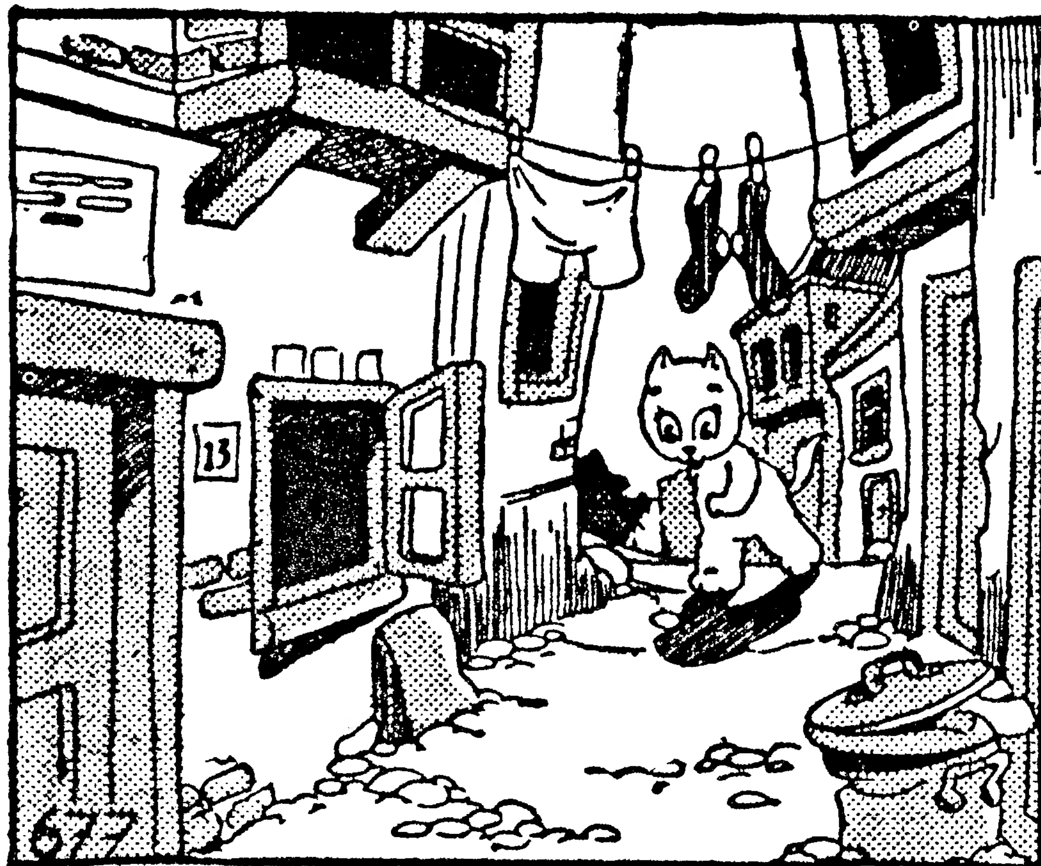
Tom Poes was nog eens om slot Bommelsteijn heengelopen, maar overal was het hetzelfde: dichtgespijkerde ramen en deuren en nergens een levend wezen te bekennen. — Ja, ik zal nu maar direct naar Rommeldam gaan, dacht hij. — Er moet toch iets vreemds zijn met Heer Bommel: Eerst die brief en nu weer dat papiertje, waarop staat, dat hij in Rommeldam is! Ik begrijp er niets van. Net toen Tom Poes weer op de landweg liep, kwam de autobus er luid toeterend aanrijden. — Dat treft prachtig, zei hij tegen zichzelf en hij stak z'n hand uit, opdat de chauffeur zou stoppen. Toen Tom Poes instapte, zag hij plotseling tussen de reizigers, die er al in zaten, een bekend gezicht:

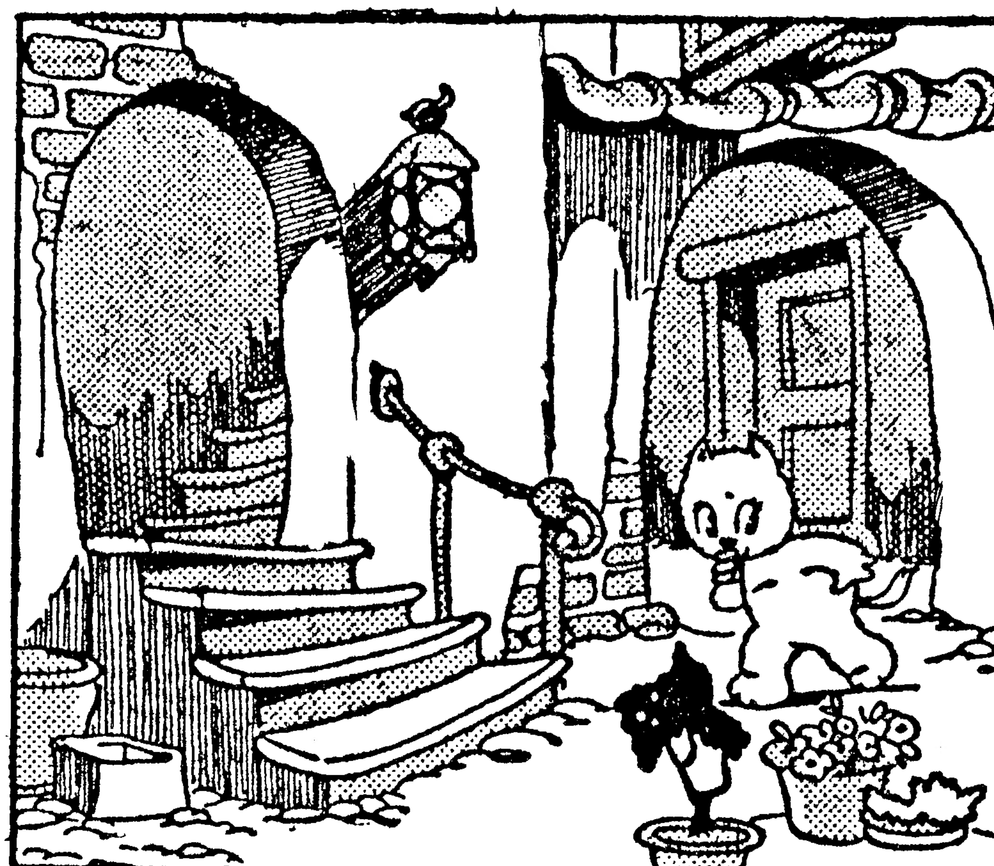

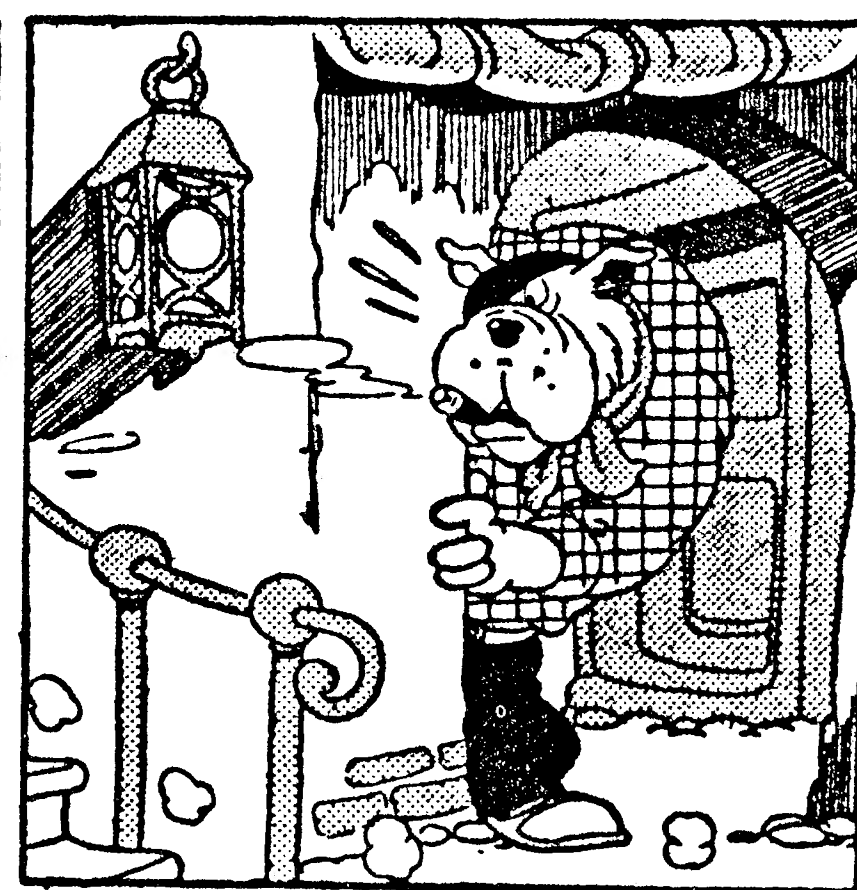

Dat was het gezicht van Commissaris Bulle Bas:
— Dag commissaris, hoe maakt U het? zei Tom Poes, terwijl hij naast hem ging zitten.
— Hm, zei Bulle Bas, — In lang niet gezien: Nog wat beleefd de laatste tijd?
— O ja, genoeg, zei Tom Poes. — Maar het lijkt er op of ik nu weer wat ga beleven.
En toen vertelde Tom Poes van de brief van Heer Bommel en van het papiertje, dat hij aan de deur van slot Bommelsteijn had gevonden.
— Hm, zo, riep Bulle Bas. — Heer Bommel in gevaar. En nu moet je naar de Vagebondensteeg no. 13? Wel dat is het allerongunstigste steegje van heel Rommeldam. Dan moet je hier al uitstappen. Eerst ga je langs drie sloppen aan je rechterhand en dan is het de vierde steeg aan je linkerhand.

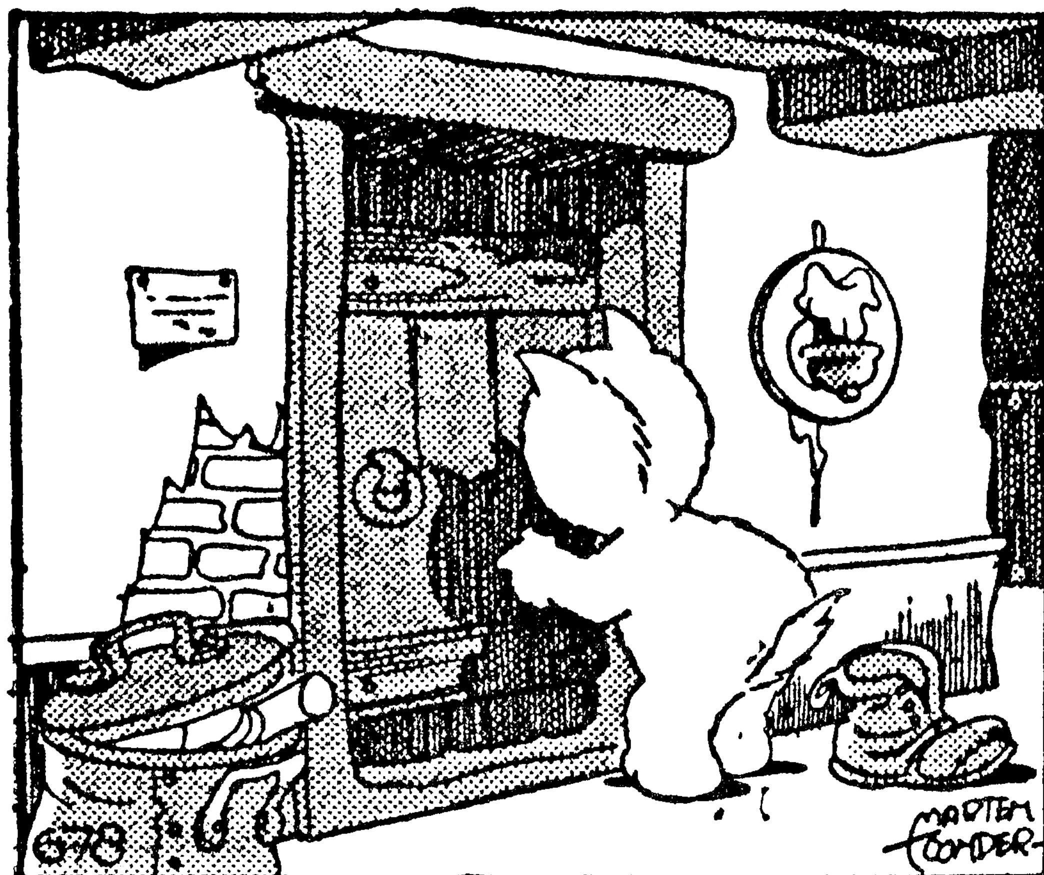

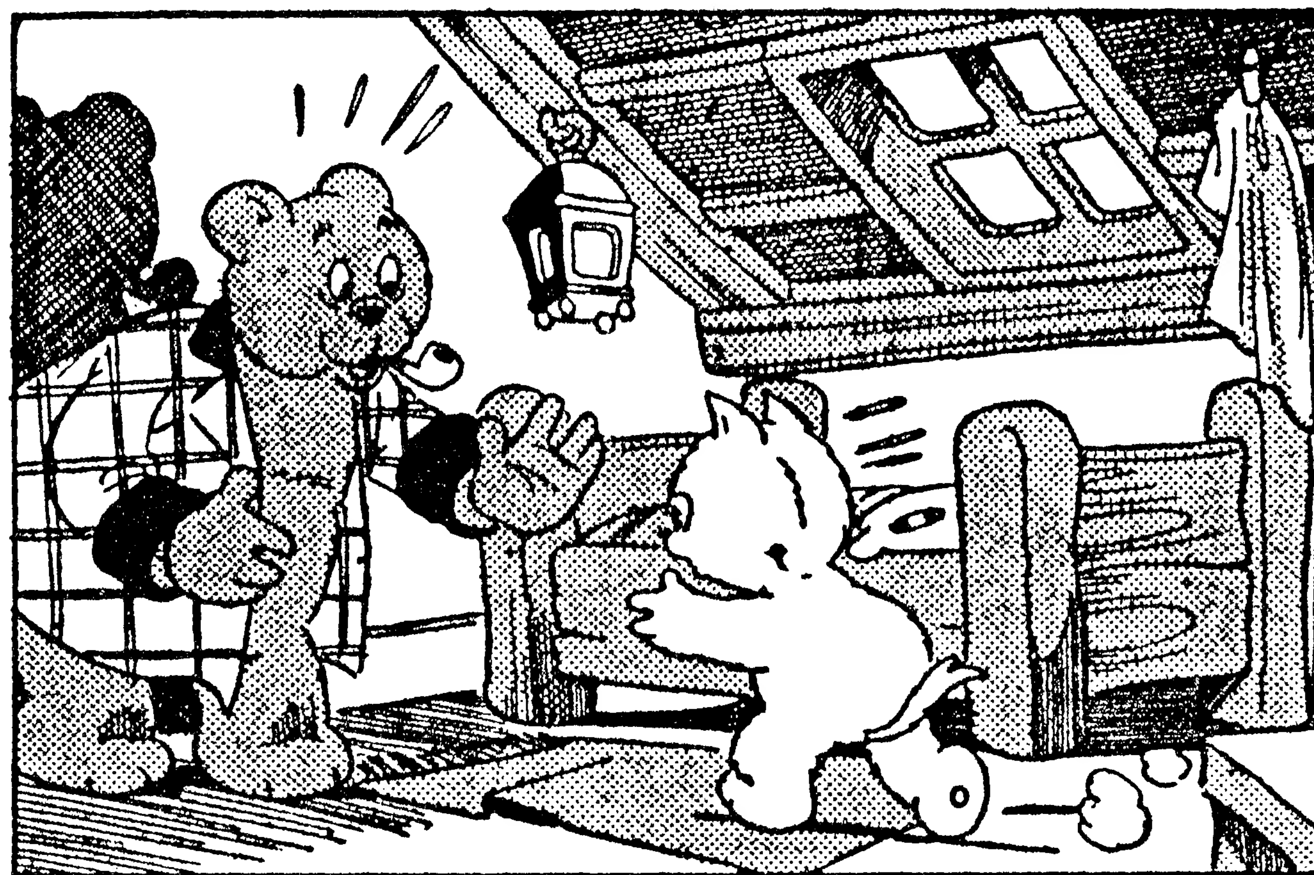
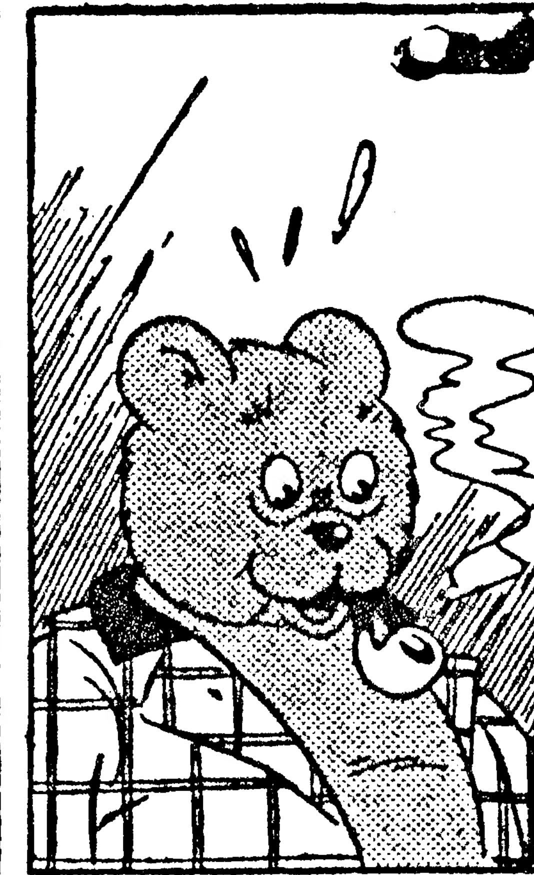

Tom Poes stapte uit de autobus en keek een beetje aarzelend om zich heen. Deze omgeving van Rommeldam had hij nog nooit gezien en hij vroeg zich verwonderd af wat heer Bommel hier te zoeken had. — Zou heer Ollie ineens arm geworden zijn? — dacht Tom Poes. — Het is toch niets voor hem om in zo'n smal steegje te wonen als de Vagebondensteeg is! Ik begrijp er niets van! Maar hier is nummer dertien al, nu zal ik gauw genoeg weten wat er aan de hand is, denk ik. — Tom Poes liep de deur in en kwam toen op een klein binnenplaatsje terecht. Een smalle, kronkelige trap met afgesleten treden liep van hier af naar boven en hij begon die te beklimmen.

— Als heer Bommel nu maar thuis is! — dacht hij. — Het ziet er hier allemaal zo verlaten uit.... Daar had Tom Poes gelijk in, zo op het oog was alles helemaal verlaten, maar toen hij de trap begon te beklimmen, klonk er een geluid van zachte voetstappen. En even later gluurde er voorzichtig een vreemd gezicht om de hoek van de poort, dat er nu niet bepaald erg vriendelijk uitzag! — Daar gaat hij.... mompelde het gezicht — het loopt allemaal gesmeerd!!....

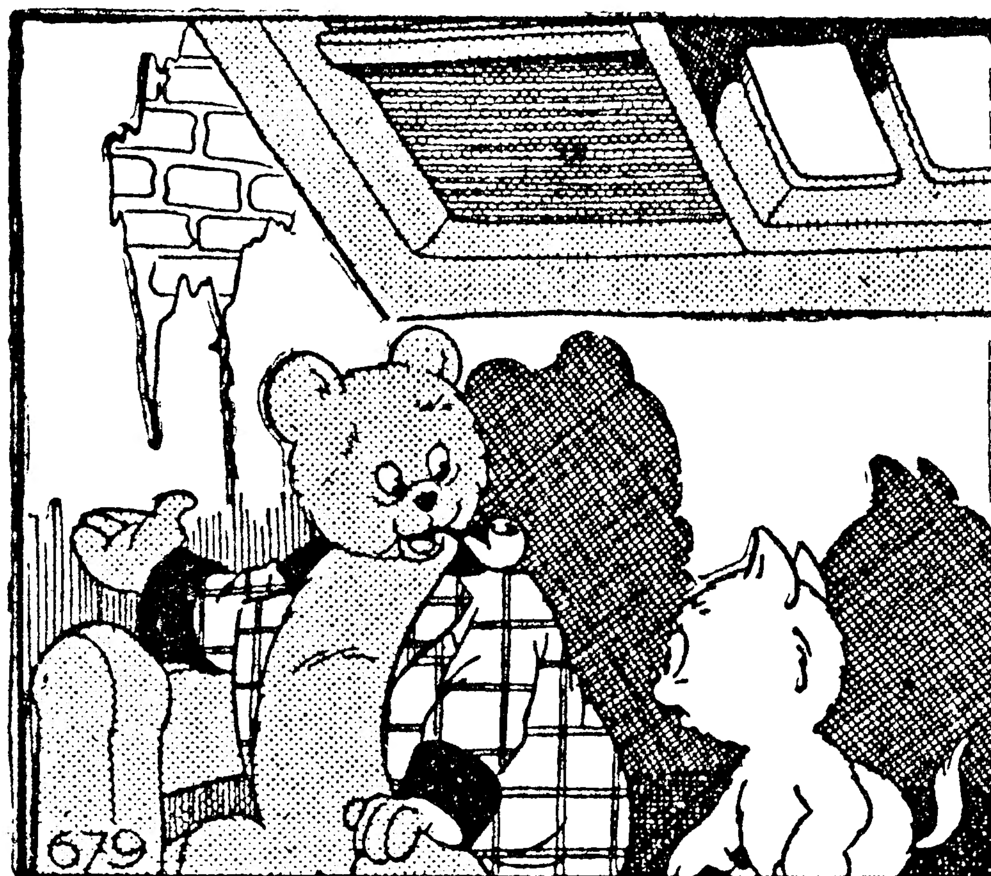

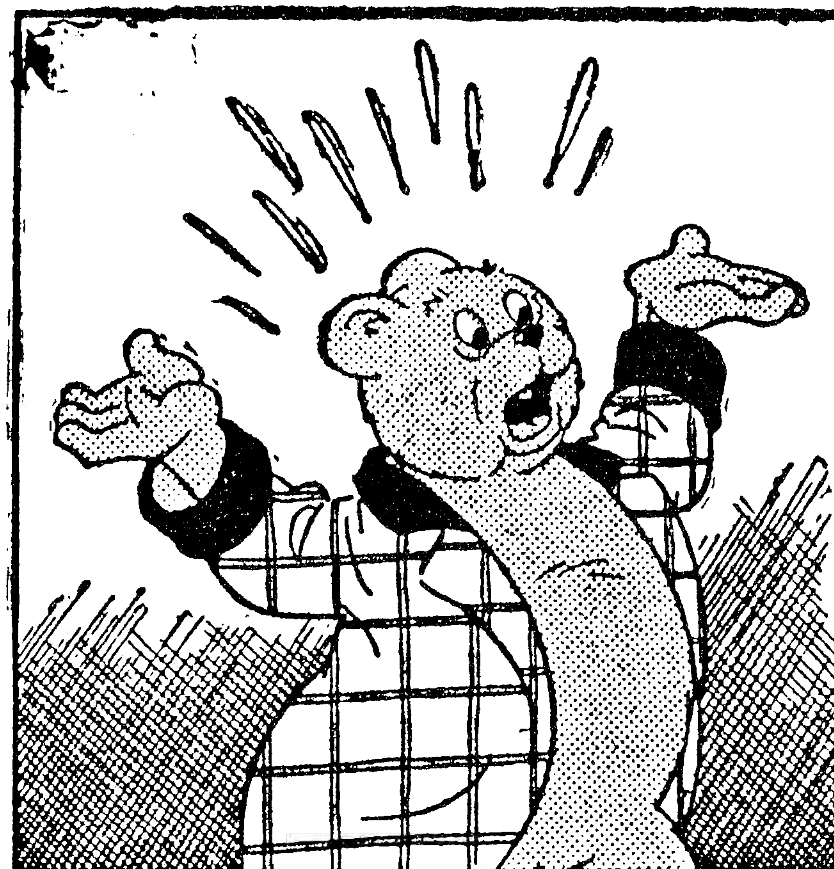

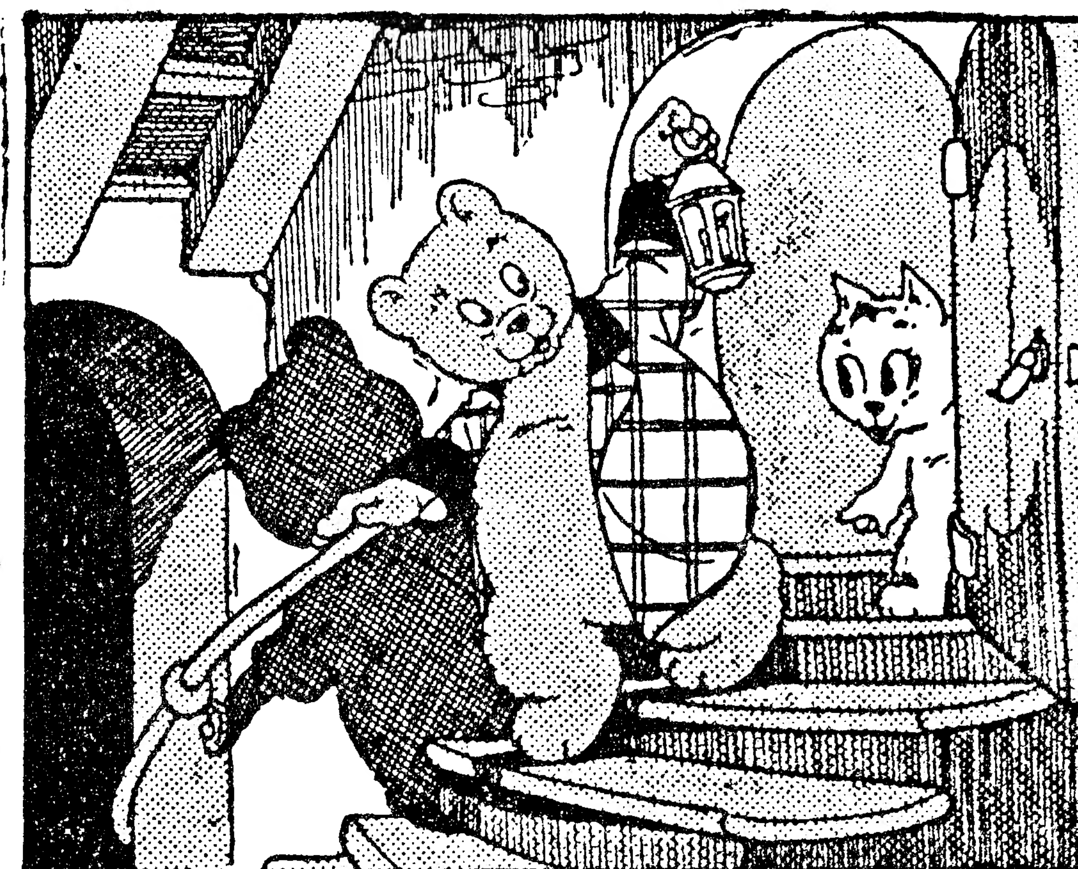
Tom Poes klom de trap op, tot hij niet verder kon en klopte toen aan de deur die hij recht voor zich zag. Zonder te wachten of er ook iemand „binnen" zou roepen stapte hij naar binnen en stond toen recht tegenover heer Ollie!! — Wel .... welkom, jonge vriend! zei heer Bommel met een erg hese stem. — Tjonge, wat ben ik blij je te zien .... ik heb verschrikkelijke kou gevat en ik kan haast niet praten, ik mot steeds niese .... hasjoeoeoe!!!! — Dat is jammer! zei Tom Poes en hij dacht: — heer Bommel is er niet op vooruitgegaan. Hij zegt mot in plaats van moet en zijn stem klinkt niets deftig meer! Maar dat zal wel van de verkoudheid komen. En wie weet wat hij allemaal heeft meegemaakt! — Waarmee kan ik u eigenlijk helpen, heer Ollie? vroeg hij toen. — Bent u al uw geld kwijtgeraakt? Slot Bommelstein is helemaal verwaarloosd en in deze straat is het toch ook niets voor lieden van uw stand ....

— Daar hebbie gelijk an, jonge vriend! zei heer Bommel. — Ik zit helemaal in de soep, de pliesie loert op me en me cente benne op! Als ik me kaart nou maar had, was ik gered ....

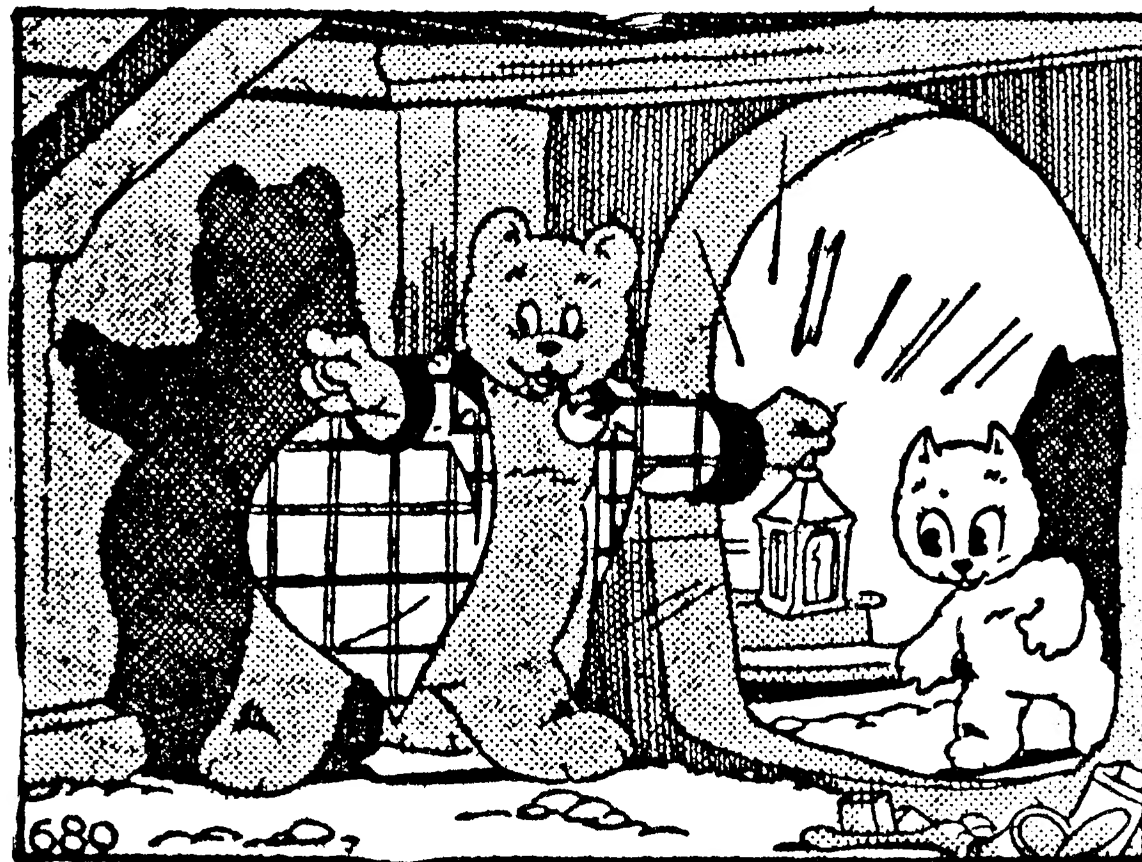
— Nu begrijp ik er niets meer van! dacht Tom Poes.

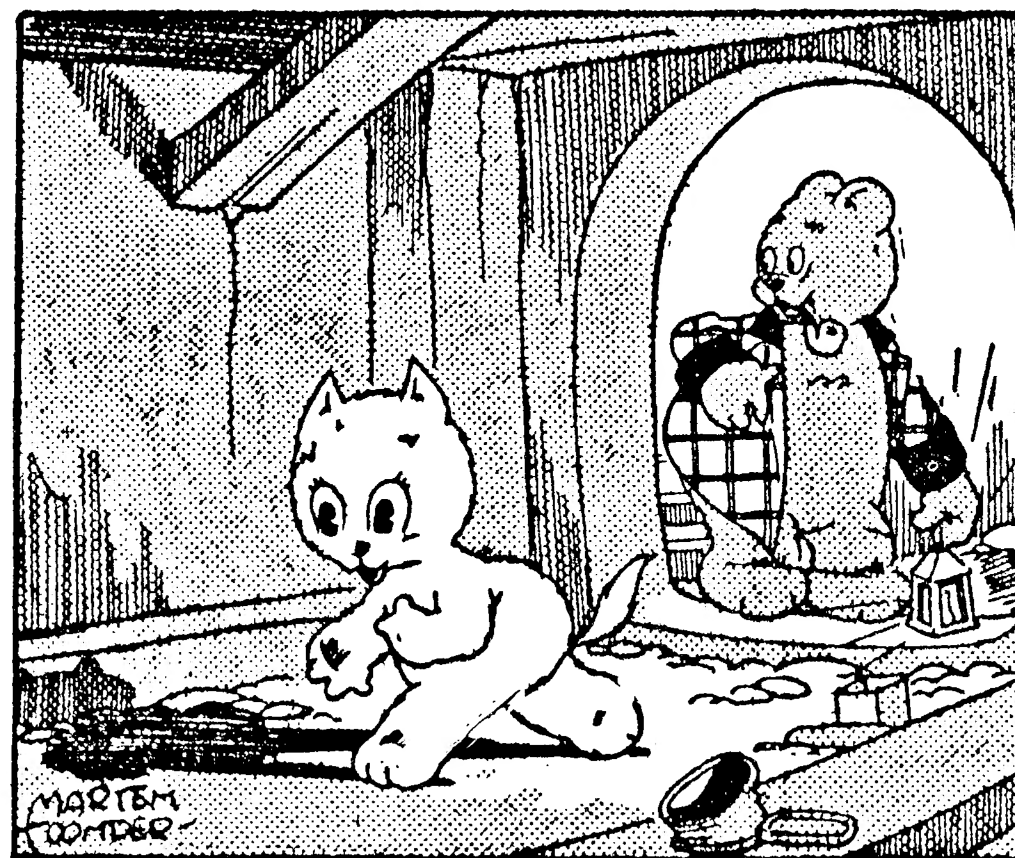

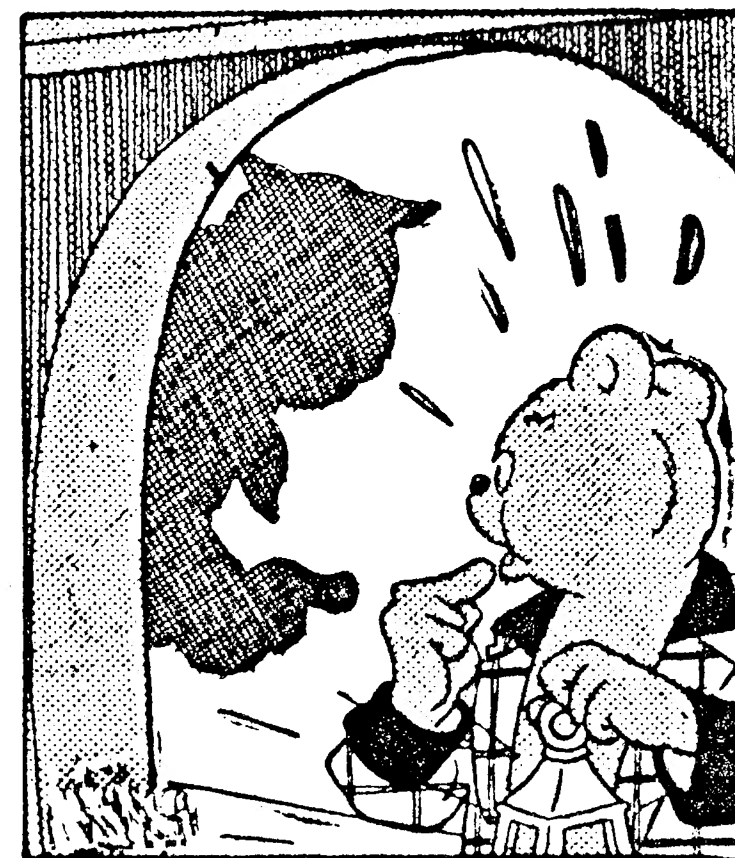

Tom Poes was erg verbaasd, dat heer Bommel zo vreemd praatte. — Loert de politie op u? — vroeg hij verwonderd. — En hoe komt het, dat al uw centen op zijn? — Kijk, — legde heer Ollie uit, — de bank, waar ik me geld had staan, is op de fles en nou benne ook al me cente weg. Maar ik had een kaart van me grootvader waarop de plaats stond aangegeven, waar die z'n geld had verstopt. Me grootvader was erg rijk en erg voorzichtig, moet je weten en hij heb alles wat ie had ergens begraven. Maar nou ben ik me kaart kwijt. Weet jij niet waar ik hem verloren kan hebben, jonge vriend? — Is dat soms de kaart die u me gelijk met die brief heb gestuurd? — vroeg Tom Poes, die er nog steeds niet veel van begreep. — U vroeg me in die brief om de kaart ergens te verstoppen en dat heb ik... — Maar heer Bommel liet hem niet uitspreken. — Docht ik het niet?!!!! — riep hij. — Dat heb ik steeds gezegd! Die kaart is vast en zeker bij Tom Poes, zei ik! — Wist u dan niet meer, dat u hem zelf gestuurd had? — vroeg Tom Poes steeds verbaasder. — Eh... Ja... Natuurlijk! — zei de heer Bommel haastig. — Kom mee, jonge vriend! Kom mee. Hier naar beneden! Ik moet je iets heel belangrijks laten zien!

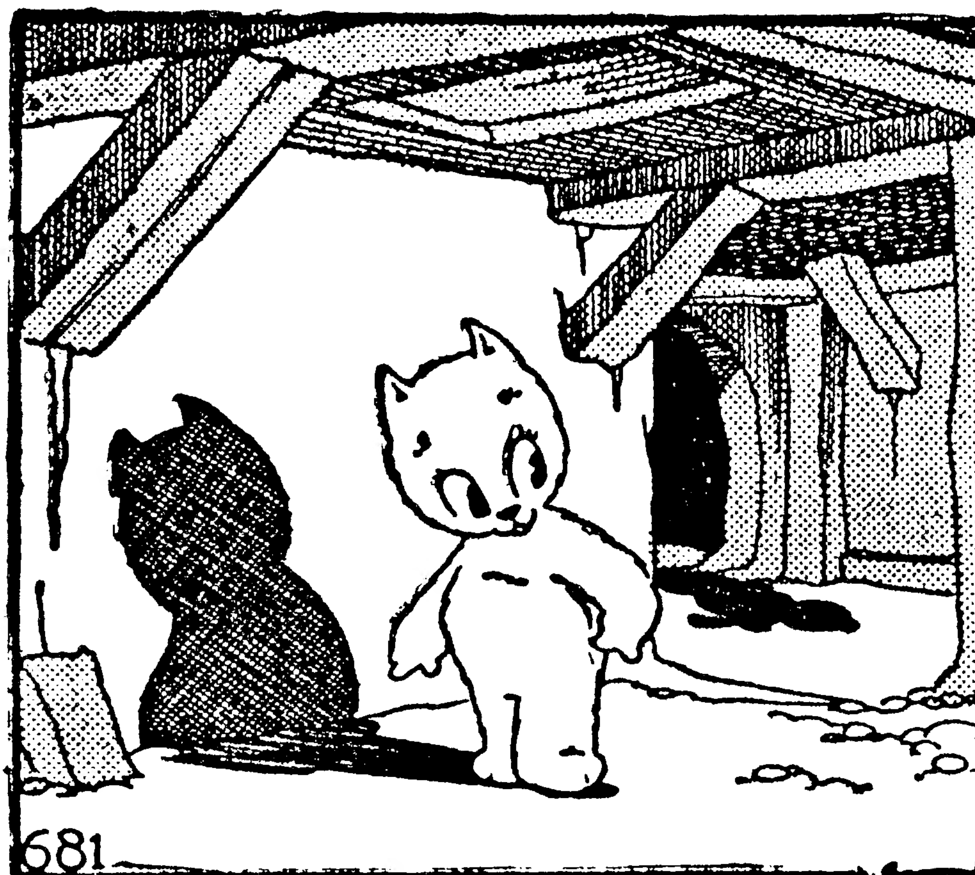

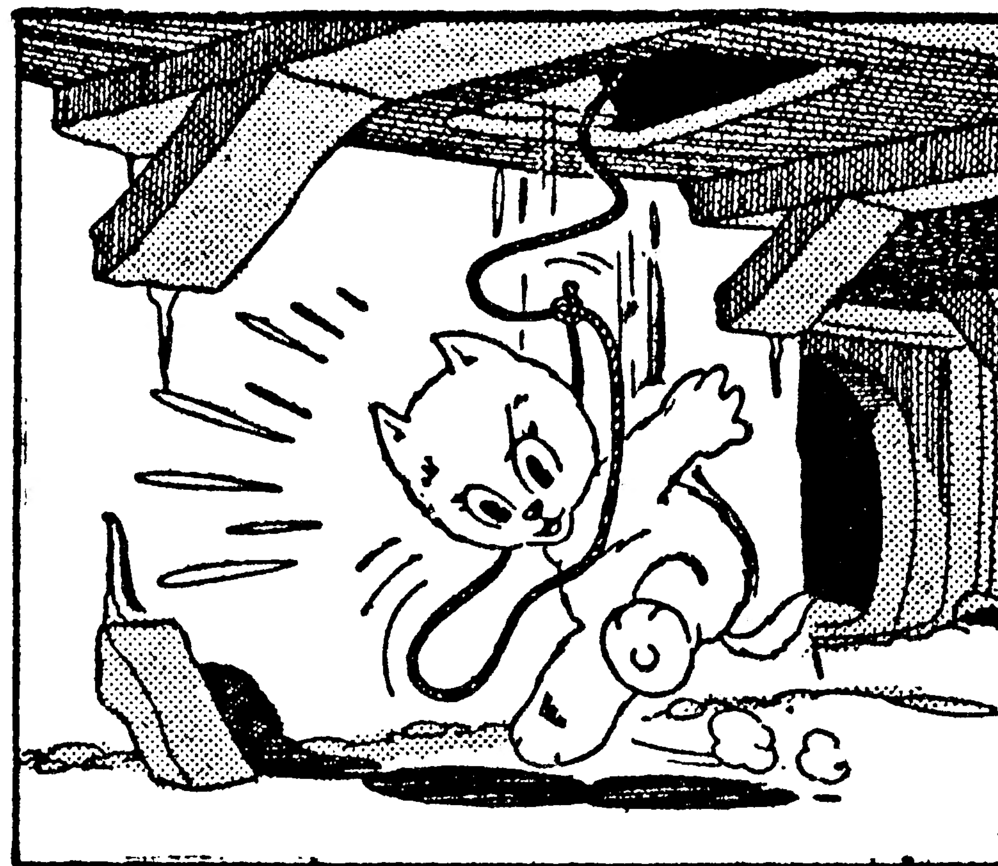
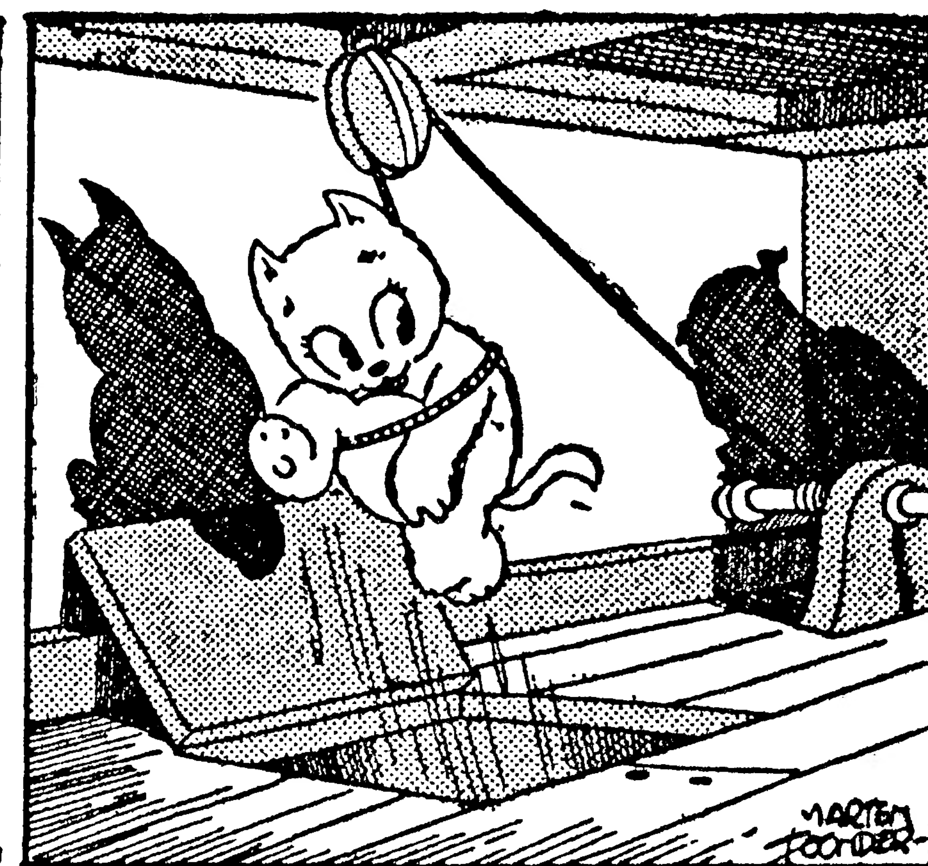

Heer Bommel daalde een nauwe donkere trap af en Tom Poes volgde hem. — Ik begrijp er niet veel van, dacht Tom Poes. — Heer Bommel doet erg vreemd, vind ik en hij wist niet eens meer, dat hij die kaart aan mij gestuurd had. Ook praat hij erg vreemd, niet erg deftig .... Ik weet het niet, maar deze zaak bevalt me niet helemaal! Heer Ollie is wel erg veranderd ....

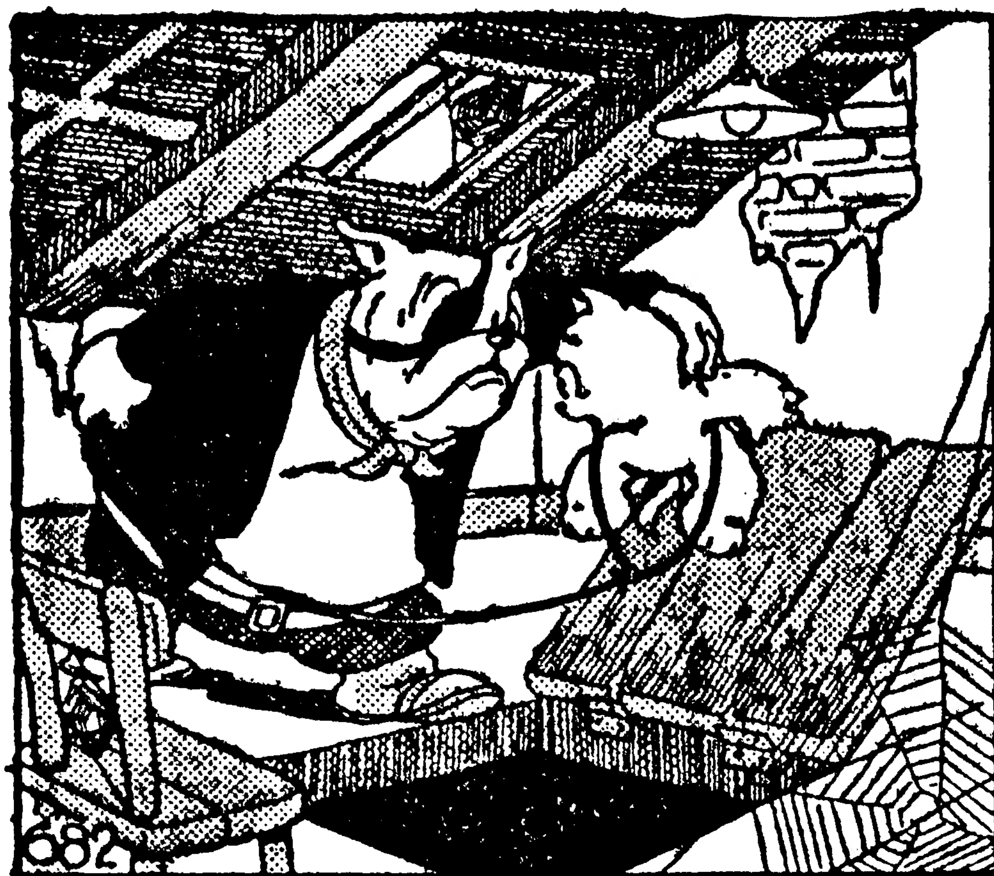
— Zie je deze gang? vroeg heer Bommel. — Wel, die loopt helemaal onder het huis door. We moeten erg voorzichtig zijn, want niemand mag ons horen .... Sluip voorzichtig voor me uit, Tom Poes .... — Waar gaan we eigenlijk naar toe? vroeg Tom Poes, — Waar brengt u me eigenlijk heen? Ik .... — Zeur nou niet! snauwde heer Ollie, — sluip nou maar en kijk goed uit je doppe!

Tom Poes begon te sluipen en hij keek niet meer om. Dat was jammer, want anders had hij gezien, dat heer Bommel achterbleef en iets fluisterde tegen een geheimzinnige gedaante waarvan de schaduw op de muur bij heer Ollie viel ....

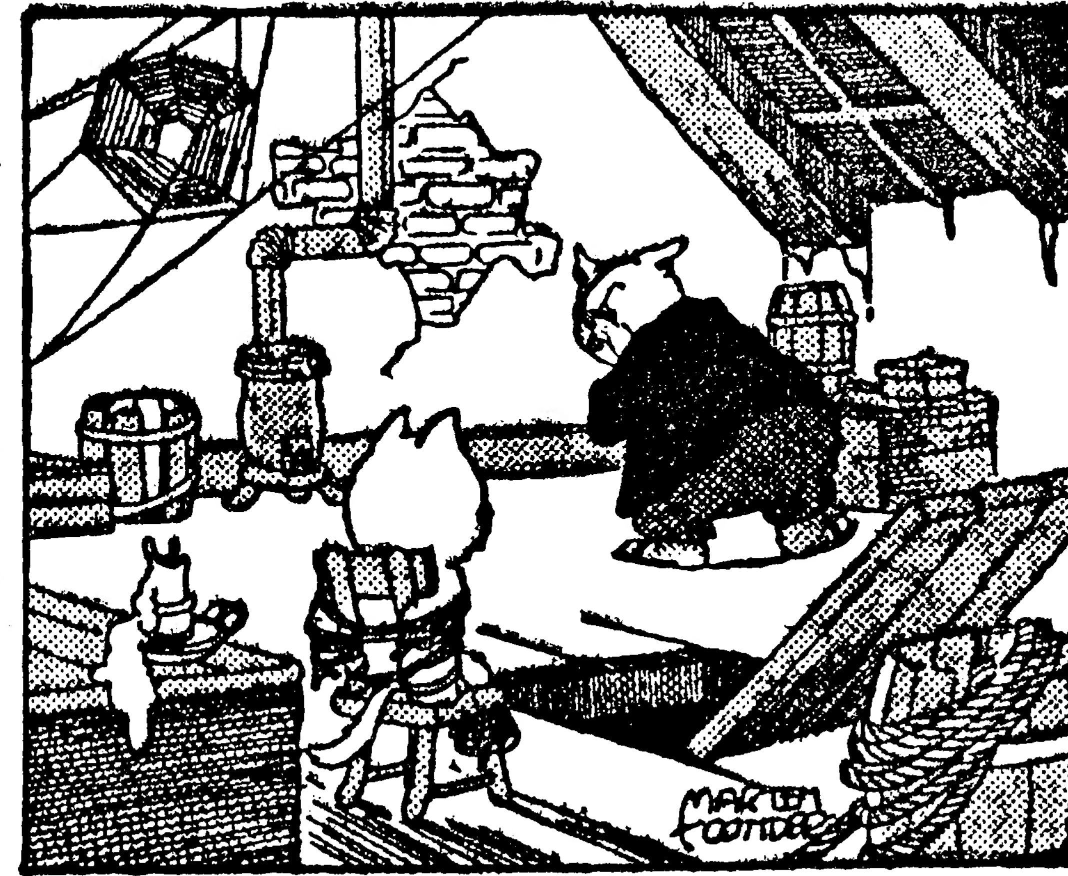

Toen Tom Poes een poosje door de gang geslopen had, bleef hij staan. — Het bevalt me niet! — mompelde hij. — Deze gang ziet er niet betrouwbaar uit en heer Ollie doet erg vreemd. Hij is achtergebleven en hij heeft niet verteld waar we naar toe gaan!... Nee, het bevalt me allemaal niets en ik ben eigenlijk erg onvoorzichtig geweest om zo maar op goed vertrouwen met hem mee te gaan.... Ik zou wel eens willen weten wat er eigenlijk aan de hand is.... Dit is het geheimzinnigste wat ik ooit heb meegemaakt.... — Zo stond Tom Poes te mompelen en hij merkte helemaal niet, dat er boven zijn hoofd een luikje openging, waardoorheen een touw kwam zakken. Hij merkte het pas, toen de lus over zijn hoofd en armen gleed en strak werd aangehaald en toen was het te laat. Tom Poes werd naar boven getrokken en kwam terecht in een kaal, somber vertrek....

Je begrijpt, dat Tom Poes vreselijk schrok, toen hij zo ineens naar boven werd gehesen door een luik; maar hij schrok toch nog erger toen hij merkte wie de schuld daarvan was.

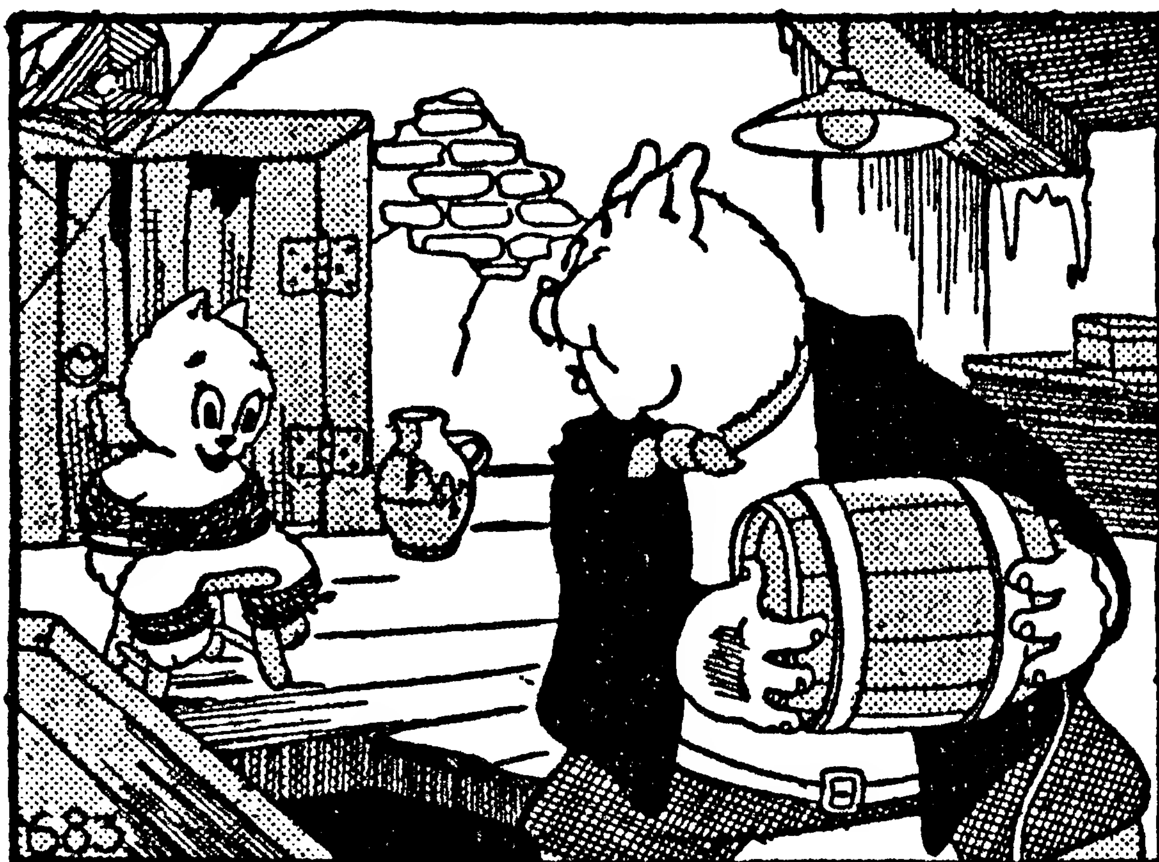
— Pietje Kolibrie! riep Tom Poes. Hoe kom jij hier? Wat moet je van me? Maak me onmiddellijk los!

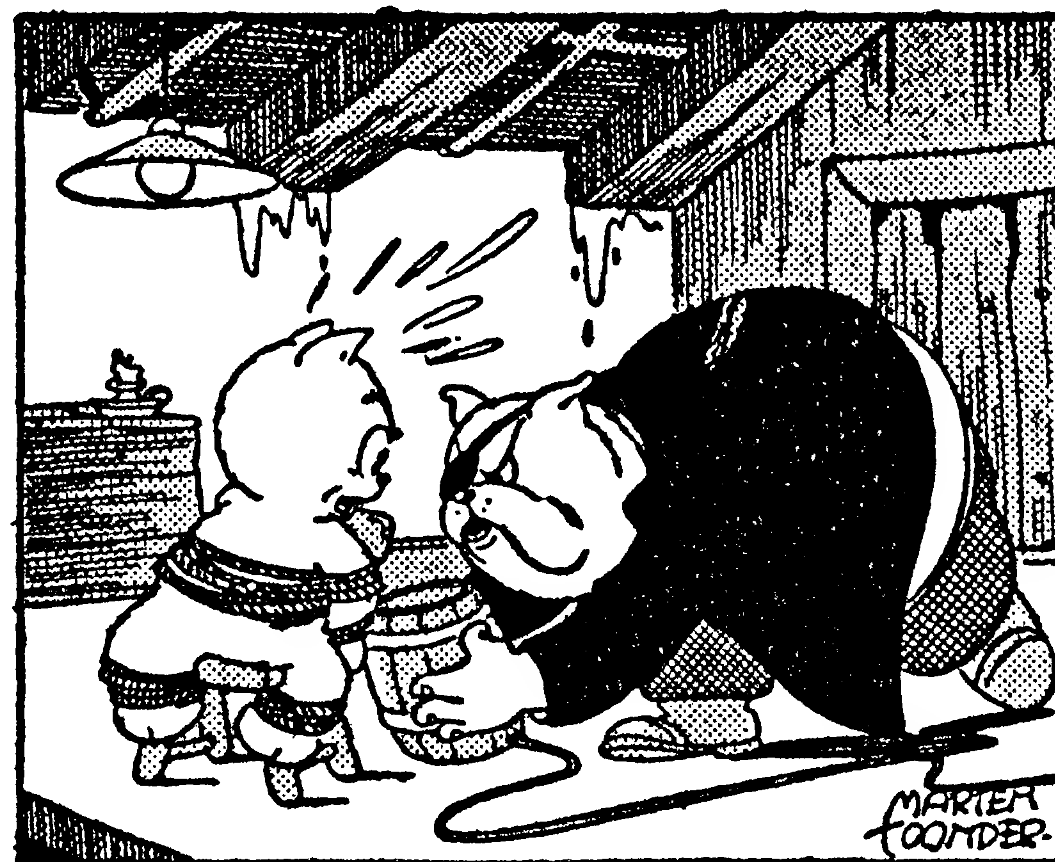
— Oho! Aha! bromde Pietje, nog steeds dezelfde praatjesmaker. Maar dit keer zul je me leren kennen, vriendje. Nu krijg je niet de kans om grapjes uit te halen. Ik werk nu alleen, zonder den prof, en je zult zien wie ik ben.

— Dat weet ik al lang, zei Tom Poes. Je bent een brutale lelijke hond van een kerel en met dat ooglapje voor, ben je heus niet mooier geworden. Wat wil je?

— Ik wil weten waar je de kaart van heer Bommel hebt gelaten, zei Pietje Kolibrie. Dat is alles en wanneer je dat verteld hebt, zal ik je vrijlaten. Maar als je weigert om je mond open te doen, is je laatste uurtje geslagen.

Tom Poes antwoordde niet en Pietje bond hem zó vast op een stoel, dat hij geen vin meer verroeren kon....

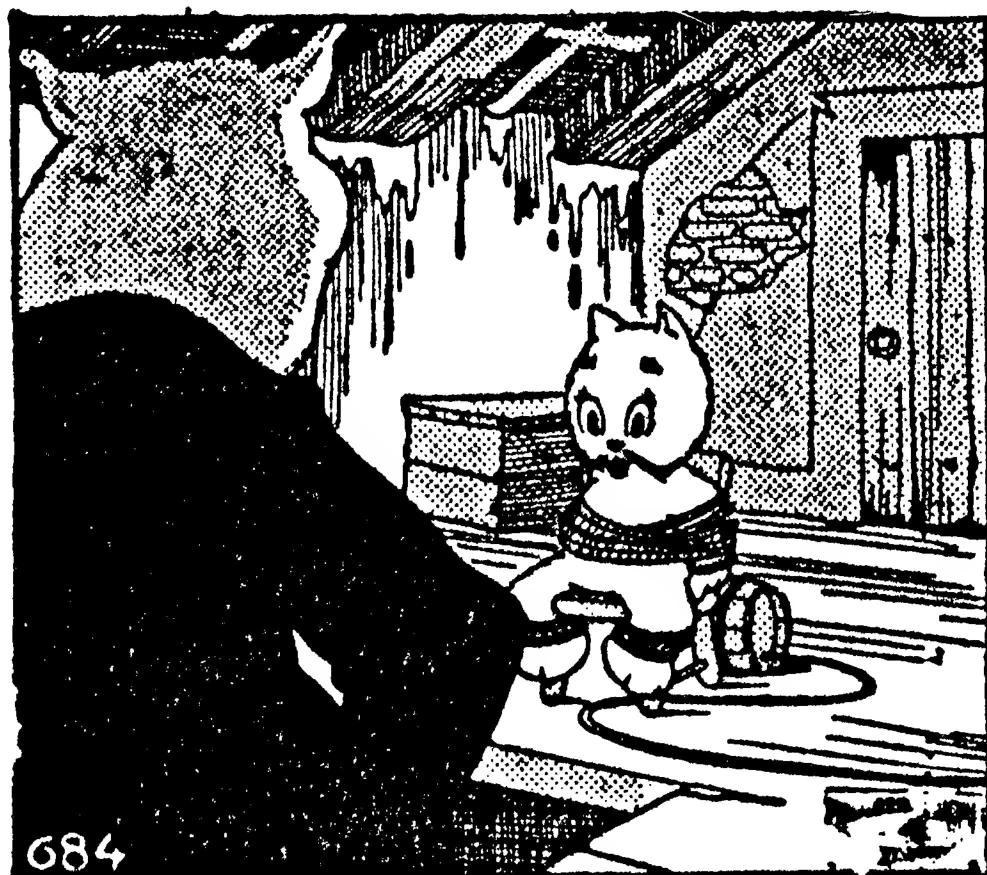

— Je kunt lang wachten tot ik je vertel waar de kaart van heer Ollie is! zei Tom Poes. — En al die touwtjes waarmee je me hebt vastgebonden kunnen me niet schelen! Ik kom toch wel weer vrij! . . . .

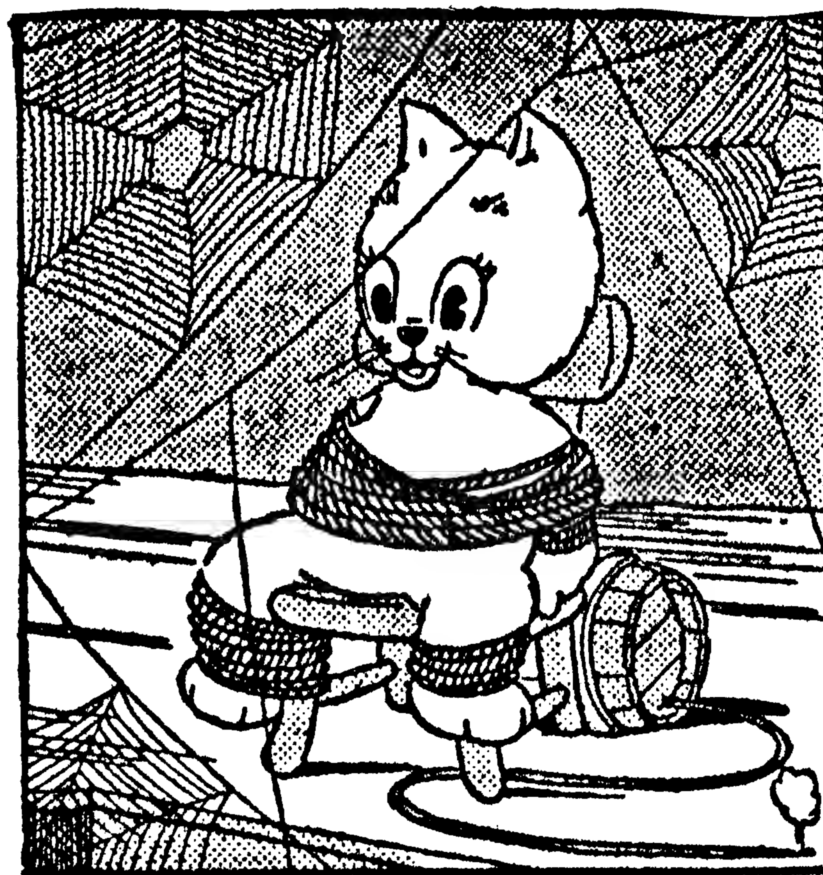
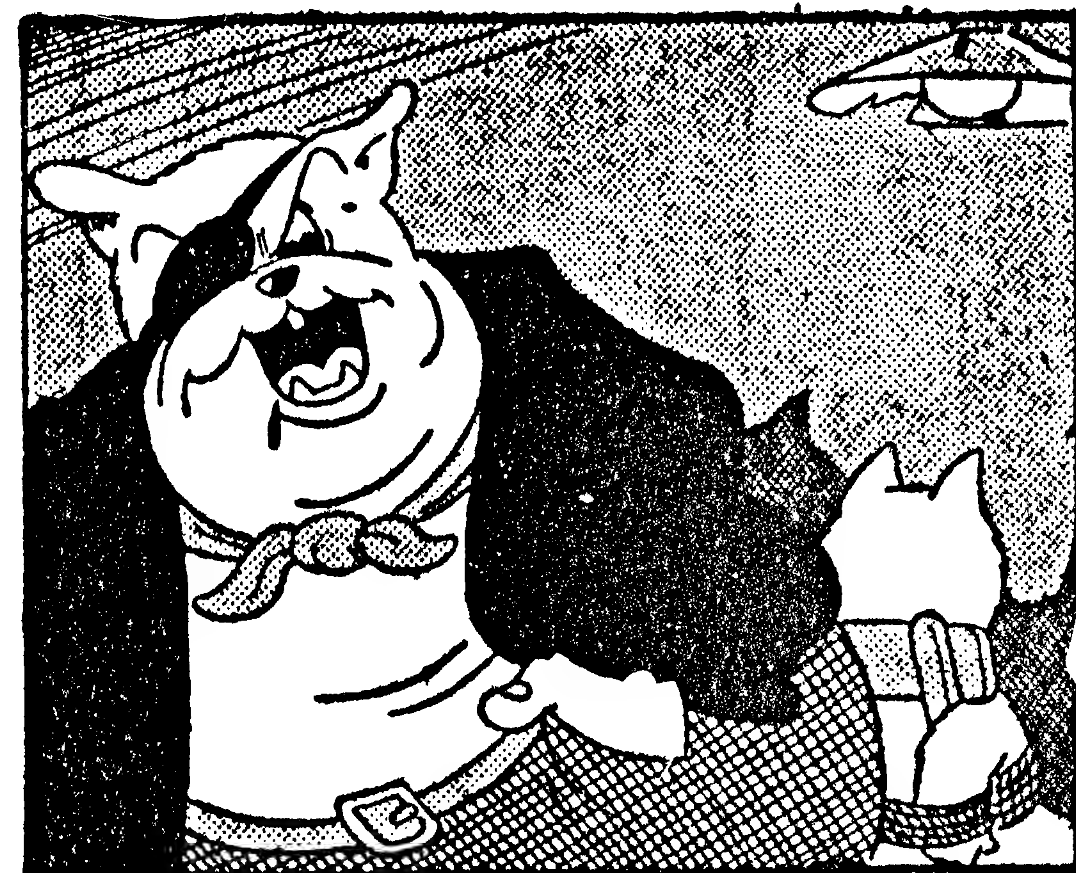
—Aha! Hahaha! riep Pietje Kolibrie. — Die is goed! Dat wil ik zien! Hier heb ik een aardig vaatje, ventje! En dat vaatje ga ik onder jouw stoel leggen!

— Zo, zei Tom Poes, — dat is grappig! Maar wat wil je nu eigenlijk! En waar is heer Bommel gebleven? Wat heb je eigenlijk met hem gedaan?

— Ik ben hier degene die vragen mag stellen! zei Pietje.

— Luister goed, manneke! In dit vaatje zit buskruit! Nu steek ik deze lont aan en die trap ik pas uit, wanneer jij mij vertelt waar je de kaart van heer Ollie verborgen hebt. En als je dat niet binnen vijf minuten zegt, ga ik weg en laat jou met dat vat buskruit in de lucht vliegen. Heb je het begrepen? Ik raad je aan niet te lang na te denken....

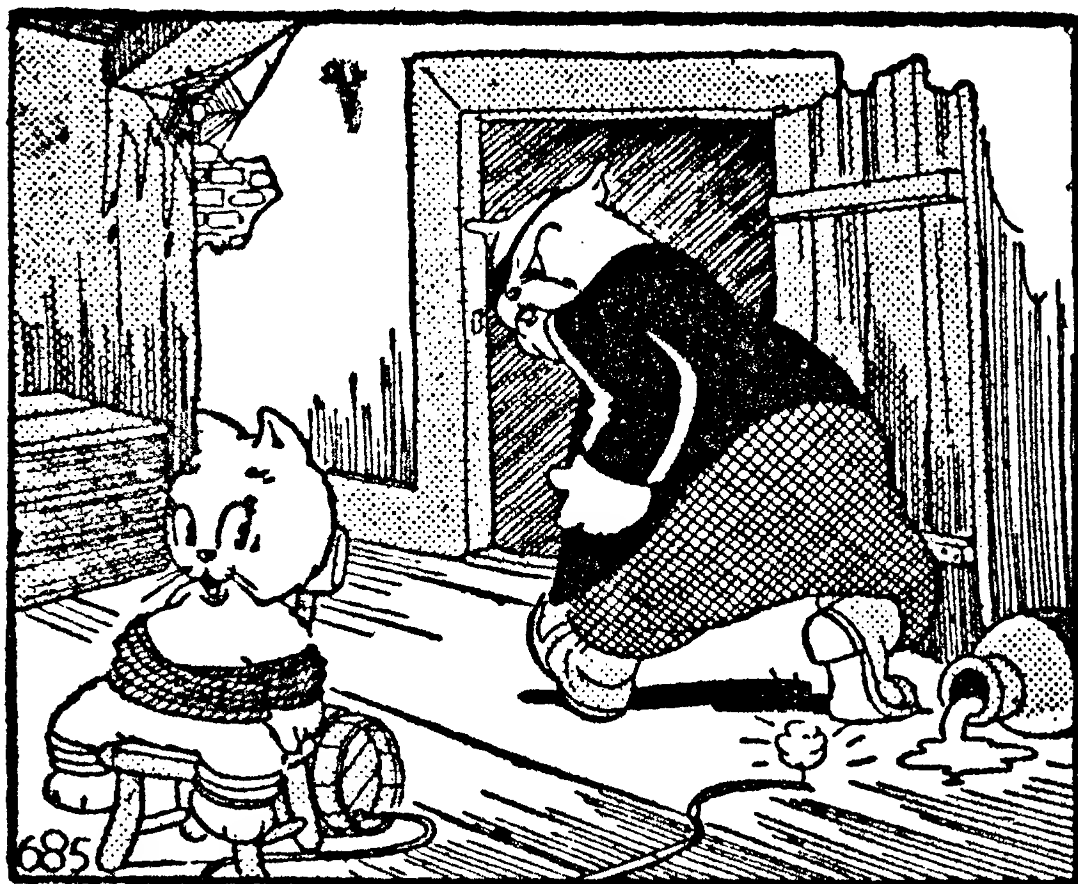

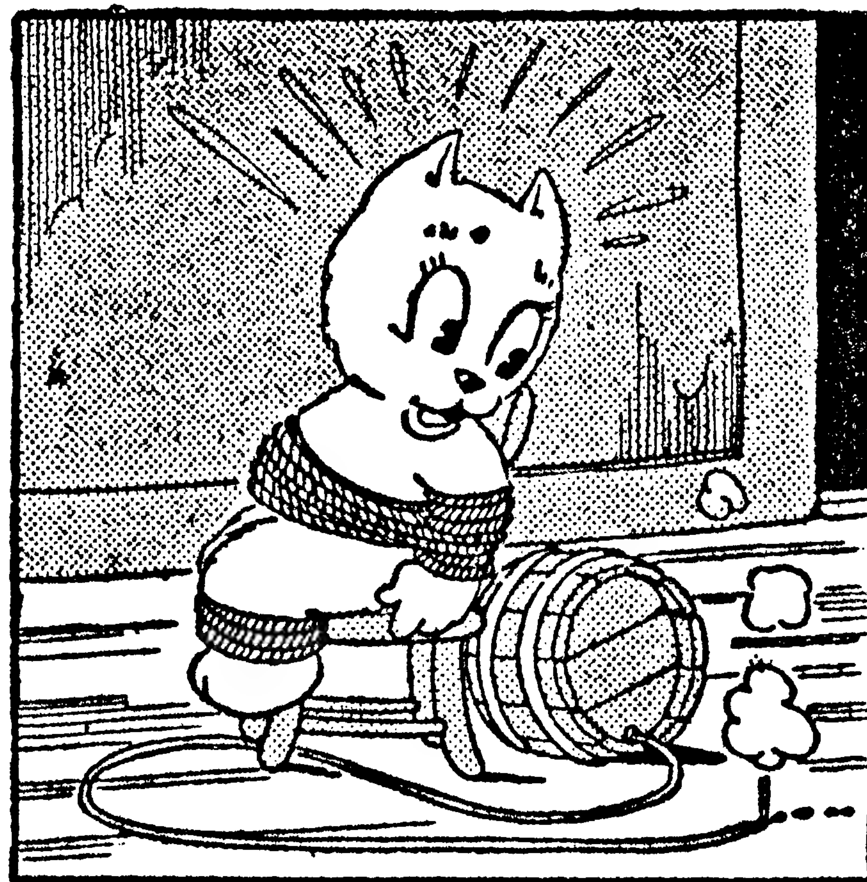
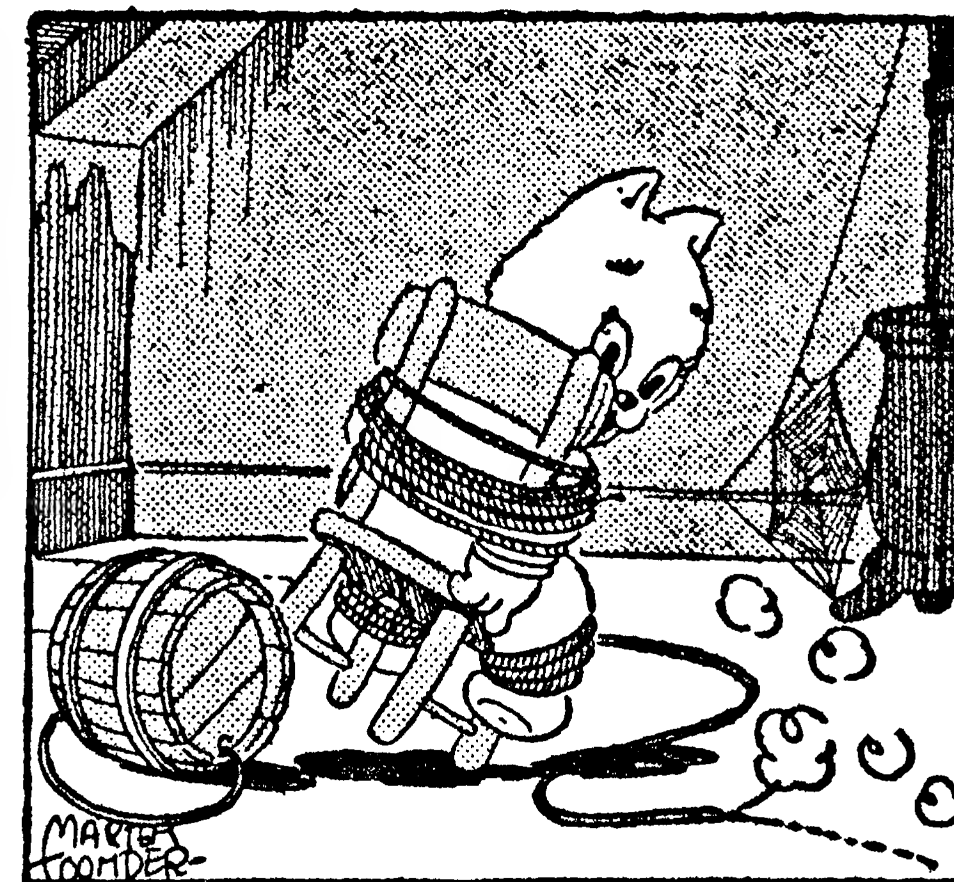

— Nu, hoe is het? vroeg Pietje Kolibrie, vertel je waar de kaart van Heer Ollie is, of doe je het niet? Je moet een beetje opschieten, jochie, over drie minuten is de vlam al bij het vaatje. En ik ga weg, want ik voel er niets voor om met jou in de lucht te vliegen, dus maak voort!

— Als ik niet vastgebonden was, zou ik je een pak slaag geven, zei Tom Poes kwaad. Maar jij bent dit keer de baas, Pietje! Ik heb geen keus .... Ik heb de kaart in mijn tuin begraven onder de berkeboom bij het hek! Maak me nu maar gauw los en trap die lont uit!

— Dank je voor de inlichtingen, zei Pietje. Maar die lont trap ik niet uit. Ik ga de kaart halen, maar het lijkt me beter om jou toch maar in de lucht te laten vliegen, dan heb ik geen last meer van je! En hij liep met dreunende passen de deur uit, terwijl de lont verder brandde ....

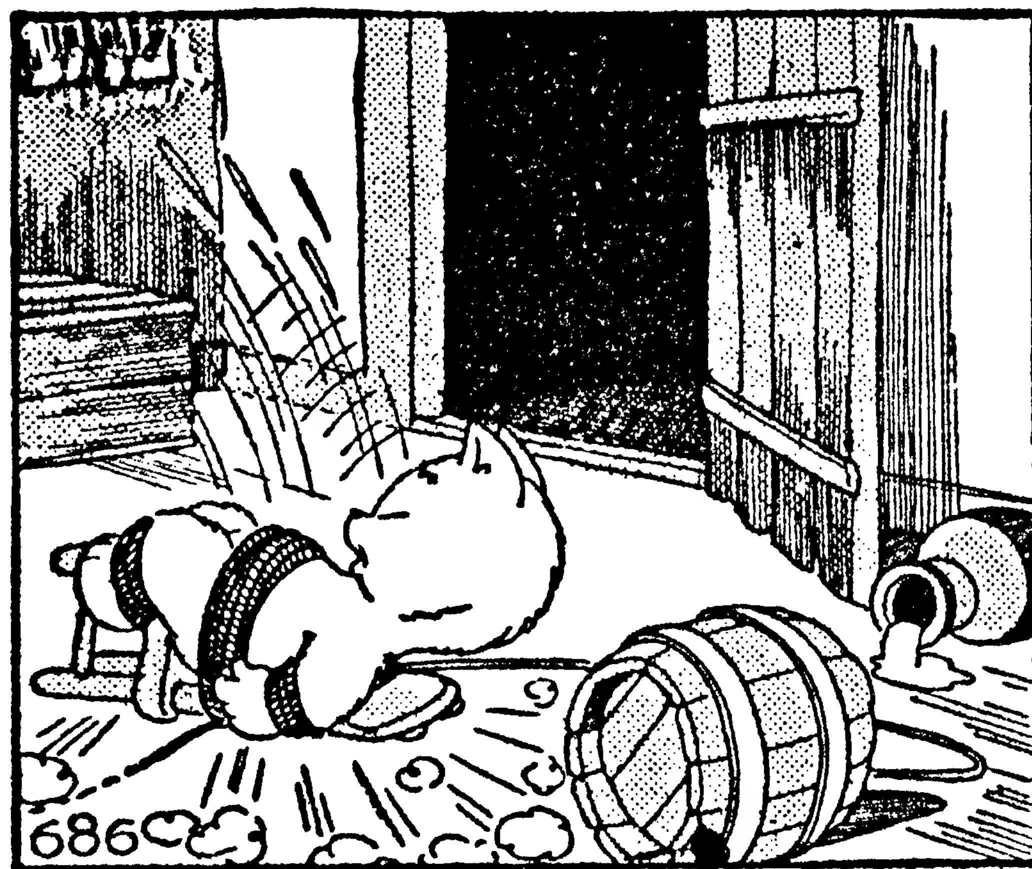
— Schurk! Boef! Lelijk uitgezakt stuk vetpudding! riep Tom Poes, terwijl hij aan zijn touwen trok. — Leugenaar! Moordenaar! Je hebt beloofd die lont uit te trappen als ik je zei waar de kaart lag....!

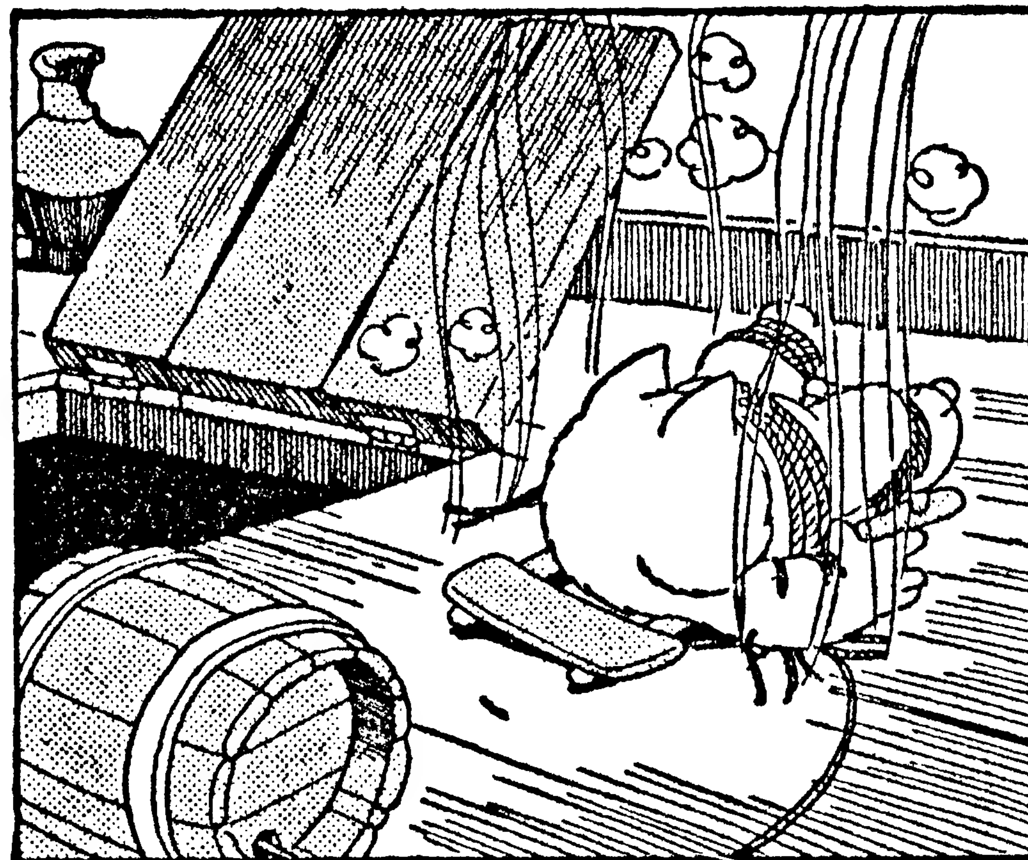
— Hahaha! riep Pietje Kolibrie en hij trok de deur met een bons achter zich dicht....

Nu je begrijpt, dat Tom Poes wel een beetje bang werd. Maar hij zou toch Tom Poes niet geweest zijn, wanneer hij alle moed had laten zinken.

— Het ziet er slecht uit, oude jongen! zei hij bij zichzelf. — Dit kan nu best eens het einde van je avonturen zijn.... De lont brandt steeds verder op en direct heeft de vlam het buskruit bereikt.... Oef!!! Hij begon wanhopig aan de touwen te rukken en te wringen, zonder dat die iets losser werden, maar de stoel waar hij op zat begon te wankelen.

— Ai! dacht Tom Poes — er is misschien nog een kans....

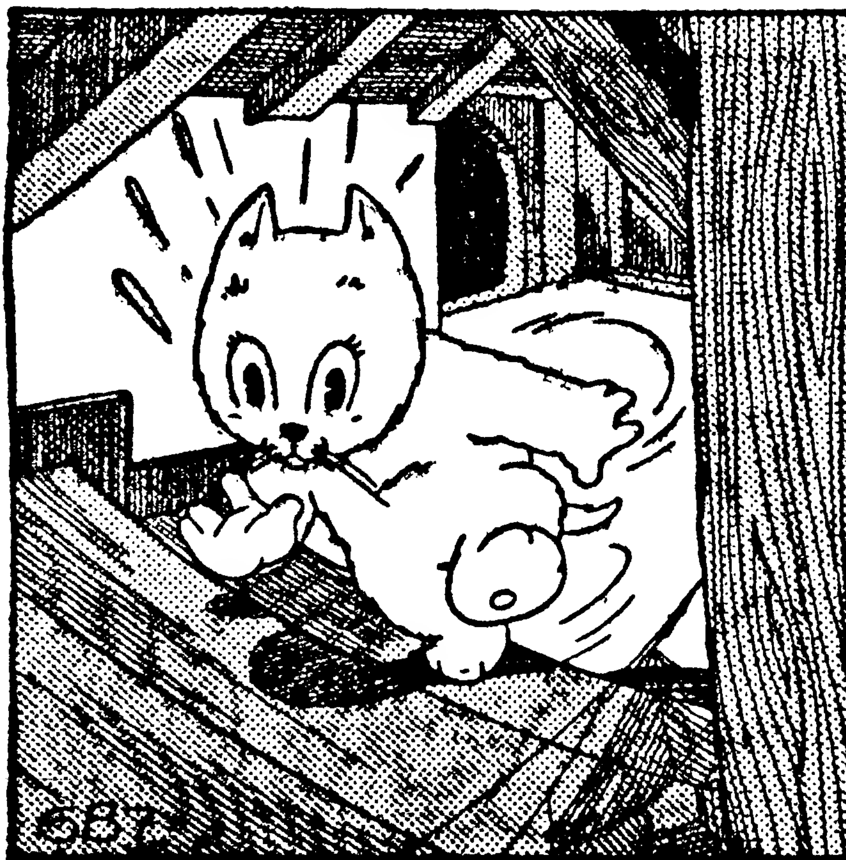

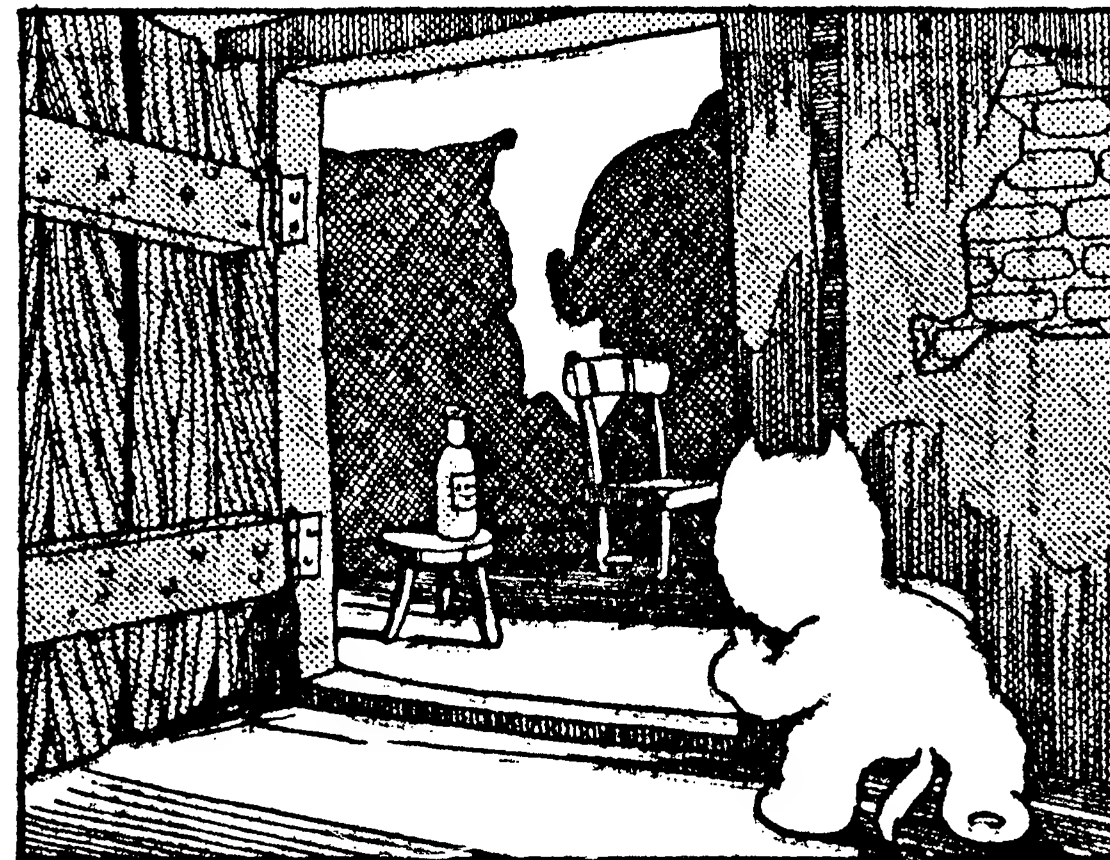

Tom Poes rukte net zo lang heen en weer, totdat de stoel waarop hij vastgebonden zat, met een slag op de grond viel. Dat was natuurlijk helemaal geen prettig gevoel, zijn hoofd dreunde er van, maar hij had het zó uitgemikt, dat de leuning precies op de lont gevallen was. En toen de vlam dicht genoeg bij was gekomen, begonnen de touwen waarmee hij gebonden was, te schroeien. Dat was natuurlijk heel slim bedacht van Tom Poes, want toen het eenmaal zover was, hoefde hij maar een stevige ruk te geven en de touwen knapten door!

— Oef! Gelukkig! mompelde Tom Poes terwijl hij zo vlug hij kon zijn benen losmaakte en overeind sprong.

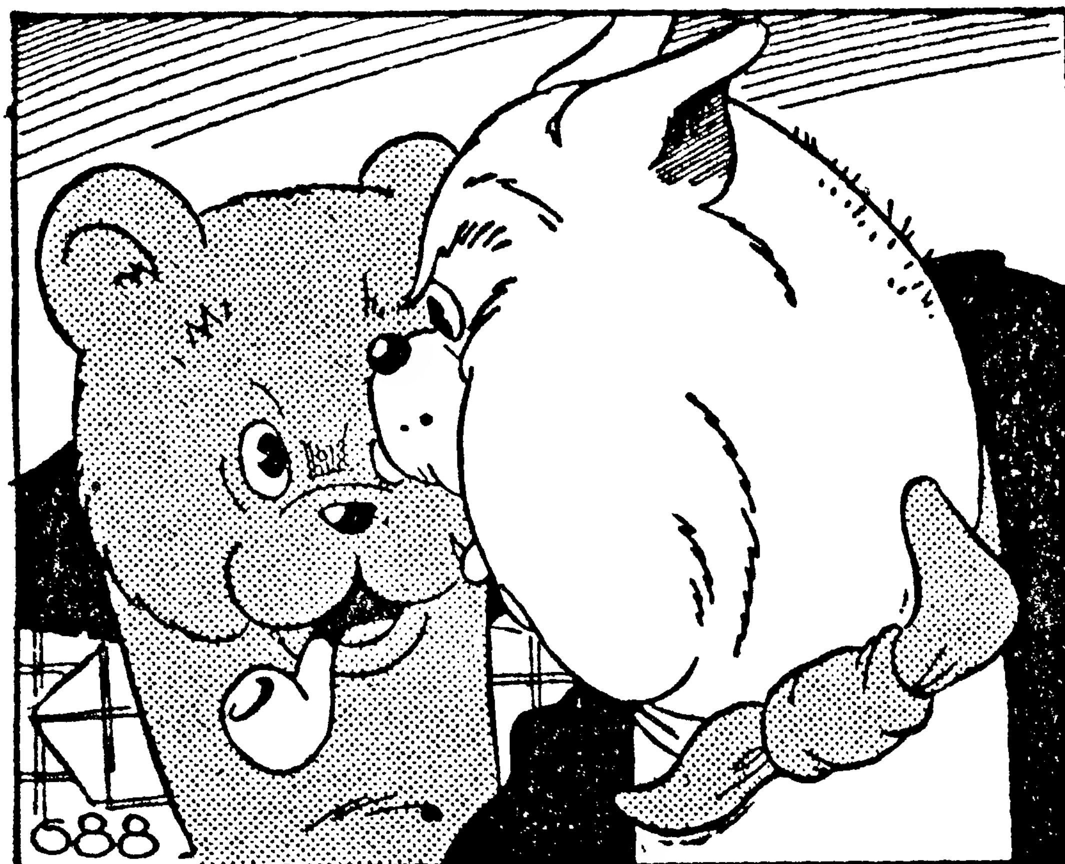
— Ik heb weer eens geluk gehad. Als ik nu de lont uittrap, ben ik voorlopig weer veilig....

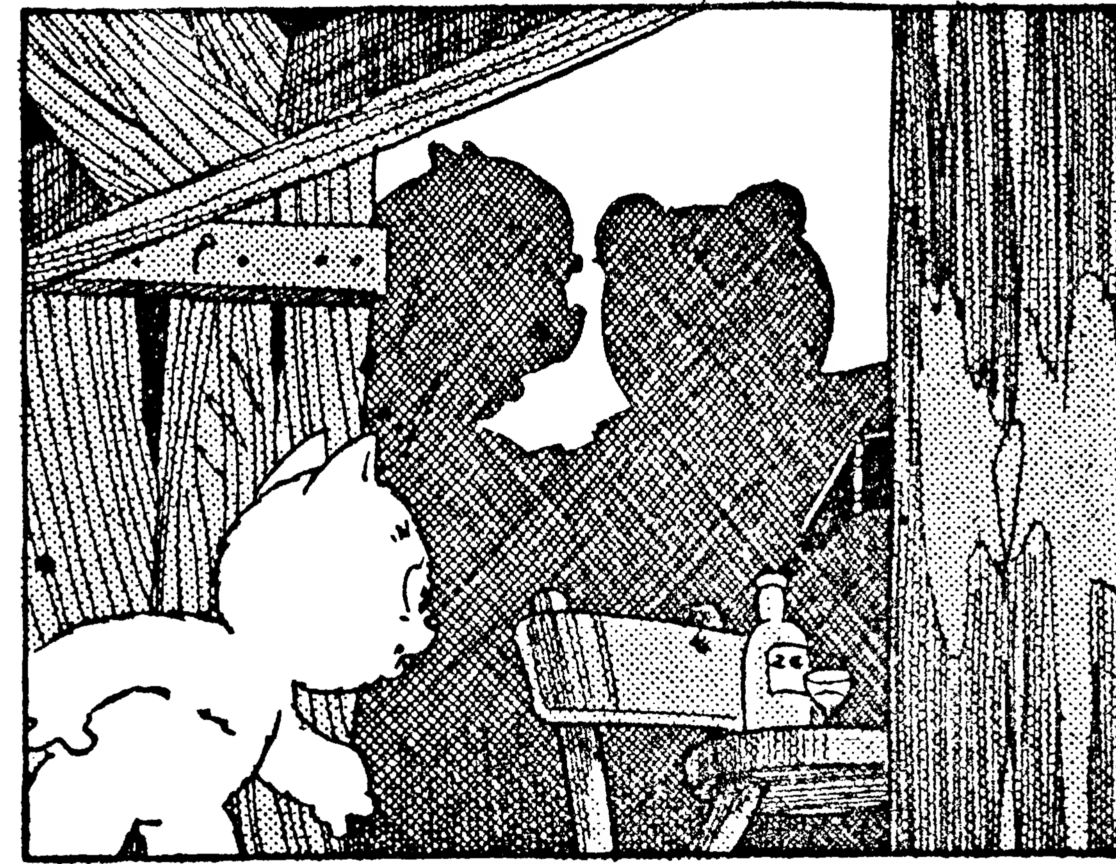

Tom Poes trapte dus de lont uit en sloop naar buiten. — Ik ga eens in de kamers hierboven een kijkje nemen! mompelde hij, terwijl hij de trap begon te beklimmen. — Ik wil ten slotte weten, wat dit hier allemaal betekent en wat er met heer Bommel aan de hand is! En als het kan zal ik dien Pietje Kolibrie beletten om naar de kaart te gaan zoeken! Misschien ben ik nog op tijd .... hm, ik hoor wat! Tom Poes was boven aangekomen en begon langzaam te lopen. Vlak voor hem stond een deur open en op de wand daarachter zag hij een paar schaduwen die aan niemand anders dan aan Pietje Kolibrie en Heer Ollie konden toebehoren. — Dat zaakje heb ik handig opgeknapt! .... zei de stem van Pietje Kolibrie. — Toen ik een vaatje buskruit onder zijn stoel had gelegd en de lont had aangestoken, vertelde hij me direct waar de kaart lag! — En heb je toen de lont uitgetrapt? vroeg heer Bommel bezorgd. — Welnee! zei Pietje, er zat geen buskruit in het vat, het was gewoon zaagsel! Hahaha!

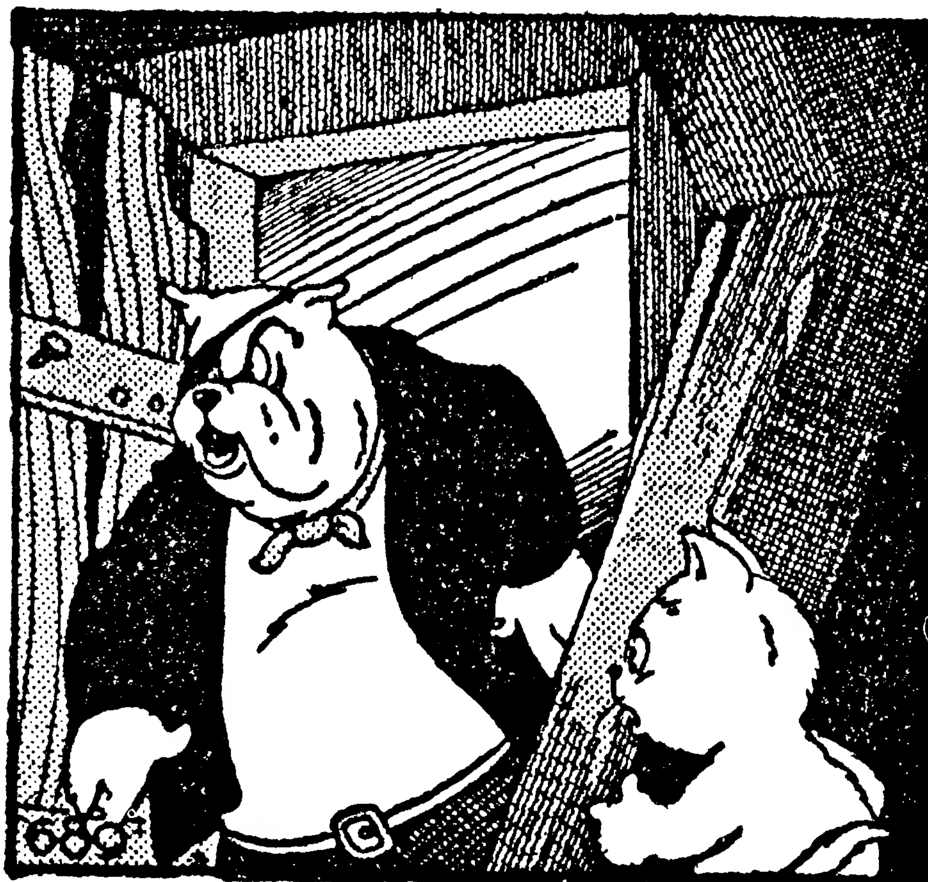
— Je weet dus, waar de kaart ligt! zei heer Bommel. Wat ga je nu doen?

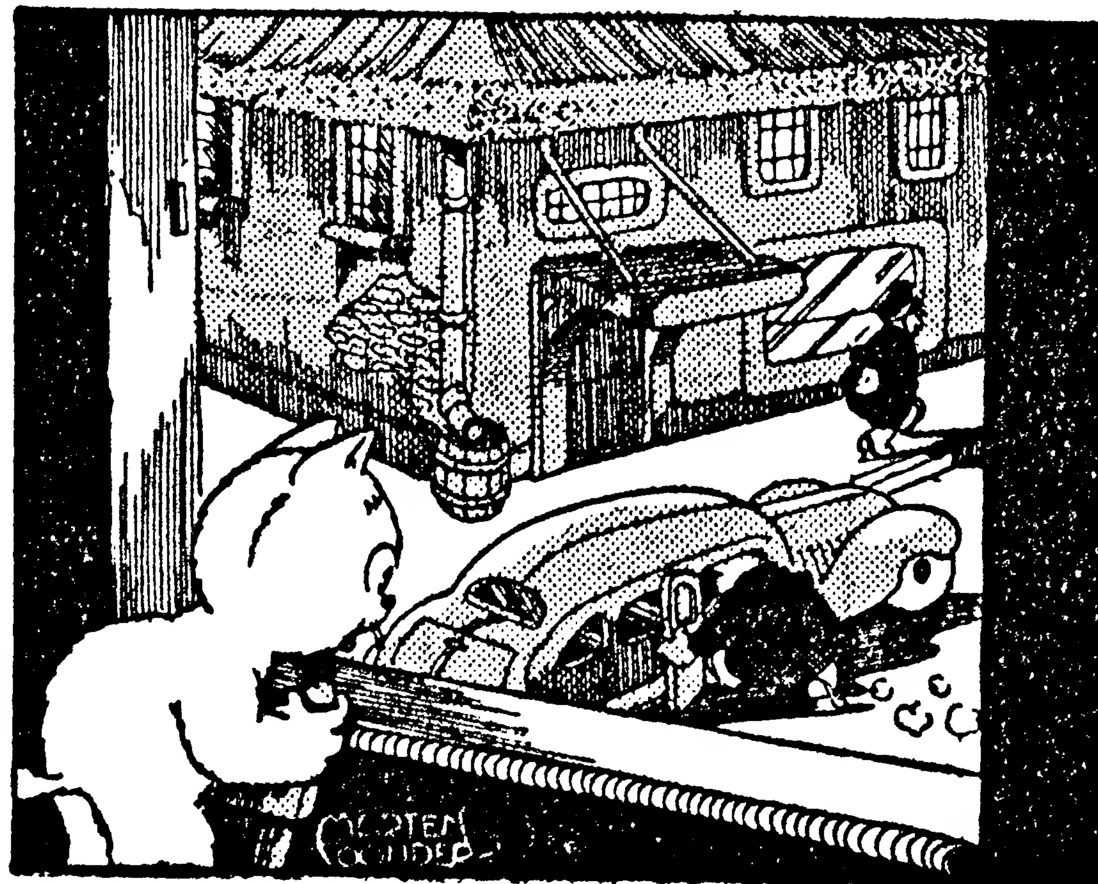
— Wel, natuurlijk direct dat ding halen! zei Pietje Kolibrie. Ik neem de wagen en rijd naar het huis van Tom Poes. En jij blijft hier om op hem te passen, want er is natuurlijk een kans, dat hij mij bedrogen heeft, en dat die kaart toch niet op de plaats ligt waar hij zei. In dat geval kom ik onmiddellijk terug en dan zullen we hem dwingen om de waarheid te zeggen, dat verzeker ik je!

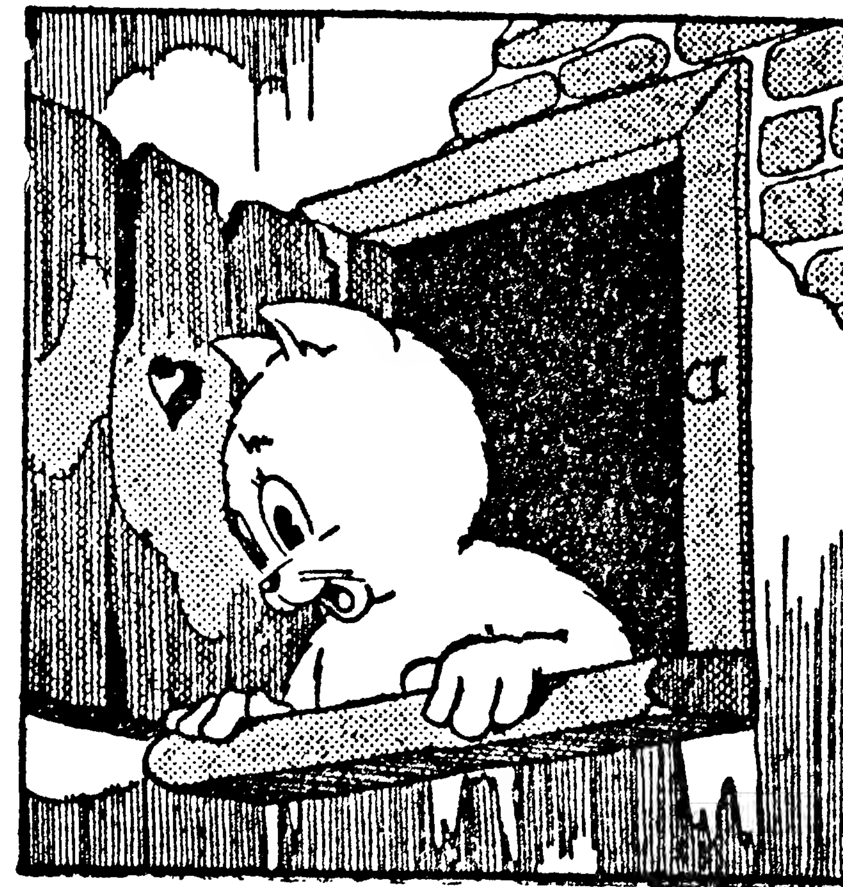
— Goed! zei heer Ollie. Maar denk er an, dat je niet probeert me te bedotte, ouwe dief! We delen de schat eerlijk, denk der om!

— Dat spreekt! zei Pietje kalm. Als ik de kaart heb en we vinden de schat, gaan we eerlijk delen, maar nu ga ik: goeie dag en pas goed op Tom Poes!

— Nu weet ik genoeg! dacht Tom Poes. Maar helemaal begrijpen doe ik het nog niet!

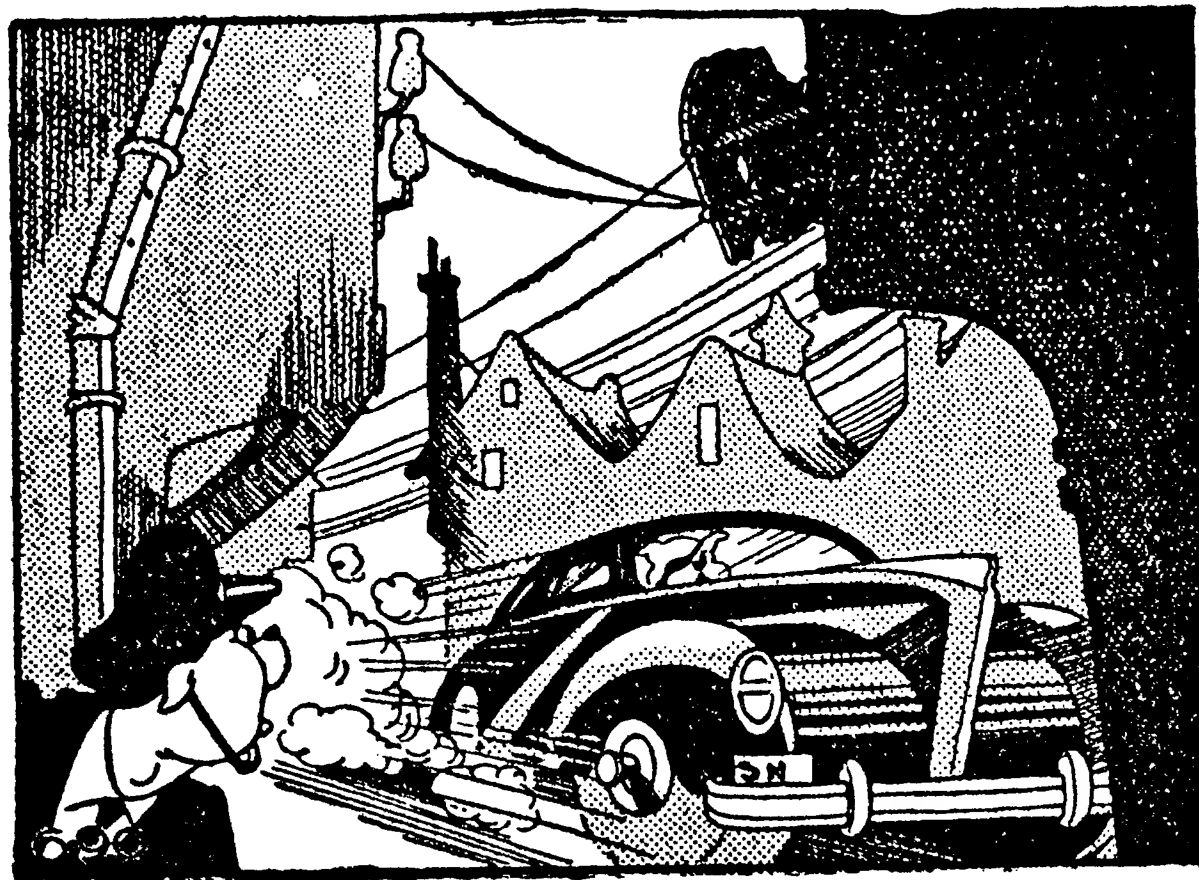

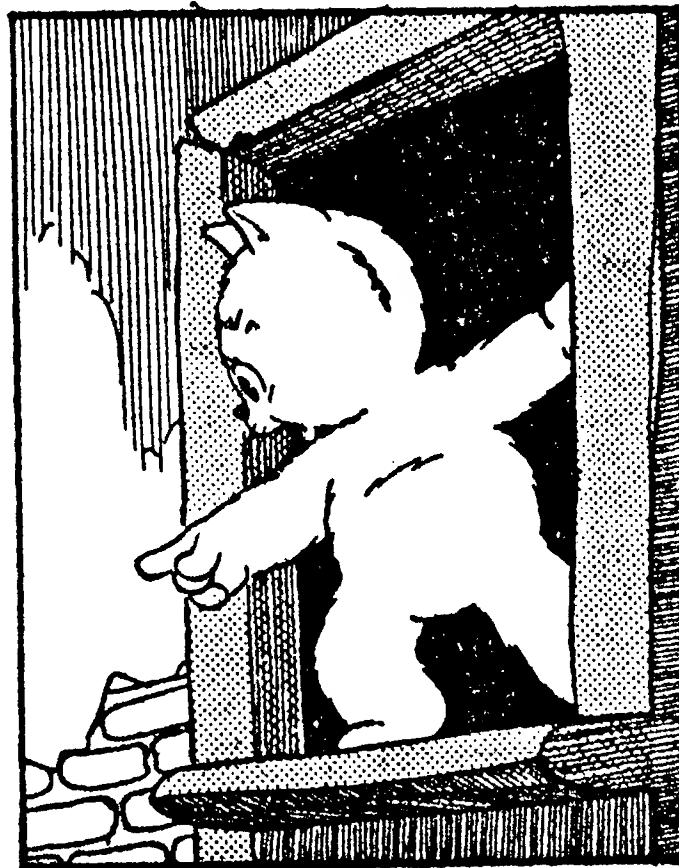

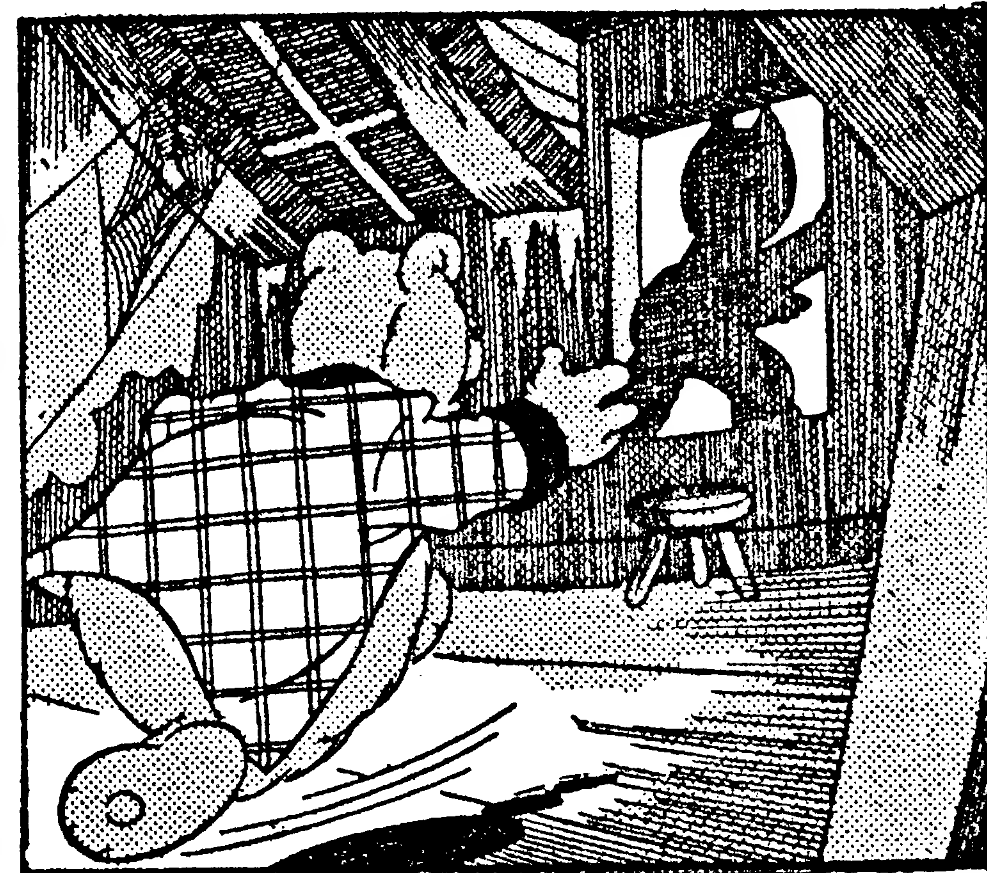
Pietje Kolibrie liep met zware stappen de kamer uit en Tom Poes, die buiten stond te luisteren, verborg zich zo vlug als hij kon achter een dikke balk. Pietje zag hem niet, hij liep rakelings langs hem heen en begon met zware schreden de trap af te dalen. Tom Poes liep vlug op zijn tenen naar een raam, dat op de gang uitkwam en keek naar buiten. In het smalle straatje stond een grote auto en Tom Poes zag Pietje daar op af lopen, het portier openrukken en met moeite naar binnen klimmen.

En op hetzelfde ogenblik kwam er een agent de hoek om en liep bedaard met zijn handen op de rug het straatje in.

— Tjonge! dacht Tom Poes. Dat is een kans, die ik moet benutten. Ik wil wedden, dat Pietje Kolibrie door de politie gezocht wordt en als hij nu wordt ingerekend, ben ik van hem af. En Tom Poes holde naar het volgende raampje, tegenover den agent en riep zo hard hij kon: — Houdt den dief! Houdt hem! Politie! Help!

De agent, die daar beneden zo rustig door de steeg liep, schrok op van het geroep van Tom Poes.

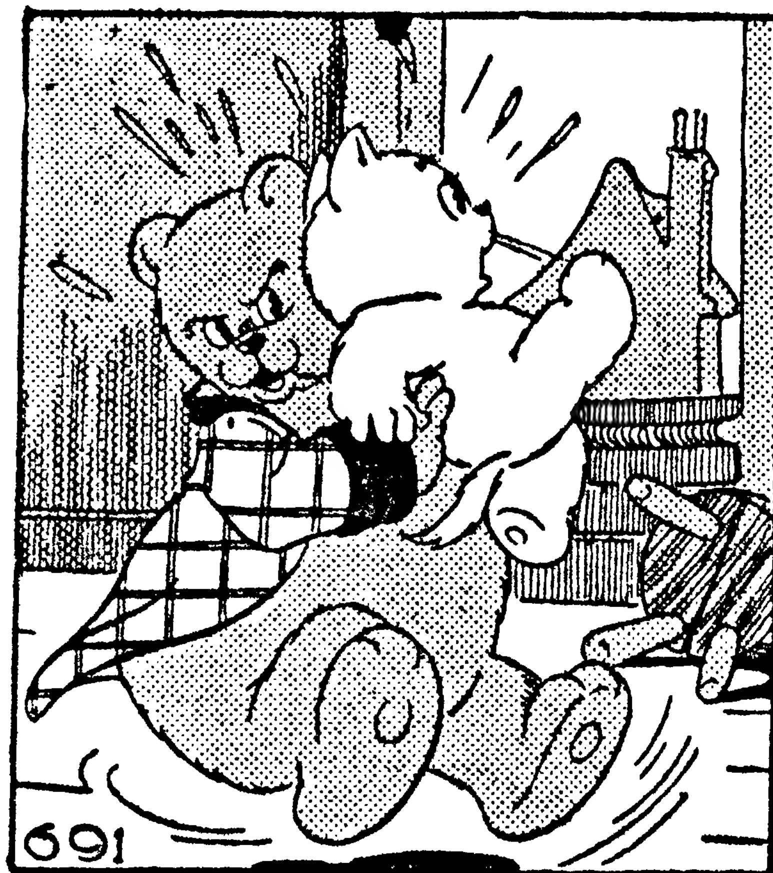
— Hé! mompelde hij, — daar roept iemand om politie! Houdt den dief! roepen ze.... en ik zie geen dieven!....

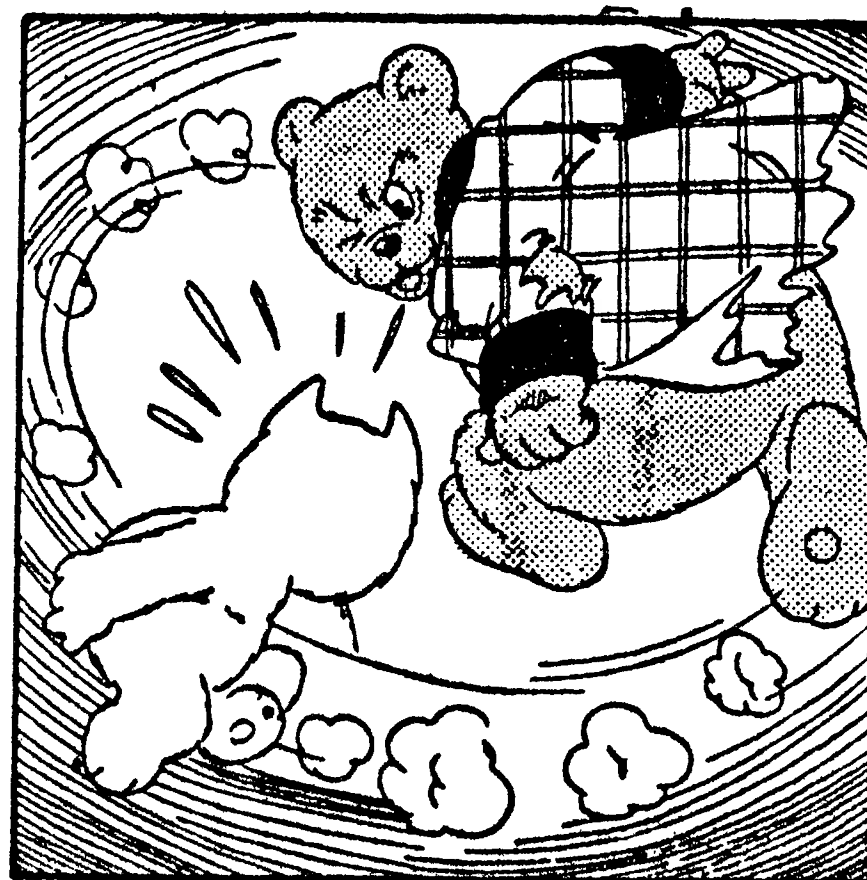
Op dat moment gaf Pietje Kolibrie gas en de grote auto schoot met een dof geronk vooruit.

— Daar! riep Tom Poes, — in die auto! Houdt hem dan!

Maar het was te laat; de auto was al lang uit het gezicht, toen de agent begreep waar het om ging. En op dat moment klonk er achter Tom Poes een dof gerommel en geraas; heer Bommel had het geroep ook gehoord en kwam het vertrekje waar hij stond, binnenhollen.

— Grrr! riep heer Ollie. — Hoe kom jij hier? Wat doe jij daar? Kom naar beneje!

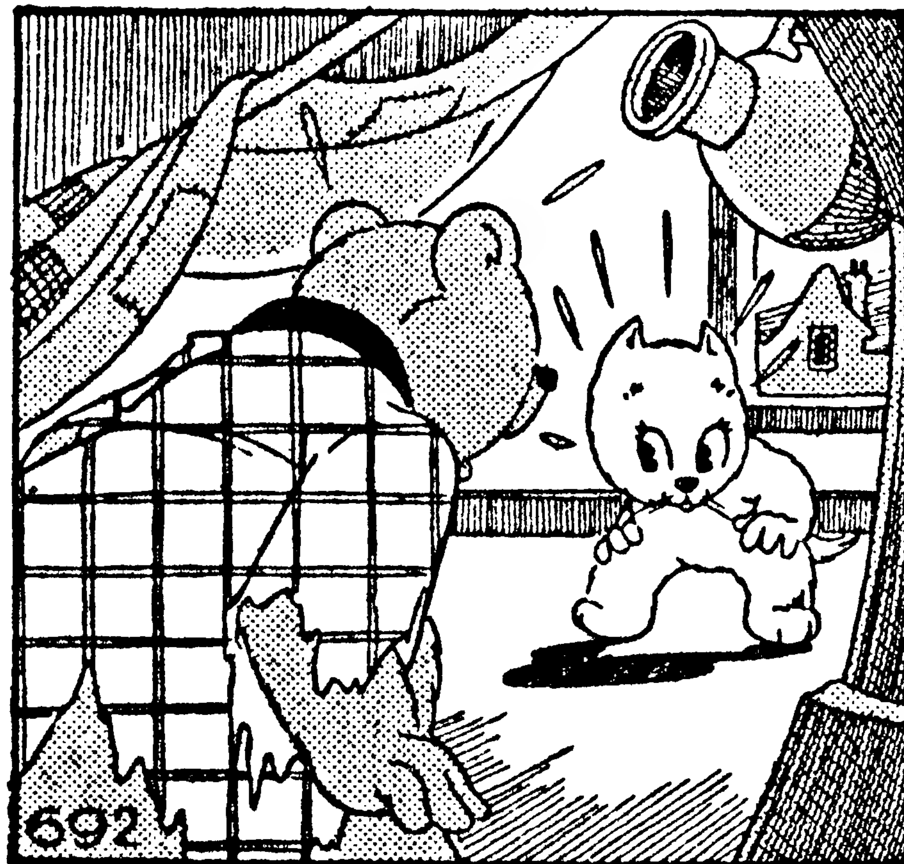

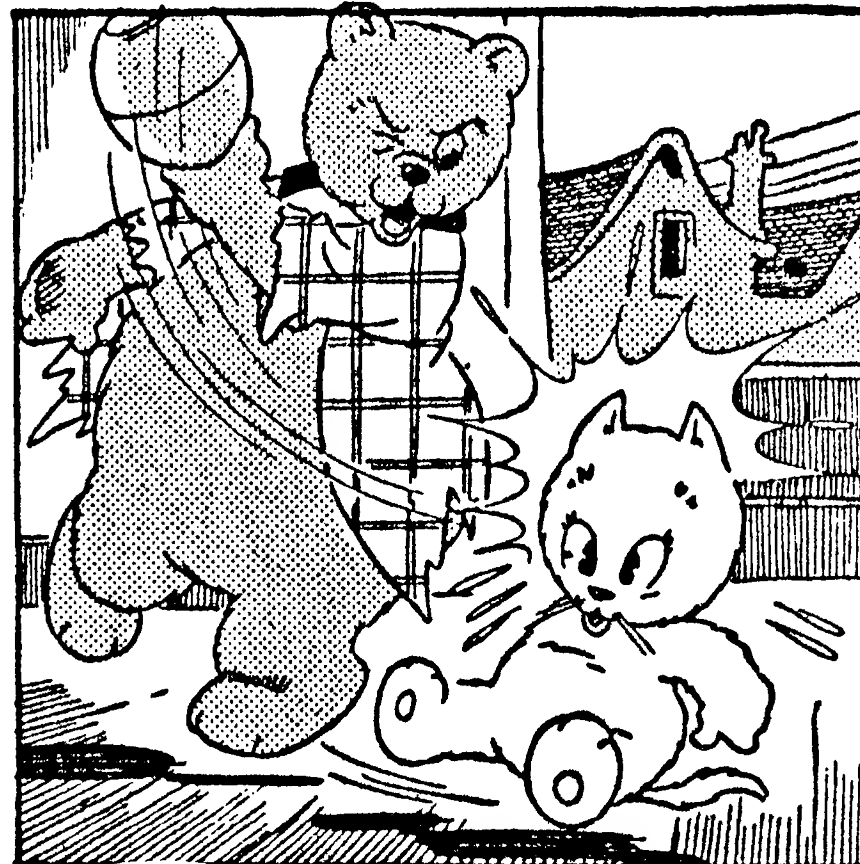
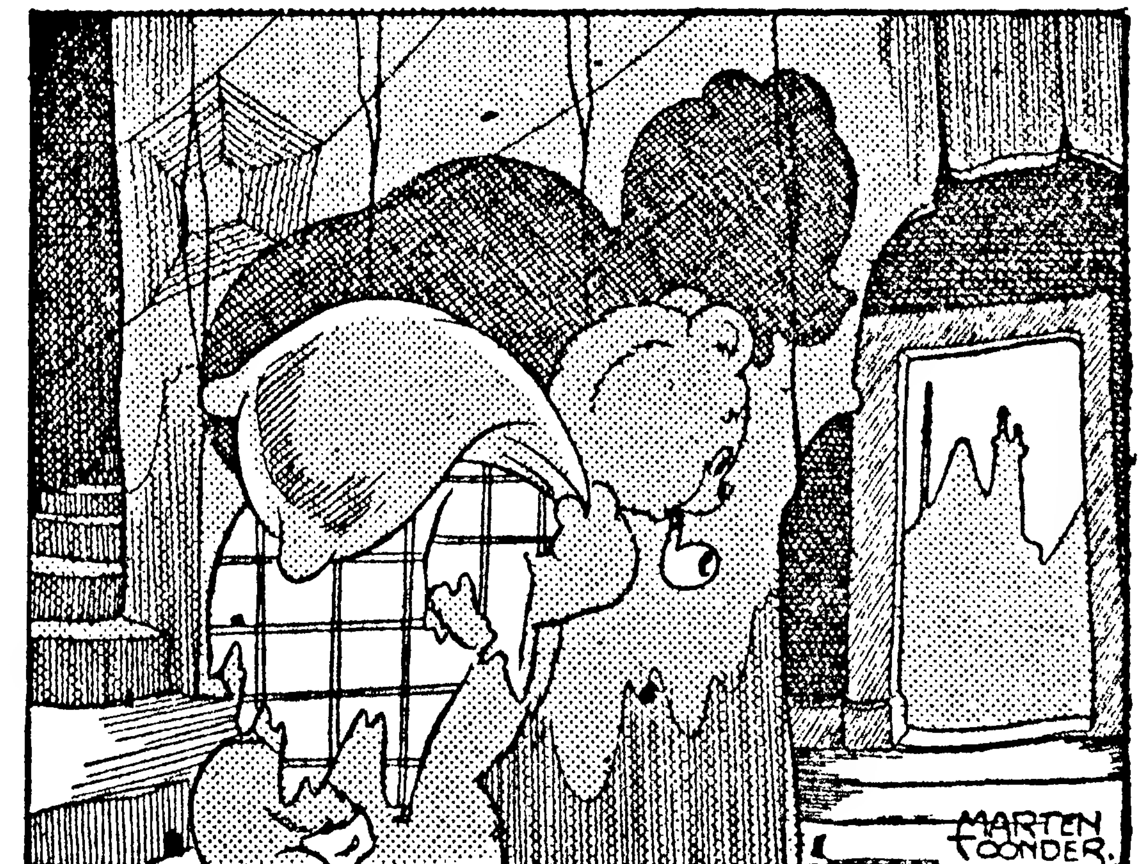

— Weg van dat raam! riep heer Bommel. Wat sta je daar te schreeuwen? Hoe kom-ie der bij? Zoiets doe je niet in onze standen. En hij greep Tom Poes beet en rukte hem op de vloer. — Ik dacht, dat je vastgebonden was, vervolgde hij. Hoe kom-ie eigenlijk los? Dat benne rare streken, baasje. Kom maar mee, dan zal Ome Bommel je wel es weer vastlegge.

Maar dat liet Tom Poes zich niet zo gemakkelijk weer doen, nu hij eenmaal vrij was. Hij wrong zich los en begon, gevolgd door heer Ollie, de kamer rond te hollen.

— Ik weet niet.... wat er met U aan de hand is...., hijgde hij, maar ik geloof steeds minder.... dat U de echte heer Bommel bent! In ieder geval krijgt U me niet!

De agent buiten had intussen een potlood voor de dag gehaald en hij schreef in zijn boekje: — 11.30; hulpgeroep gehoord van 2e verdieping; 11.35 geconstateerd, dat alles weder rustig was....

— Wat zeg-ie!!? riep heer Bommel. — Ben ik heer Bommel niet??!! Ken jij je eige heer Ollie niet meer? Kom hier, deugniet, dan zal ik je es effe een watjekou verkope.... kom hier, ik mot je weer vastbinde.... Hier!.... zeg ik je!..,,

— Ik zou niet weten waarom heer Bommel mij vast zou willen binden! zei Tom Poes, — en heer Ollie zou ook nooit met Pietje Kolibrie over het verdelen van een schat praten! Zie jij maar, dat je me krijgt! Dikke opschepper!

Toen werd heer Bommel erg kwaad! Hij pakte een kruik van de wand en voordat Tom Poes er op verdacht was, gaf hij hem daarmee een klap op zijn hoofd, dat Tom Poes het eerste uur geen woord meer kon zeggen En daarna schoof hij hem in een groote zak, nam die op zijn rug en sjokte toen de trap af en een achterdeur uit....

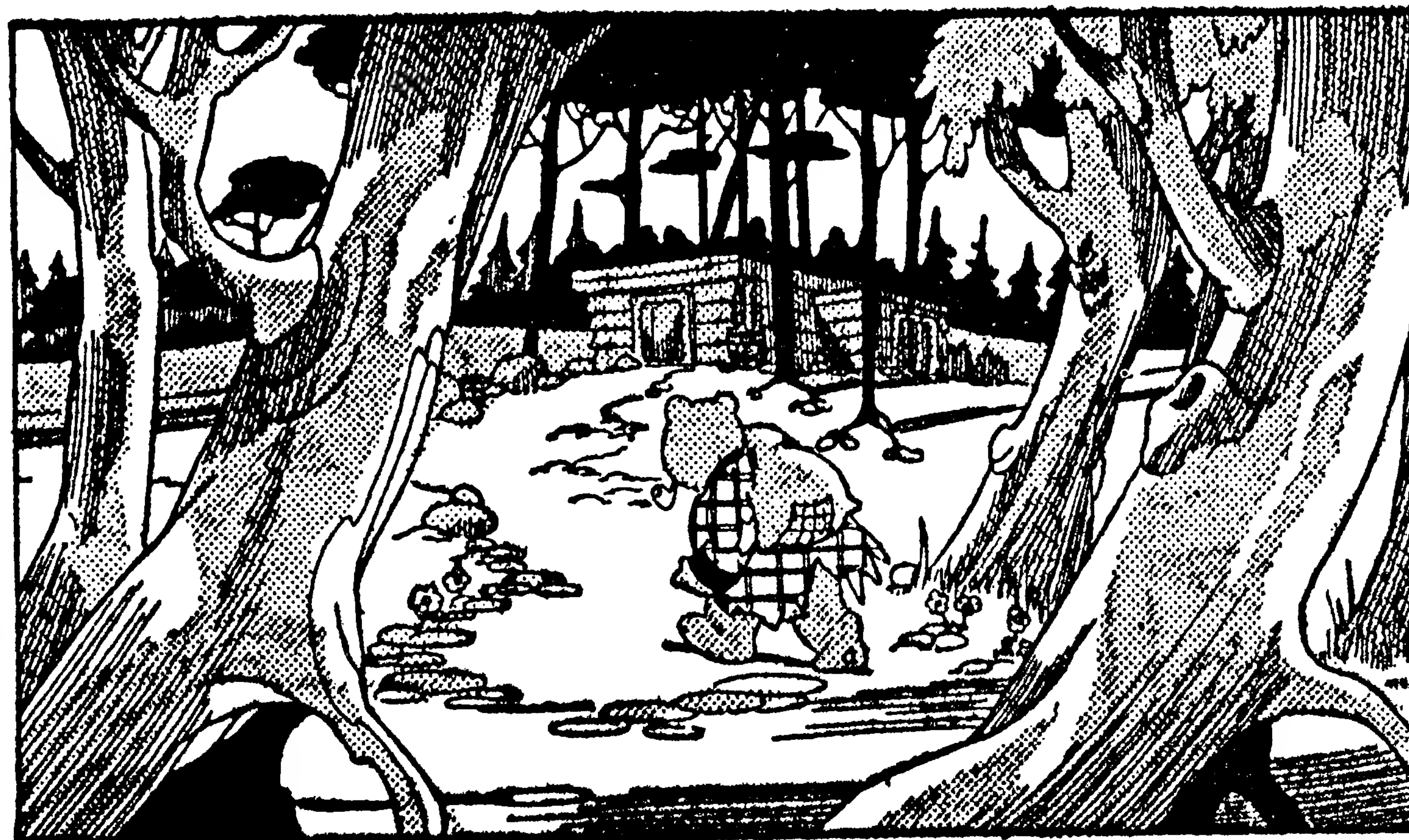
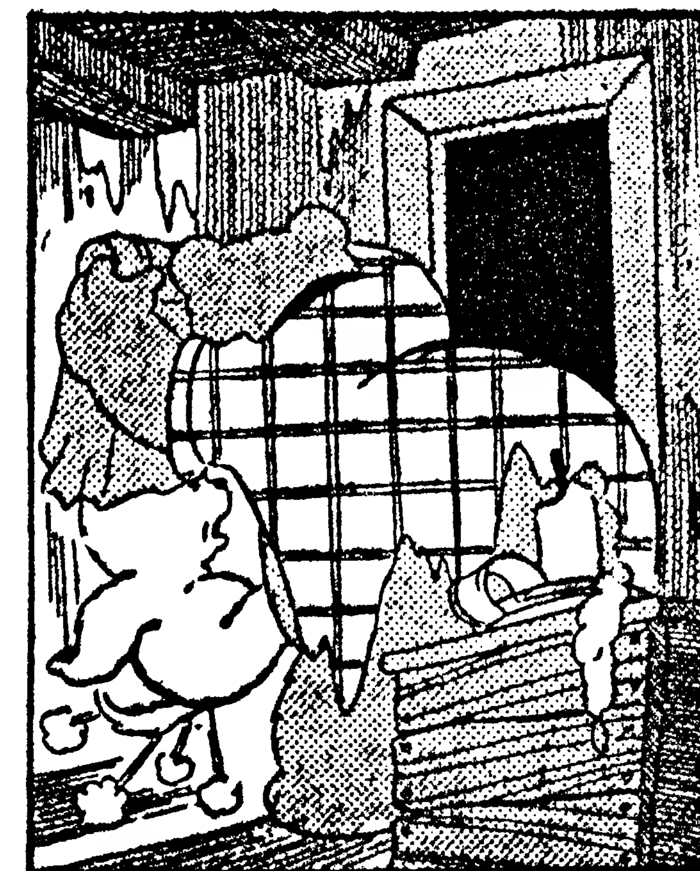
Heer Bommel sjokte dus de achterdeur uit, versnelde toen zijn pas en rende ten slotte het straatje in, want in de verte zag hij een autobus aankomen.

— Die mot ik hebbe! sprak hij tegen zichzelf. — Die bus gaat net de goeie kant op! Kom Bommel! pak je ouwe vodde en bene bij mekaar en loop een beetje door!

Zo gezegd, zo gedaan. Heer Ollie rende achter de autobus aan en kreeg het trapje te pakken, dat naar het dak voerde. En net toen hij zich daar tegen op had gewerkt, kreeg de agent, die nog steeds met zijn boekje bezig was, hem in de gaten. Hij greep zijn fluitje, blies zo hard hij kon en nam daarna weer zijn potlood.

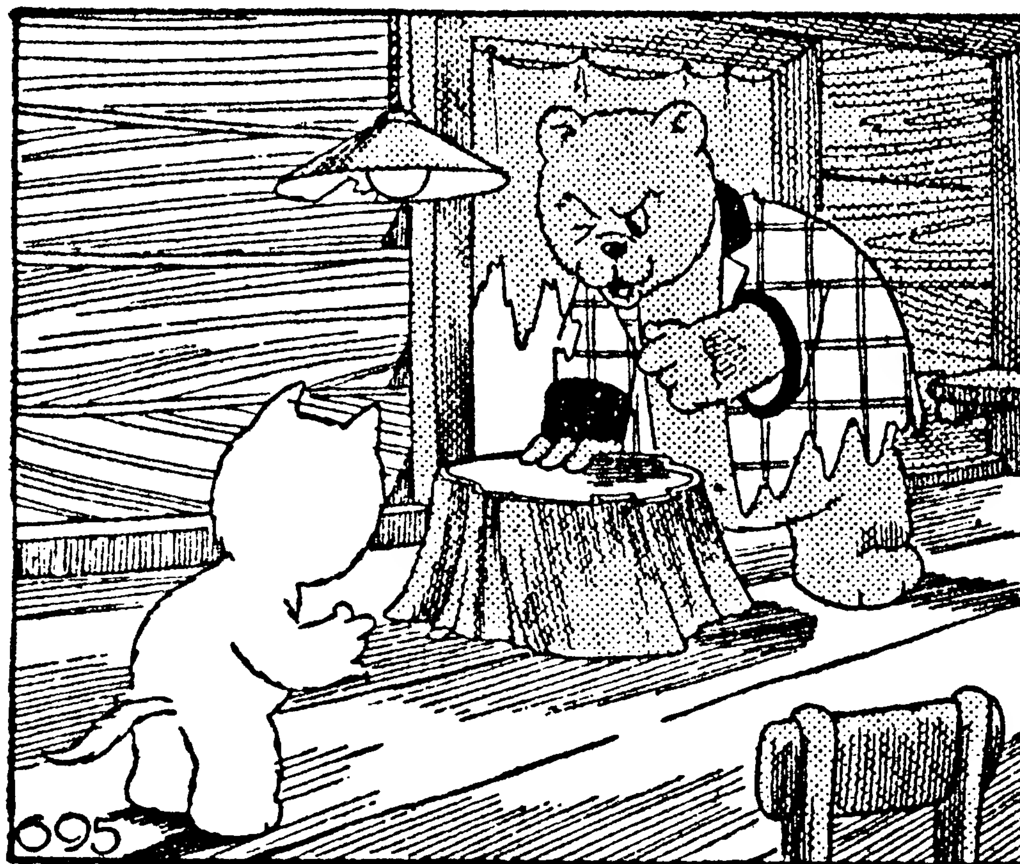
— 11.40: Ontdekte door list en behendigheid het spoor van een misdadiger, schreef hij. — De dief droeg een zak en een geruit pak; hij hing achter een autobus, die zich verwijderde in de richting van Bloemetjesdam.

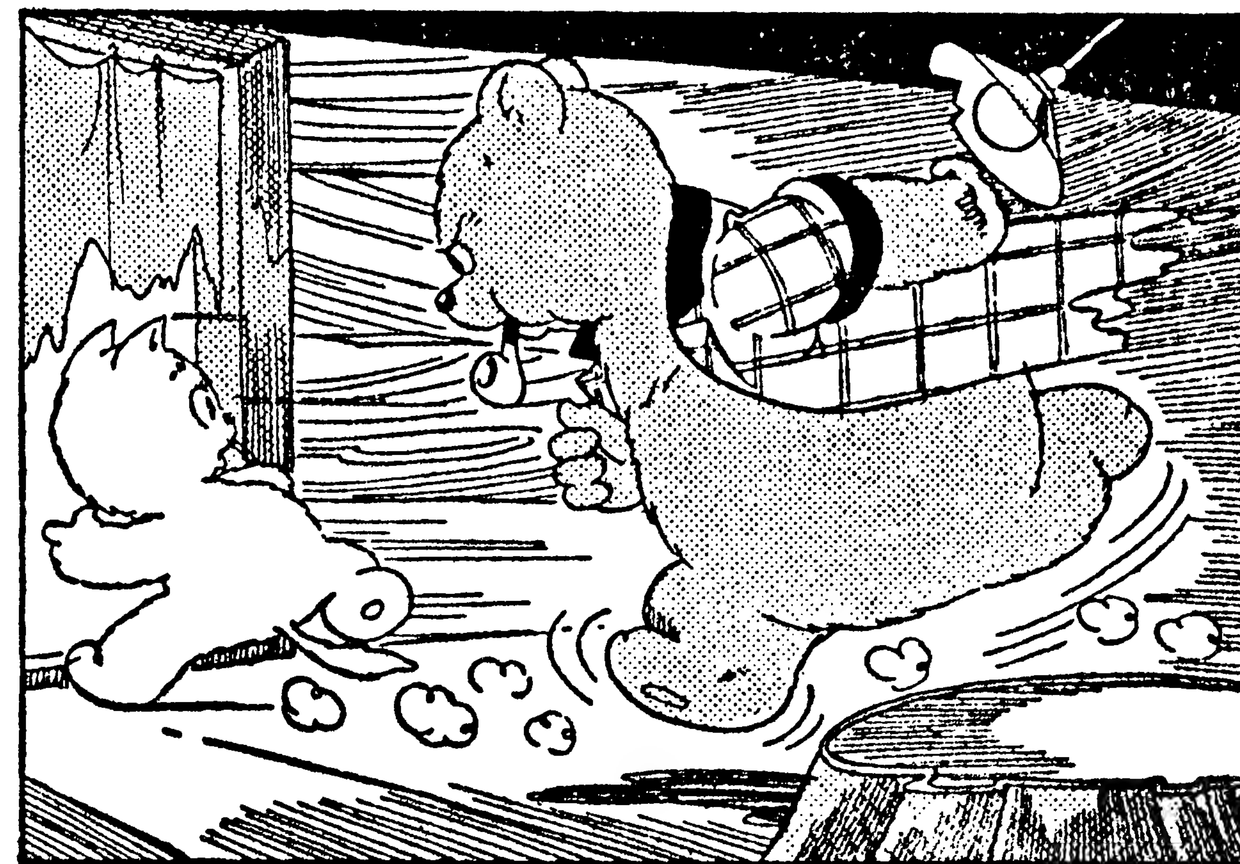

Heer Bommel bleef aan de bus hangen, totdat hij voor de eerste keer, ver buiten Rommeldam, stil stond, om een passagier in te laden. Toen liet heer Ollie zich van het trapje af glijden, keek eens voorzichtig om zich heen en liep toen met haastige grote passen het bos in, dat zich daar opzij van de weg uitstrekte. Het was een groot bos en stil was het ook; geen levend wezen was er te zien en heer Bommel bereikte dan ook, zonder door iemand opgemerkt te zijn, een oude blokhut, die tussen een paar sparren in, op een open plek stond.

— Ziezo! sprak hij, — we benne thuis! Hier maggie schreeuwe zo hard als je wilt! Hier zal niemand het horen! Ik ben blij, dat ik je uit die zak ken laten glije, want je begint zwaar te worden! En hij keerde de zak om en liet Tom Poes met een dreun op de grond vallen....

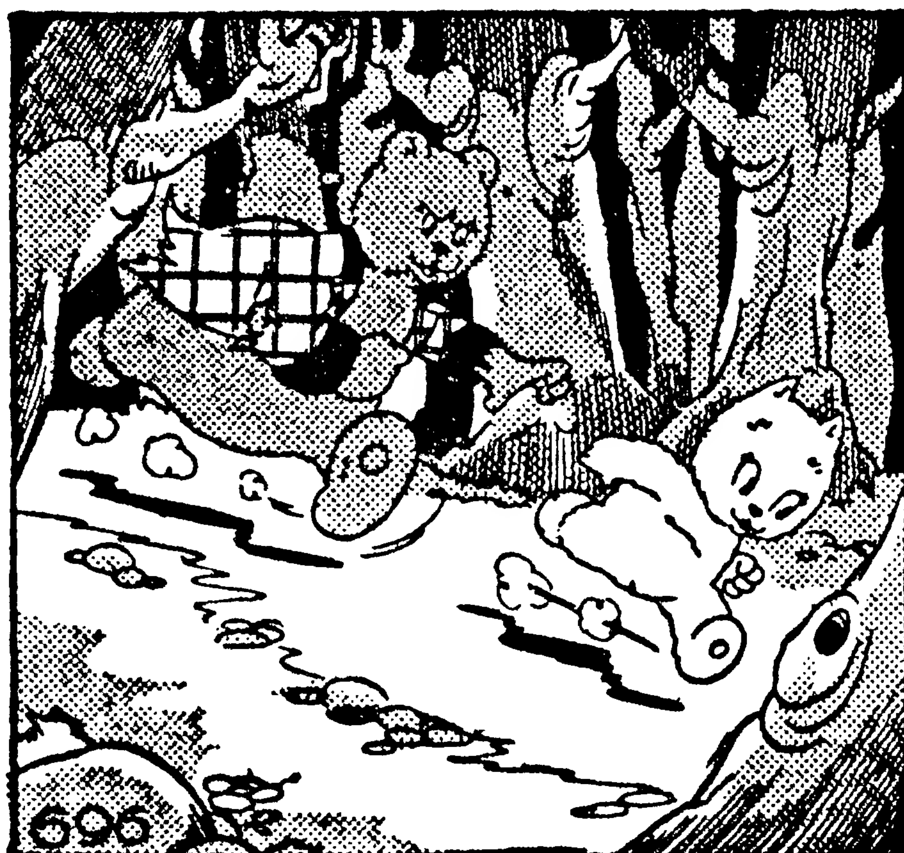

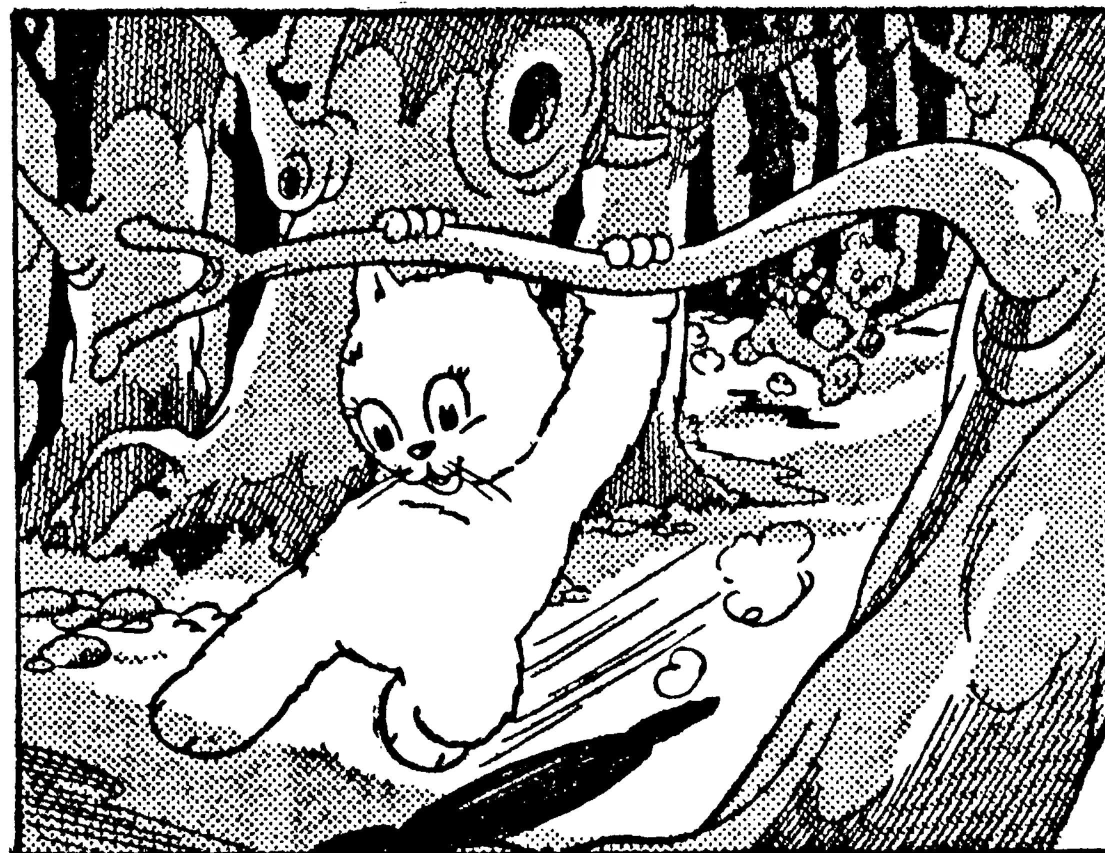
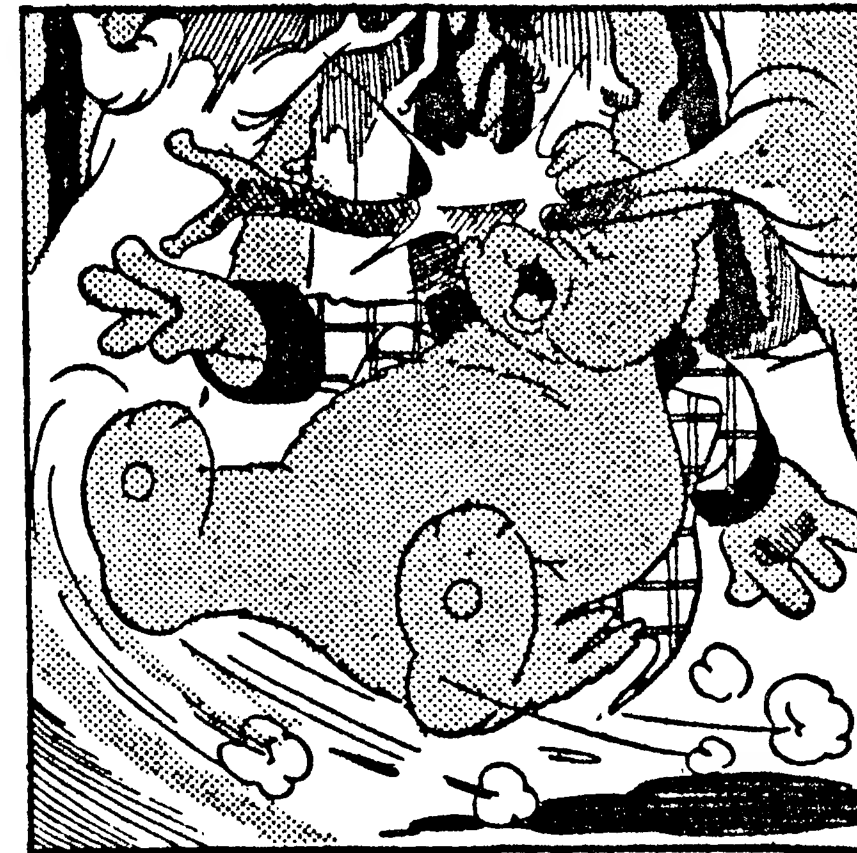
— Van je vrienden moet je het maar hebben! zei Tom Poes, toen hij overeind gekrabbeld was. — U bent de enige die mij ooit in een zak heeft gestopt en over de grond gegooid! En u wilt beweren, dat u de echte heer Bommel bent? Onzin!

— Natuurlijk ben ik dat! zei heer Bommel, die ineens vriendelijk werd. — Je denkt toch niet, dat ik een masker voor heb, Tom Poes? Kijk me maar es goed an, lijk ik soms niet op je ouwe vriend? Is dit niet z'n eige ouwe jas? Ik schrok alleen maar, toen je om politie begon te roepen, want ik heb je toch verteld, dat die achter me an zit? Nou, toen wou ik je stil hebbe en toen heb ik....

— Allemaal praatjes! riep Tom Poes. — Leugens! U spant samen met Pietje Kolibrie! U wilde me in de lucht laten vliegen! U wilt weten waar de kaart verborgen is! Ik weet niet wie u bent, maar de echte heer Ollie zeker niet!

— As je dan kwaad wil, ken je het krijge! zei heer Bommel en hij sprong op Tom Poes af. Maar die had het al op een lopen gezet....

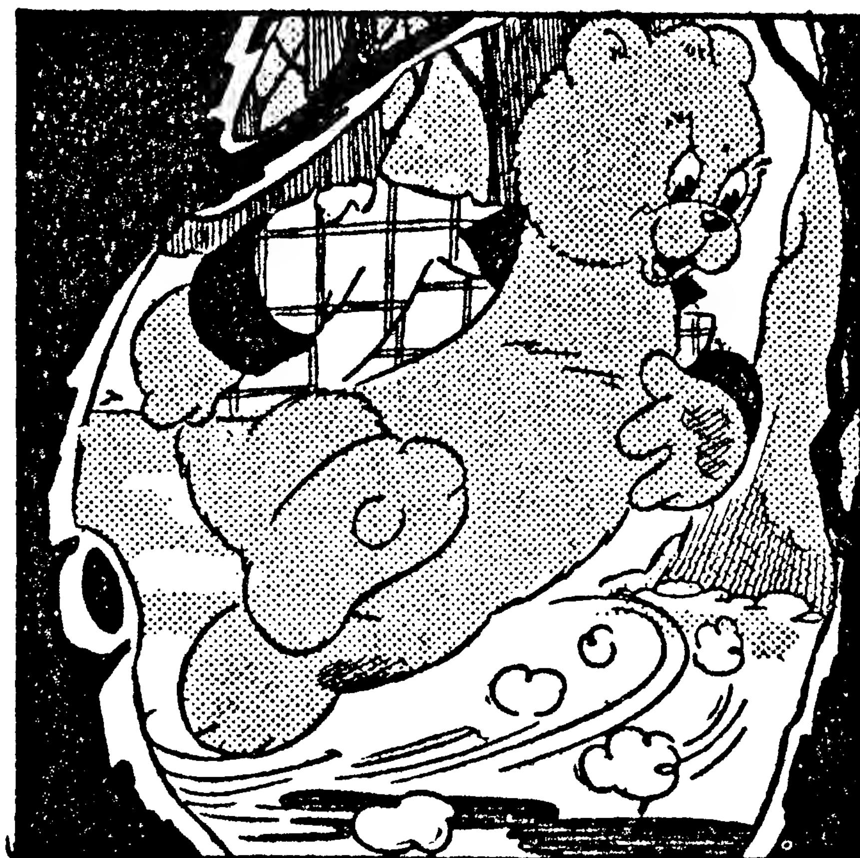

Tom Poes was regelrecht het bos ingehold en nu rende hij, achtervolgd door heer Bommel, een nauw pad af. Zoals je weet, kan Tom Poes erg hard lopen, op dat gebied zijn er weinigen knapper dan hij; maar heer Bommel scheen het ook geleerd te hebben. Vroeger raakte hij meestal al gauw achter en hijgde en steunde hij als een oud koetspaard, maar nu merkte Tom Poes al gauw, dat hij hem begon in te halen.

— Ik moet een list verzinnen dacht Tom Poes, oeie.... wacht es! ....een tak!.. Zonder zich te bedenken greep hij een grote dikke tak, die dwars over het pad hing en nam een sprong Toen hij weer op de grond terechtkwam, liet hij de tak los en.... zwiep! — pang!! kwam deze precies midden in het gezicht van heer Bommel terecht....

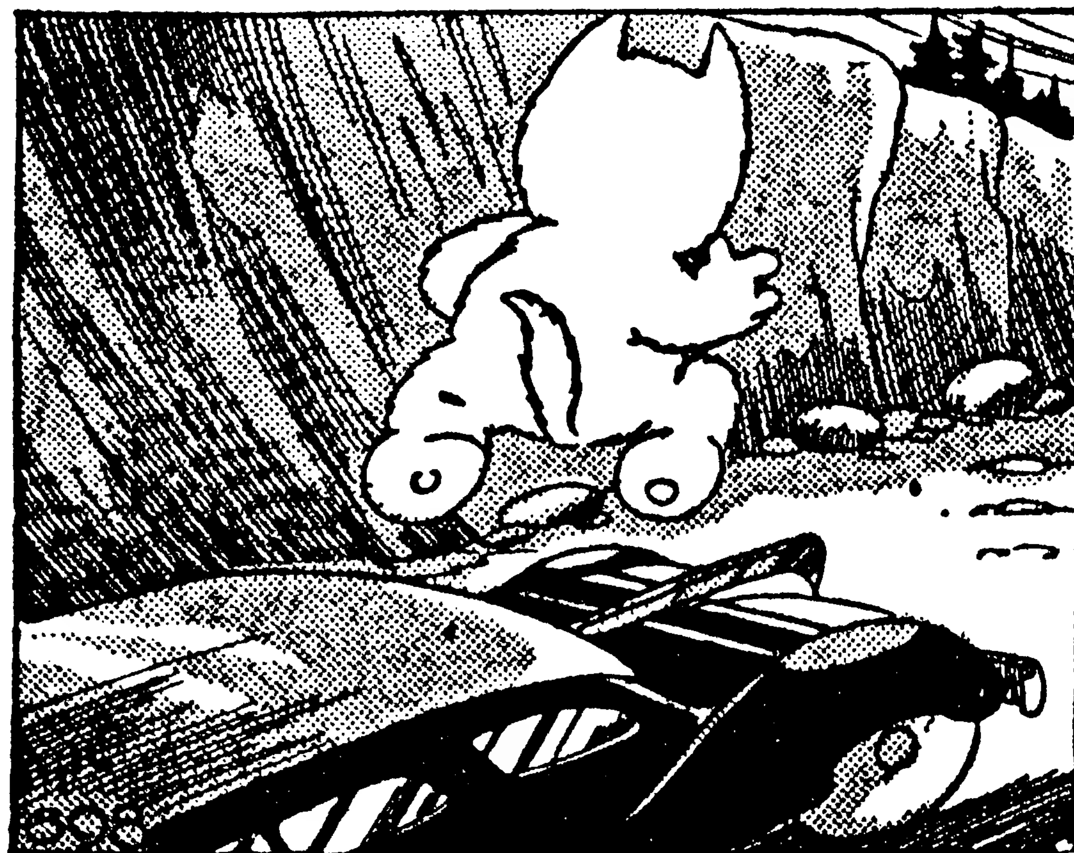
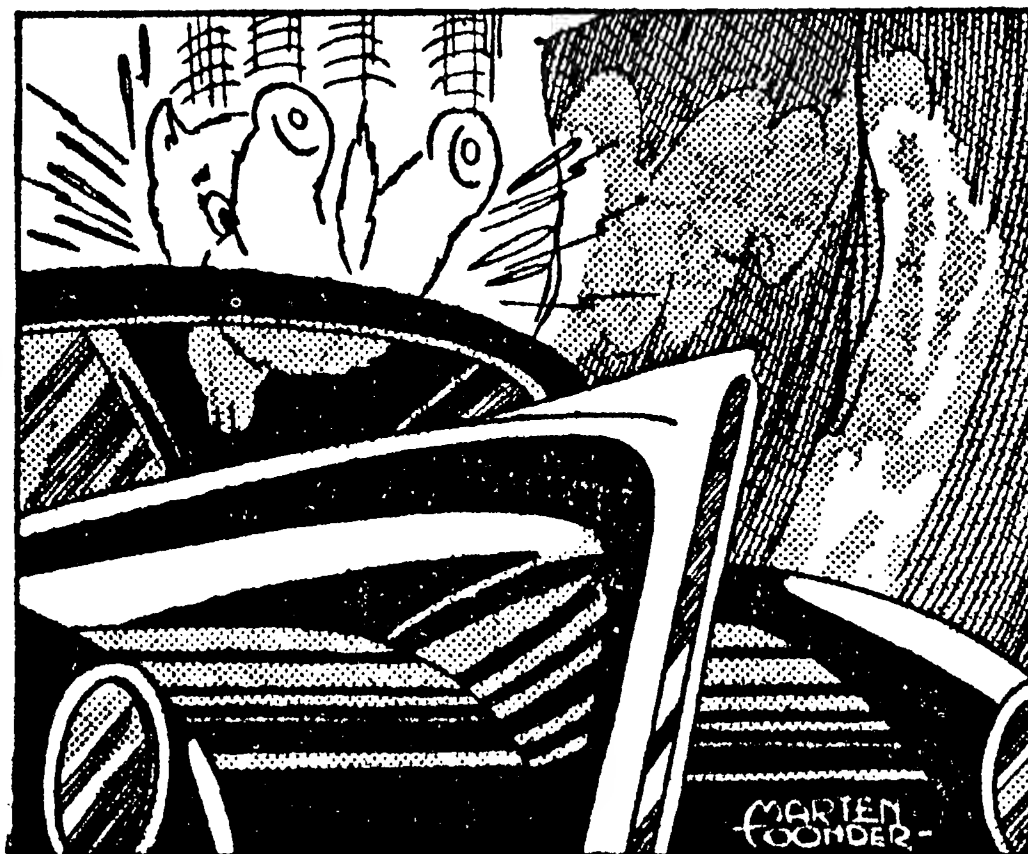

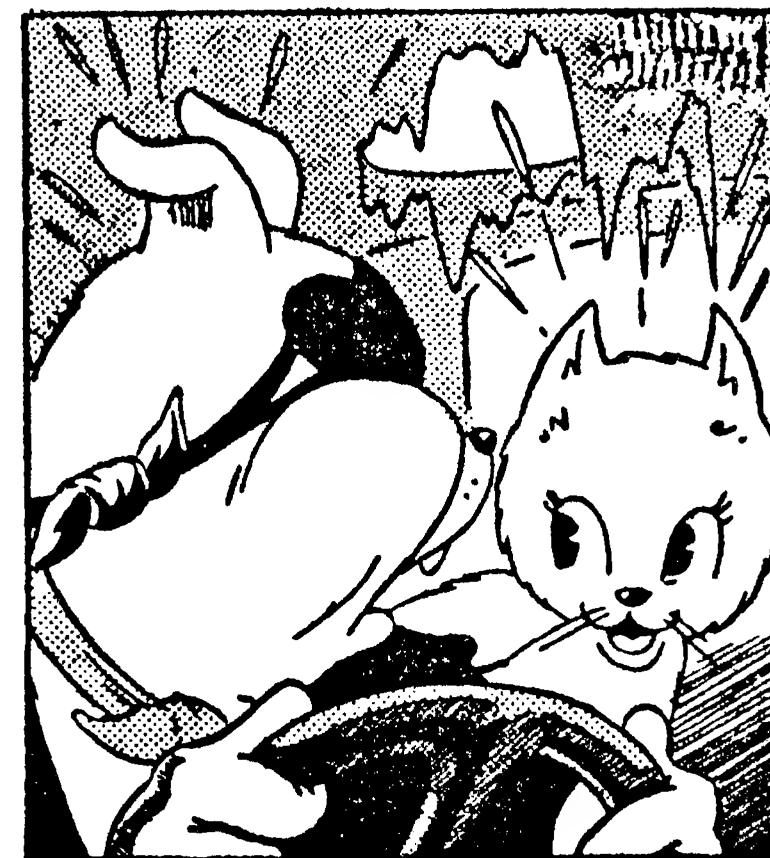

Nu, heer Bommel voelde zich niet direct zo erg prettig, dat begrijp je wel! Zijn neus was gezwollen en op zijn hoofd was een buil als een flink ei gekomen. Toen hij zijn gedachten weer zo'n beetje bij elkaar had, krabbelde hij voorzichtig overeind, bewoog zijn benen even en begon toen weer te hollen.

— Dat uitgekauwde stukkie ongeluk! bromde hij, ik zal hem krijge! Ik maak een pruimpie van hem! Ik zal hem klutse! Wacht maar!

Nu, het zag er naar uit, of heer Bommel gelijk zou krijgen, want Tom Poes merkte, dat het pad doodliep en dat hij ineens voor een afgrond stond! Achter zich hoorde hij de naderende voetstappen van heer Bommel en vóór hem gaapte de diepte. Toen zag hij ineens een grote auto in volle vaart door de kloof rijden....

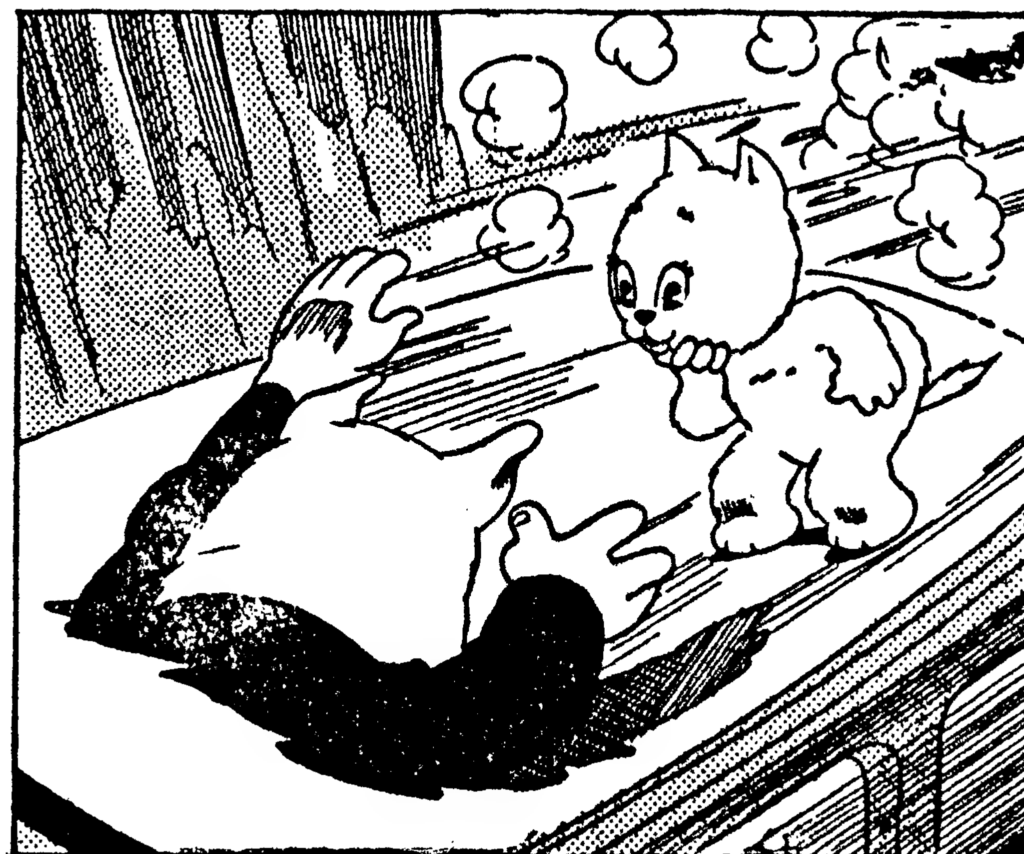

Tom Poes bedacht zich niet lang. Hij wachtte totdat de auto precies onder hem was en sprong toen naar beneden. Daar was moed voor nodig, dat begrijp je wel, maar omdat hij nu eenmaal Tom Poes is, ging dat vanzelf. Hij voelde de lucht langs zijn oren gieren, hij hoorde het ronken van de auto vlak onder zich en toen kwam hij met een luid gekraak op het dak van de auto terecht. Dat was natuurlijk niet sterk genoeg, de kap scheurde en Tom Poes zakte er doorheen op de voorste bank.

— Wel heb ik ooit! zei Tom Poes en hij veegde zijn ogen uit. En toen riep er iemand naast hem: — Wel!! alle erwten en bonen! Als dat Tom Poes niet is!! Dat tref ik goed, jij kleine leugenbrok! De kaart lag niet onder de berkeboom!! Waar is hij nu wél? Het was Pietje Kolibrie! ....

Nu, toen Tom Poes begreep, dat het Pietje Kolibrie was die daar in de auto zat, schrok hij heel erg, dat begrijp je! Hij deed geen moeite om een antwoord te verzinnen, maar hij sprong overeind en klom even vlug weer door het gat naar buiten als hij er door naar binnen gekomen was. Maar Pietje Kolibrie liet het er niet bij zitten.

— Jij klein mirakel! riep hij, — ik weet niet waar je vandaan komt, maar nu ben je er bij! Dit keer krijg je niet de kans om te ontsnappen!

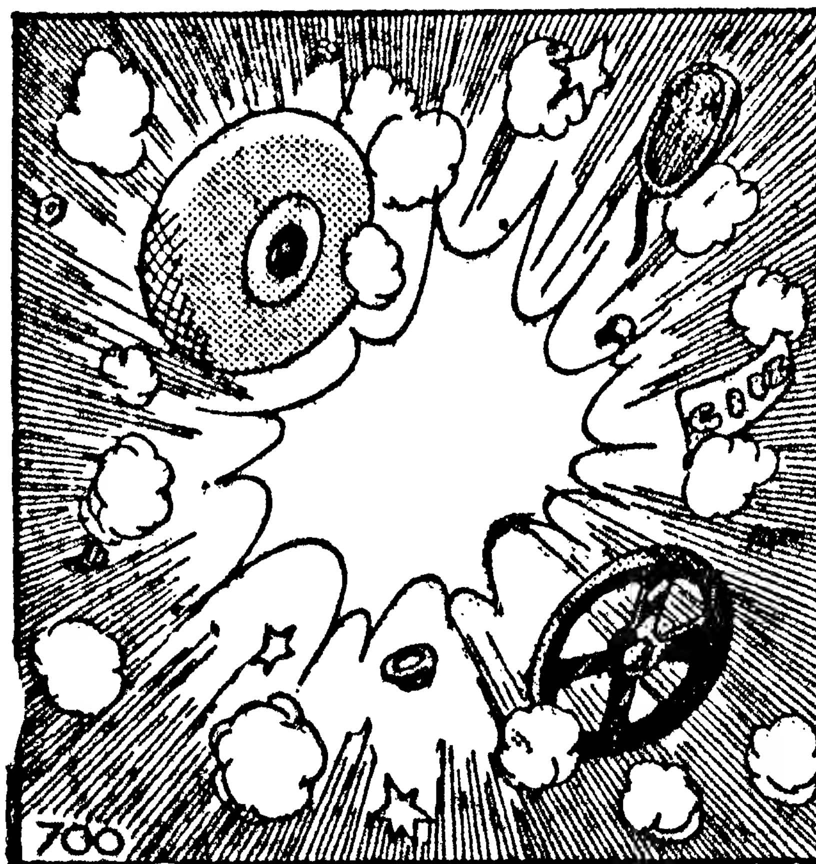
En hij stak zijn groot lelijk hoofd ook door het gat in de kap.

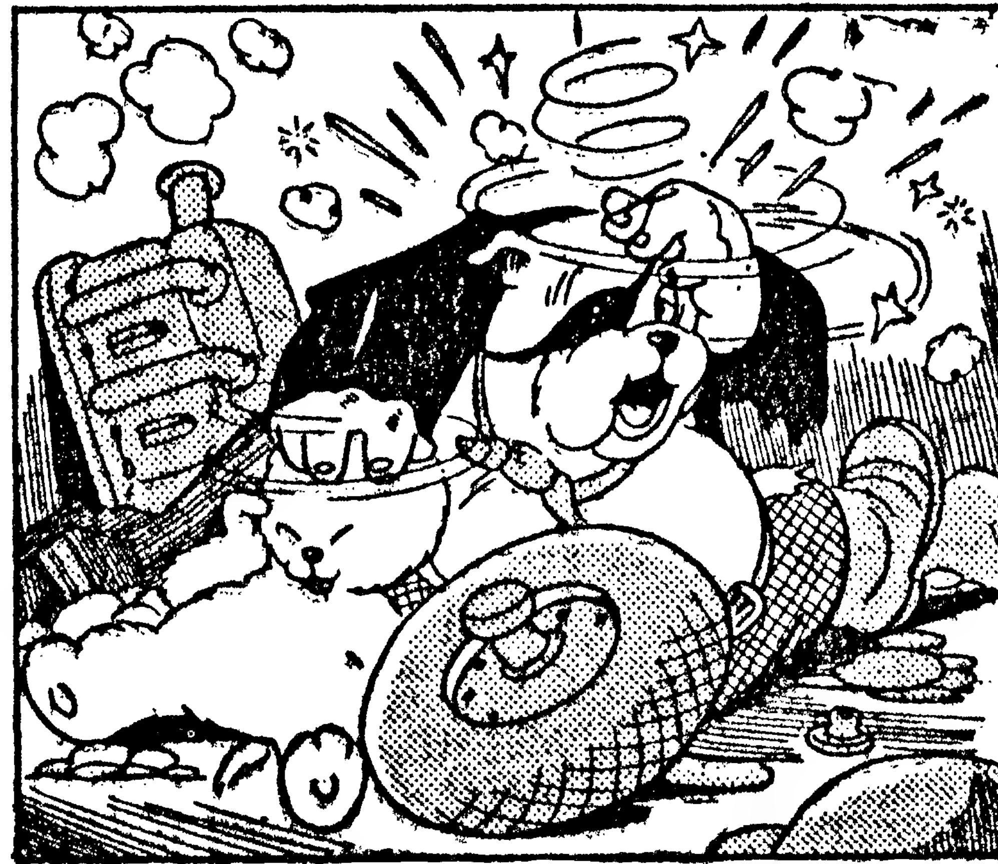
— Denk aan je stuur! riep Tom Poes. Je kunt die wagen niet alleen laten rijden. Kijk uit!

Maar Pietje stoorde zich daar niet aan.

— Kom hier jij! riep hij, terwijl hij een grote hand uitstak, — je zult me nu vertellen, waar de kaart werkelijk verborgen is!!

Intussen vloog de auto met een grote snelheid op de rotswand af.

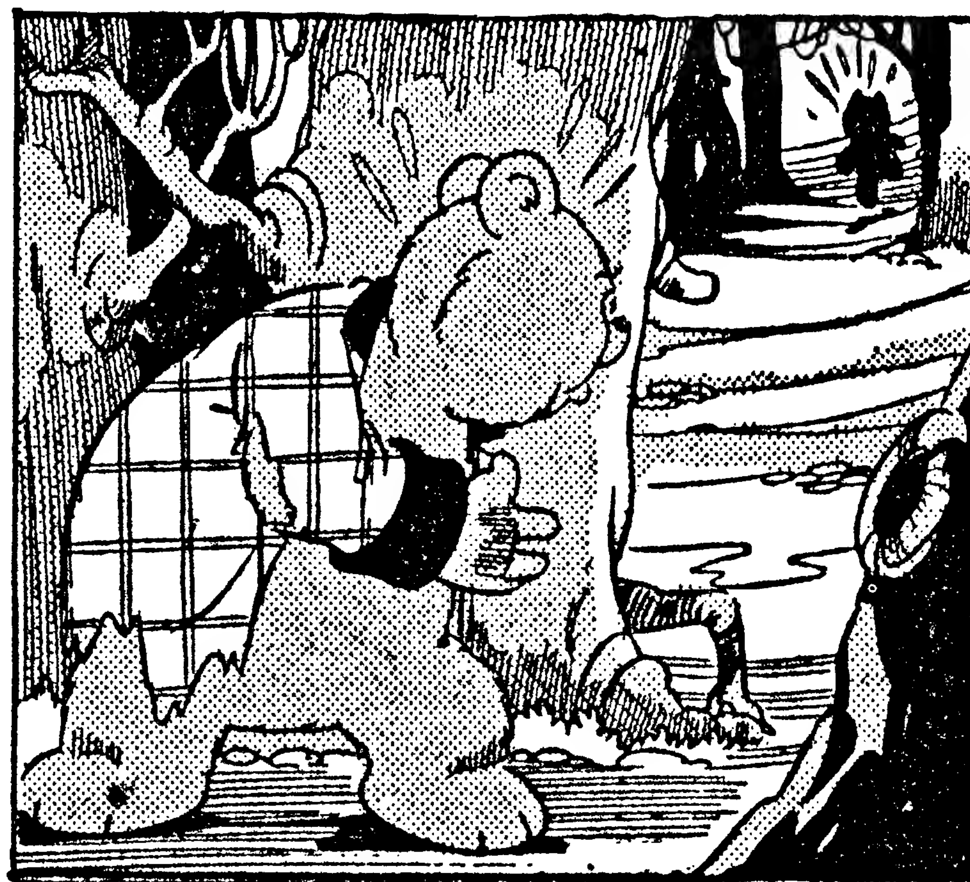
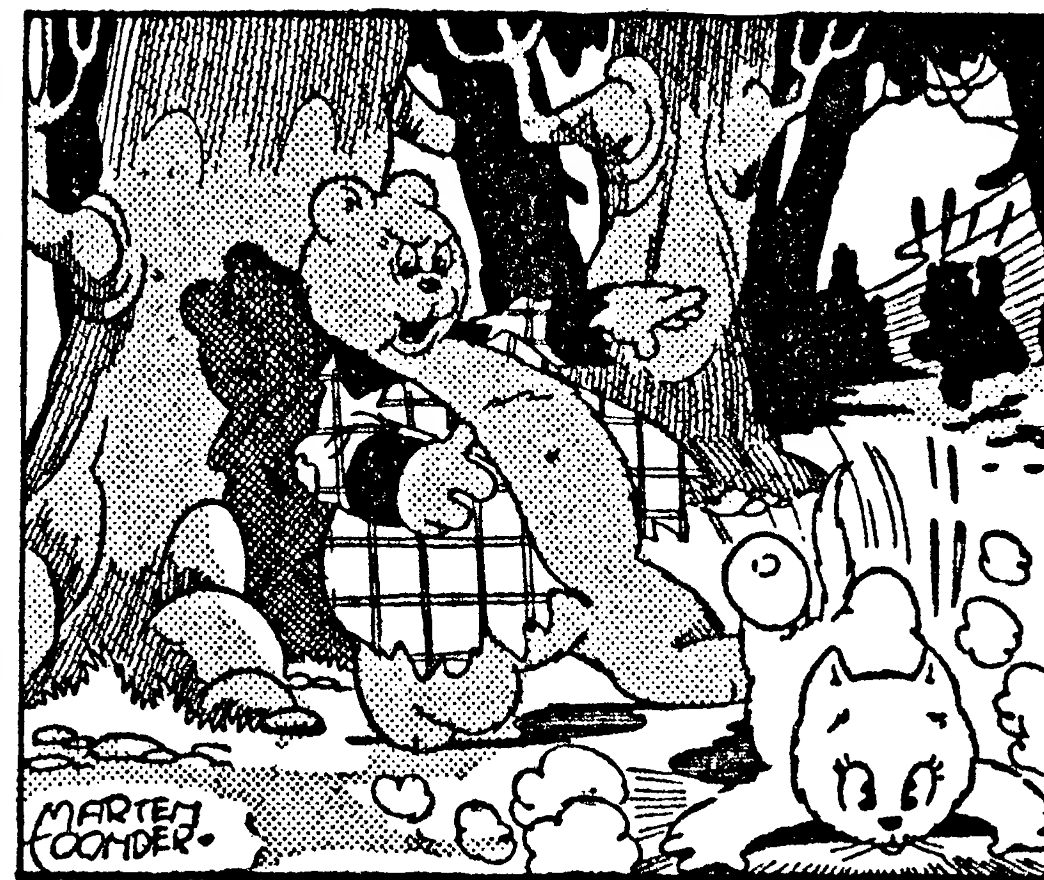

De gevolgen bleven niet uit, dat snap je wel! De grote mooie auto van Pietje Kolibrie vloog met een harde klap tegen de rotsen aan en een tijdlang was er niets te zien dan stof en rookwolken en auto-onderdelen. Pietje Kolibrie en Tom Poes waren terechtgekomen tegen een groot rotsblok en of het nu kwam, doordat Pietje zo vet was, weet ik niet, maar ze waren er beiden ongedeerd afgekomen.

Tom Poes deed net of hij bewusteloos was, maar terwijl Pietje Kolibrie sterren zat te tellen en zijn bullen en schrammen bevoelde, kroop hij voorzichtig naar voren, sprong toen ineens overeind en zette het op een lopen!

— Hier brulde Pietje, die al zijn pijnen en zorgen vergat, — Sta stil! Stop! zeg ik je, of ik doe je wat! Maar Tom Poes luisterde niet en liep wat hij lopen kon....

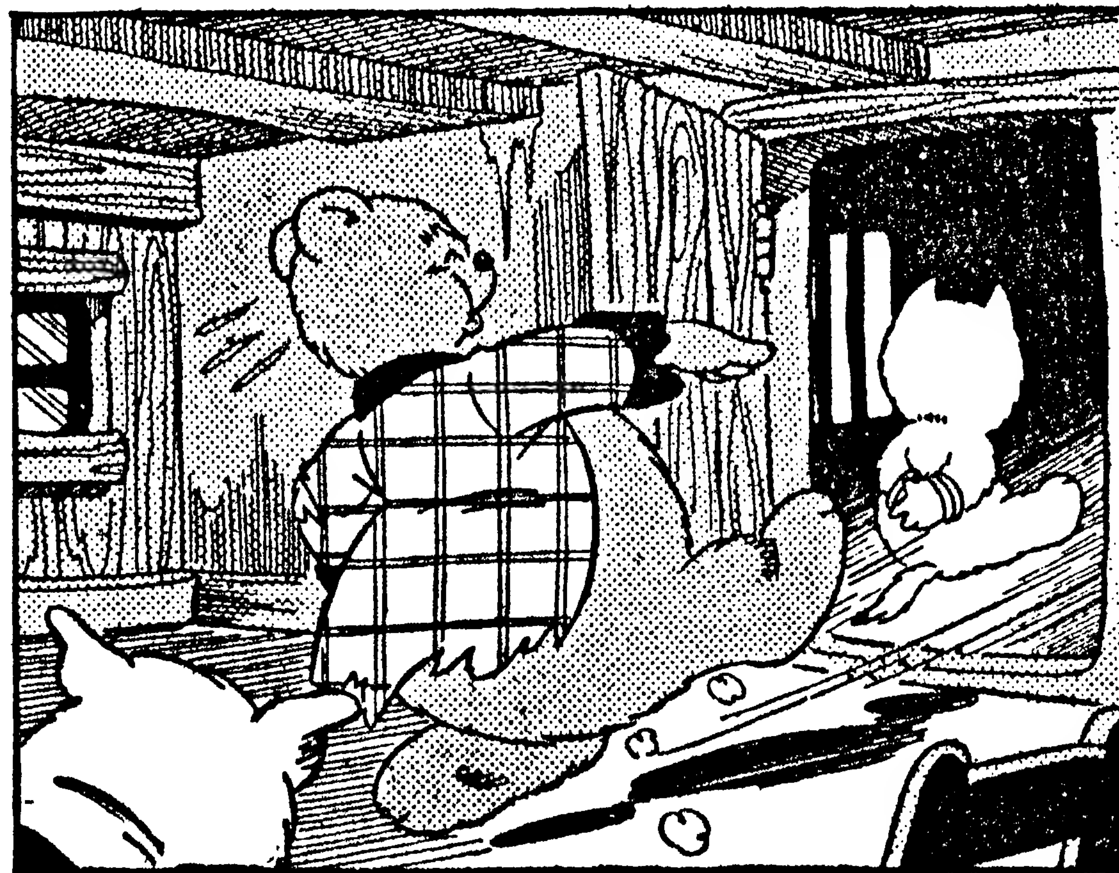

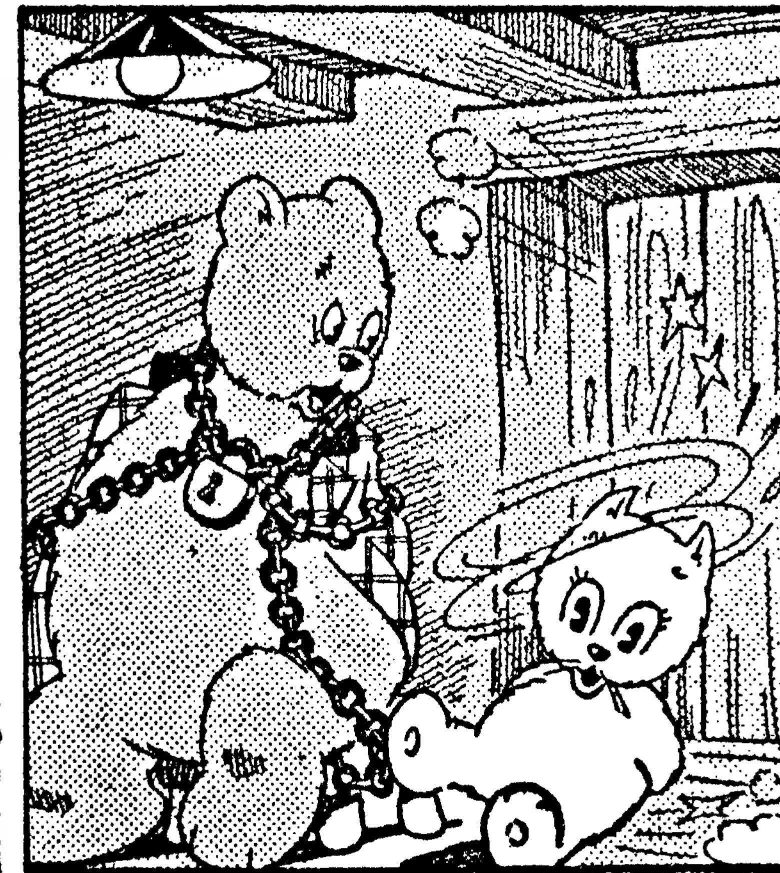

Nu, toen begon er een wilde jacht; Tom Poes holde het bos in en Pietje Kolibrie volgde hem op de hielen. Gelukkig bleek, dat Pietje niet zo vlug vooruit kwam als Tom Poes; daarvoor moest hij te veel dikte meedragen en na een kwartiertje was Tom Poes al aardig vóór geraakt. Ten slotte holde hij helemaal alleen een bospad af en zei tegen zichzelf, dat hij aan het eind van dat pad achter een struik zou gaan zitten om eens lekker uit te rusten.

Bommel, die gezien had hoe hij in de afgrond was gesprongen en terecht was gekomen in de auto van Pietje Kolibrie, was zo vlug als hij kon het bos ingerend om hem de pas af te snijden! En zo kwam het, dat Tom Poes net bij de boom, waar hij een beetje had willen uitrusten, over een voet struikelde en op de grond viel. Dat was de voet van heer Bommel! Ja, Tom Poes had wel veel ongeluk die dag! ....

Tegen Pietje Kolibrie en heer Bommel samen kon Tom Poes niets beginnen, dat begrijp je wel! Hij werd beetgepakt en vastgebonden en toen door het bos geduwd in de richting van de boshut.

— Nu ontkom je niet weer, vriendje! bromde Pietje Kolibrie. — Ik zal niet rusten, voordat je me precies verteld hebt, waar je die kaart hebt verstopt! En probeer niet weer te liegen, want nu heb ik je door! Ik heb je hele huis overhoop gehaald en ik weet precies, waar dat ding niet kan liggen! Geen smoesjes meer, vriendje!

— Ik vertel niets! zei Tom Poes. — Ik doe geen mond meer open!

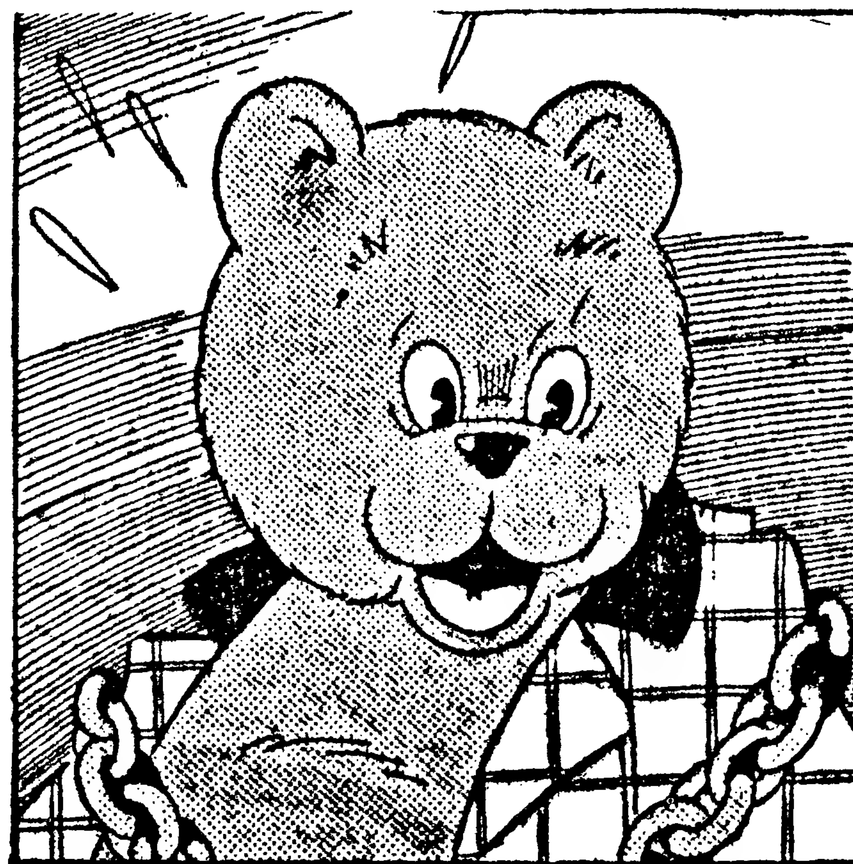
Intussen waren ze weer in de boshut gekomen en heer Bommel rukte boos een deur open.

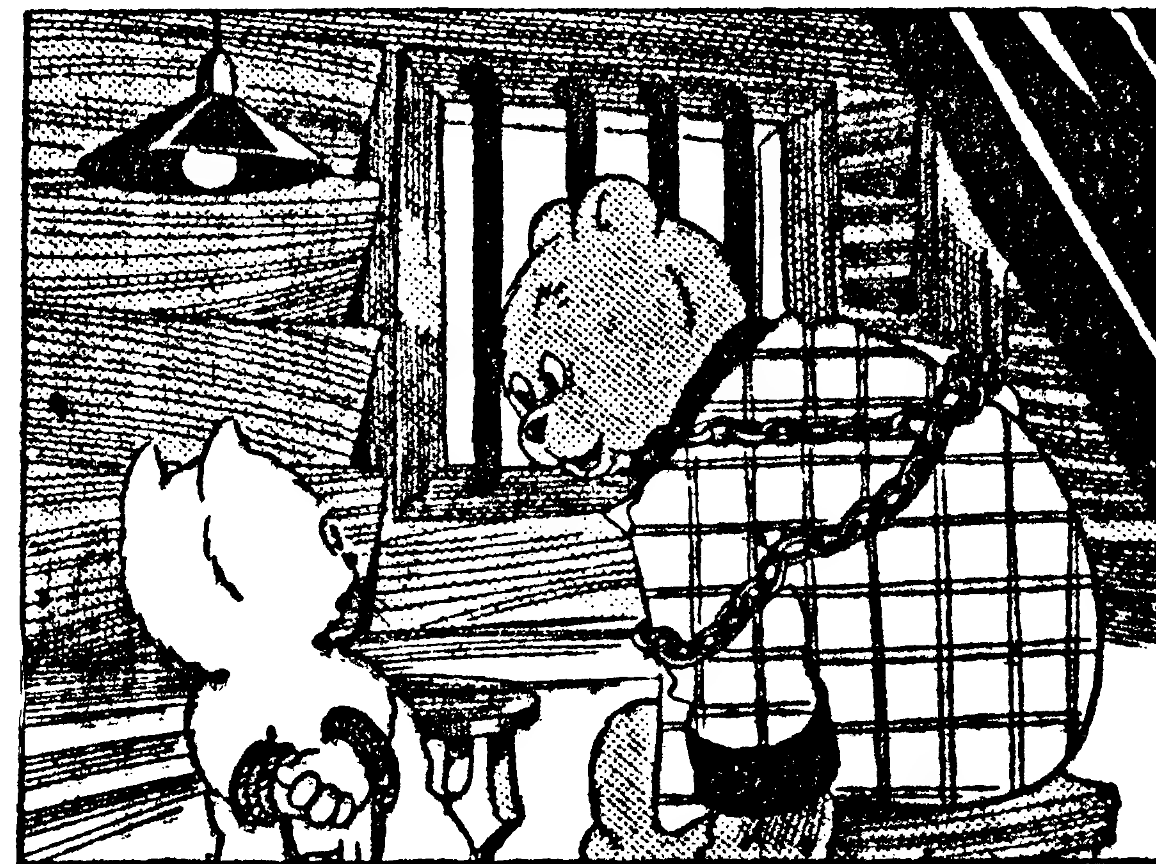
— Zo! zei hij, — doe jij geen mond meer open? Dat zelle we wel es zien! Vort, naar binne! Me zelle es kijke, watte me met je doen zelle!

En hij gaf Tom Poes een trap, dat hij met een smak in het donkere hok terechtkwam. De deur viel achter hem dicht en op hetzelfde moment klonk er een stem vlak bij hem.

— Wel, wel! zei de stem. — Als dat mijn jonge vriend Tom Poes niet is!

Nu, je begrijpt, dat Tom Poes verbaasd was, niet? Hij was zó vreselijk verbaasd, dat hij de eerste minuten helemaal niets kon zeggen.

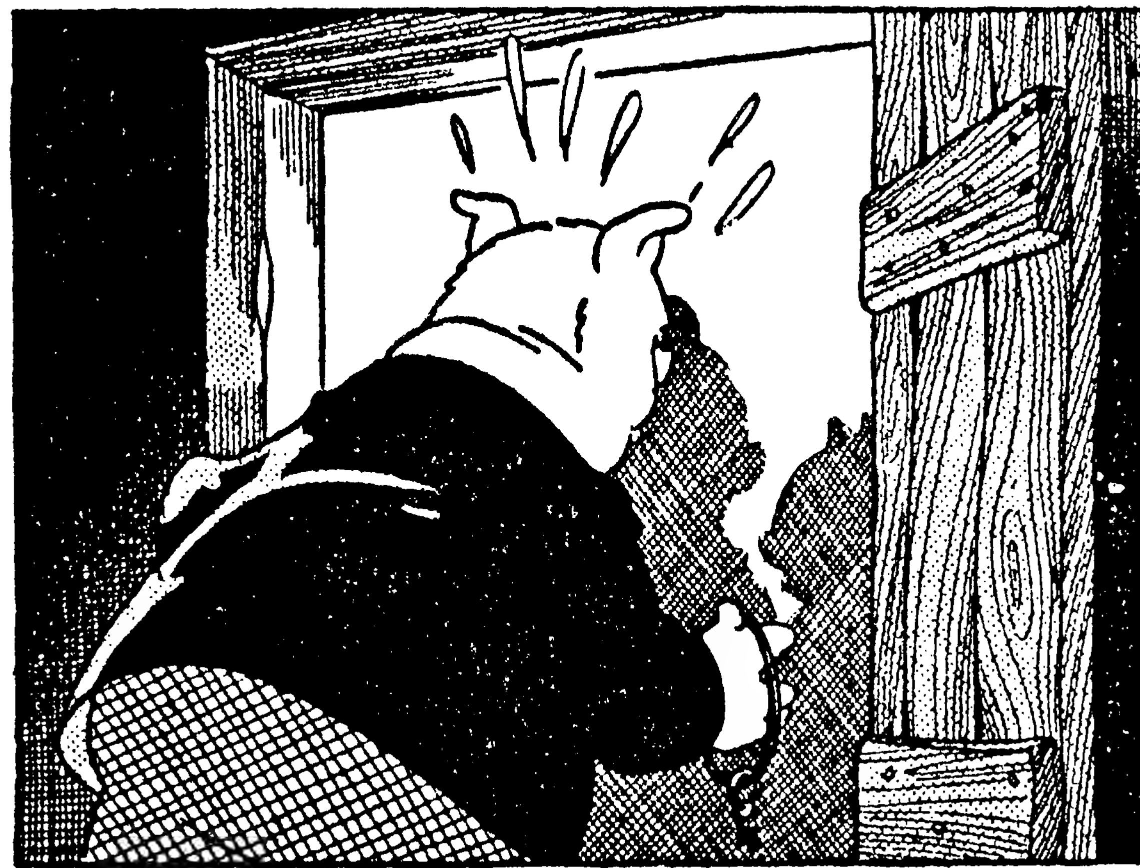
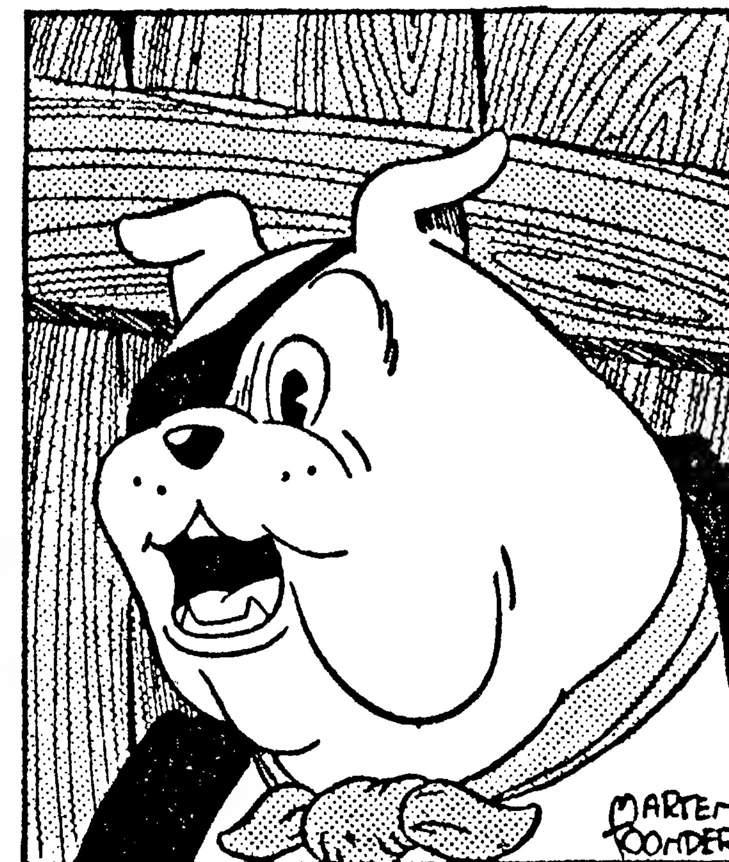
—H-heer Ollie!! stotterde hij eindelijk. — Het is dus net als ik gedacht had! Twee heren Bommel! Ik....

— Onzin! viel heer Bommel hem in de rede. — Je moest nu zo langzamerhand weten, dat er maar één heer Bommel is, Tom Poes! En dat ben ik! En als er verder nog gespuis rondloopt, dat een vlotte geruite jas draagt, dan zal toch niemand zo dom zijn om mij met hem te verwarren, niet waar, jonge vriend?

— N-nee, nee, zei Tom Poes, natuurlijk niet! Maar wie is die ander dan? Want ik moet u eerlijk bekennen, dat ik in het begin dacht, dat u het was, heer Ollie!

— Wel, zei heer Ollie, dat is mijn neef Elias O. Bommel, Tom Poes! Hij is van de andere tak der Bommels, een tak van niets, jonge vriend, een totaal verlopen tak, maar hij is toch een Bommel en daarom wist hij van het bestaan van de familieschat af!..

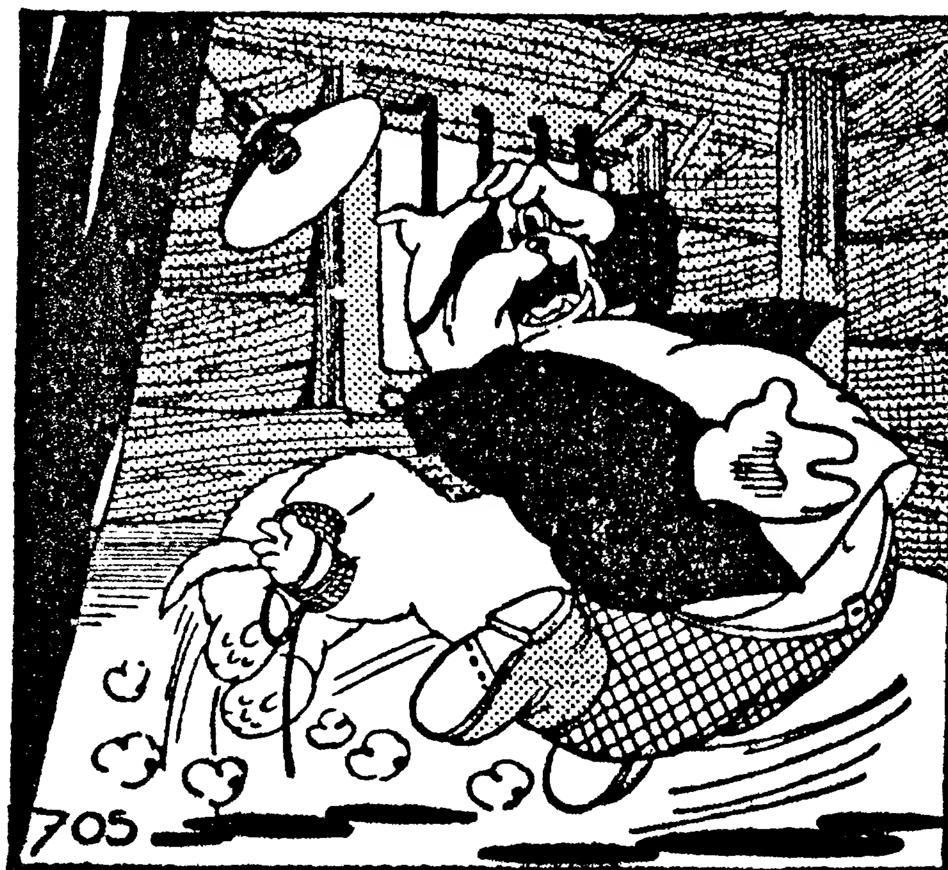

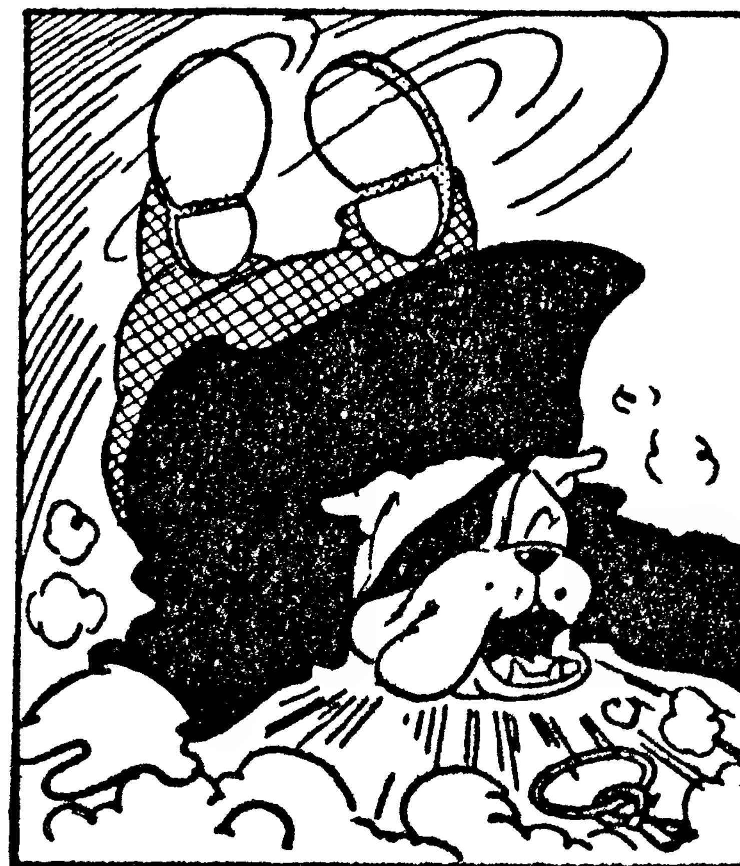

Wat is er eigenlijk met die schat aan de hand? vroeg Tom Poes. — Waar kwam die kaart vandaan?

— Luister, zei heer Bommel. — Mijn over-over-grootvader, die eigenlijk de stamvader van alle Bommels is, heeft een groot gedeelte van zijn schatten ergens begraven. Hij maakte een kaart van de plek waar hij dat gedaan had en die kaart kreeg zijn zoon toen hij stierf. Dat ging zo door, Tom Poes; de oudste zoon erfde altijd de kaart en omdat ik op het ogenblik de oudste Bommel in rechte lijn ben, had ik de kaart in mijn geldkistje liggen. Maar mijn neef Elias wist daarvan en omdat hij tot een verarmde tak behoort, een tak van niets, is hij samen gaan werken met Pietje Kolibrie om de kaart in bezit te krijgen. Ze hebben mij ontvoerd, maar ik ben zo slim geweest om jou de kaart te sturen, je hebt hem toch goed opgeborgen, Tom Poes?

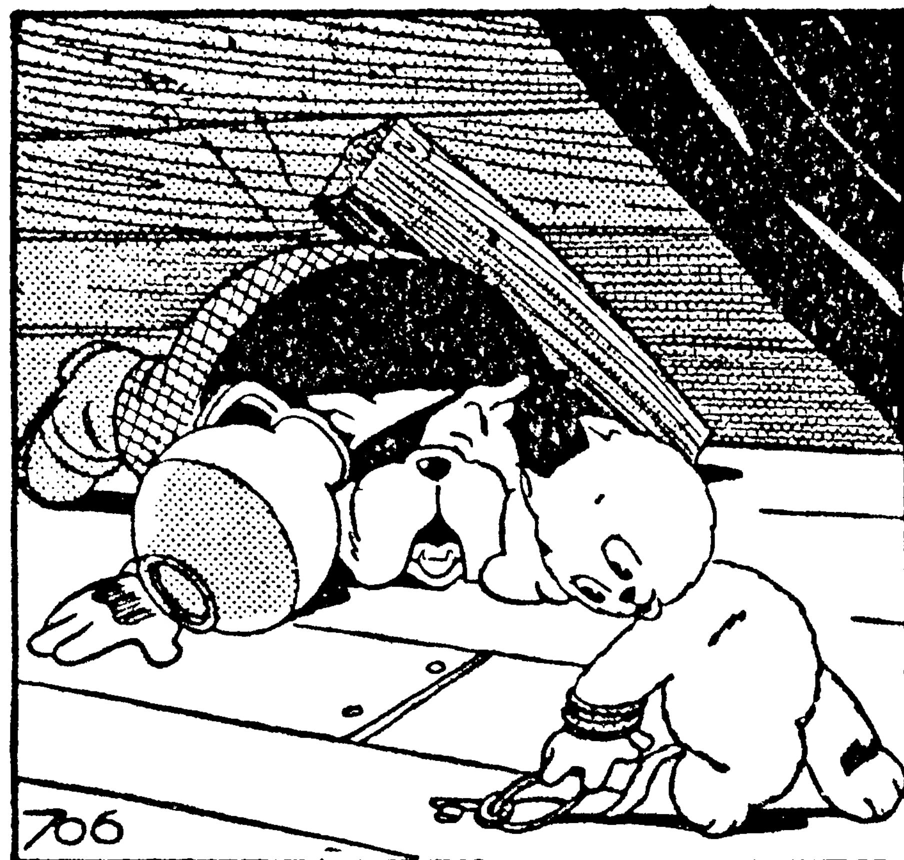
— Ja! riep Pietje Kolibrie, die ongemerkt binnen was gekomen, — dat heeft hij, maar nu gaat hij mij vertellen waar hij dat gedaan heeft, en anders....

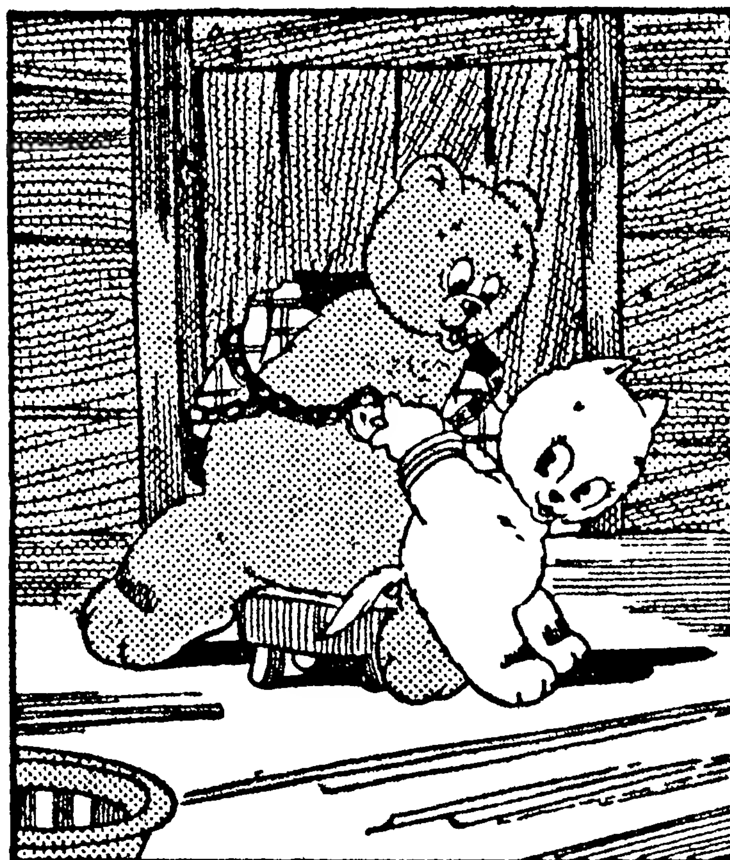
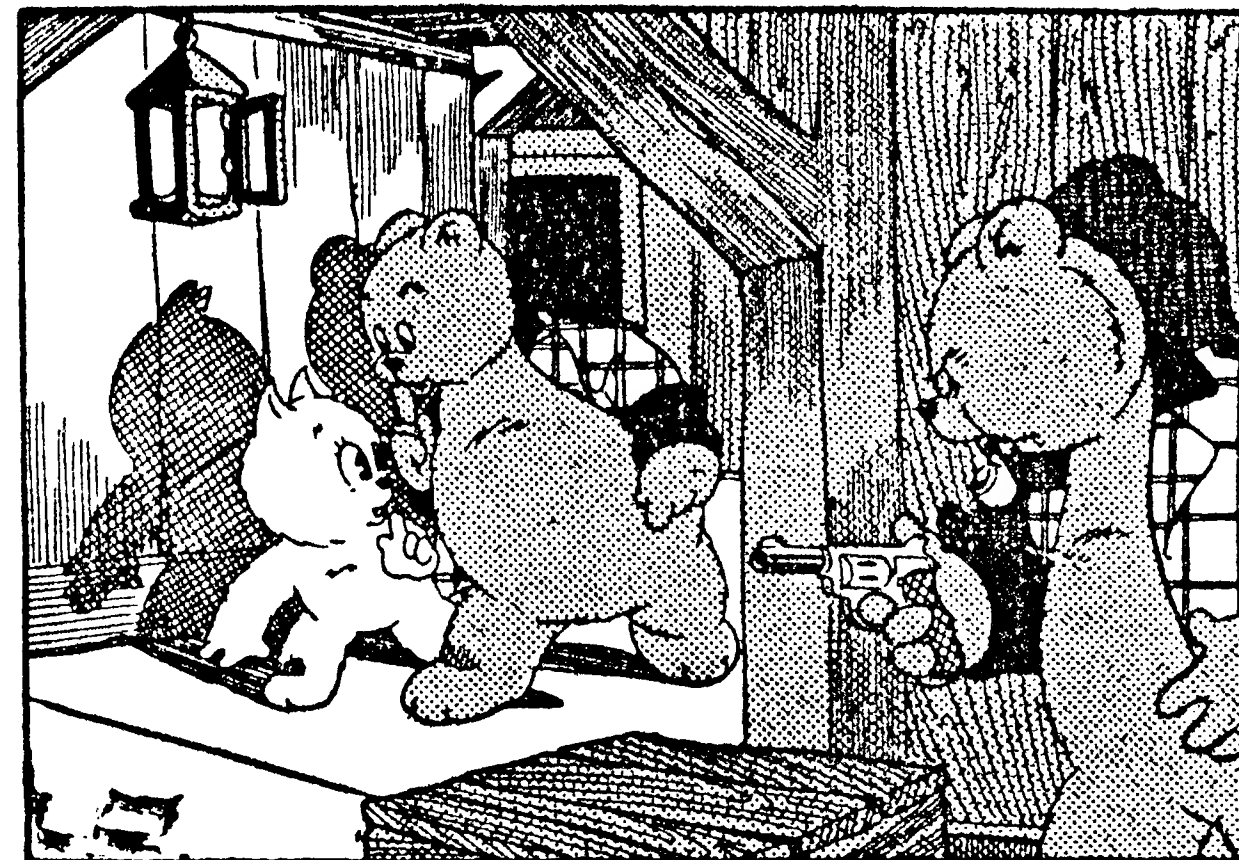

Als je me nu niet gauw vertelt, waar die Bommelkaart werkelijk is, ga ik cervelaatworstjes van je draaien! Hihihahaha! lachte Pietje Kolibrie, terwijl hij zich omdraaide om de deur weer achter zich dicht te maken. Maar dat had hij niet moeten doen, die deur dichtmaken, bedoel ik. Want Tom Poes liet zich zo hard als hij kon tegen Pietje's dikke rug aanvallen. En Pietje, die daar niet op verdacht was, kwam met een doffe dreun op de grond terecht. Hij schrok erg, want dat had hij niet verwacht en hij bleef even liggen om op adem te komen. Nu moet je weten, dat daar vlak bij een houtblok stond met een stenen kruik er boven op, die gewoonlijk gebruikt werd voor het waswater van heer Bommel. Tom Poes kon met zijn gebonden handen natuurlijk niet veel doen, maar zijn benen waren nog vrij en daar maakte hij gebruik van. Met een vlugge beweging schopte hij het houtblok om, zodat de kruik op het hoofd van Pietje terecht kwam....

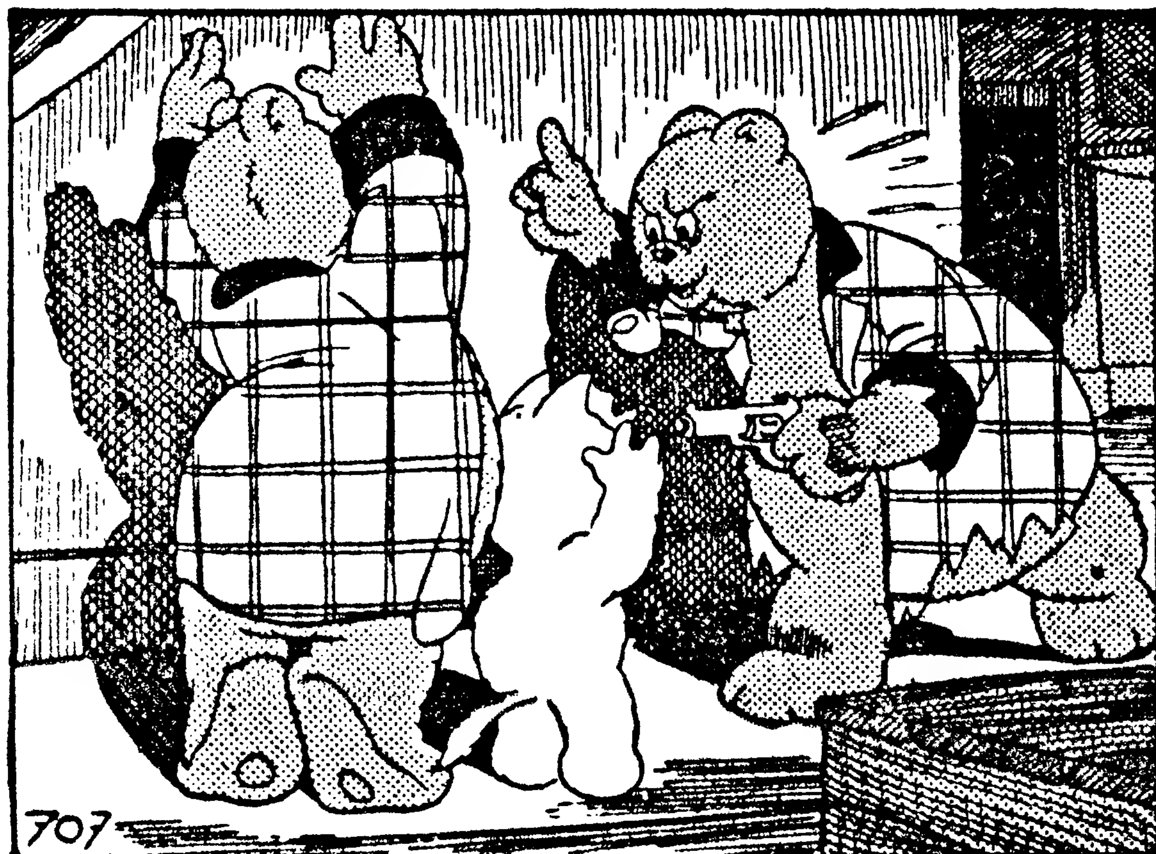

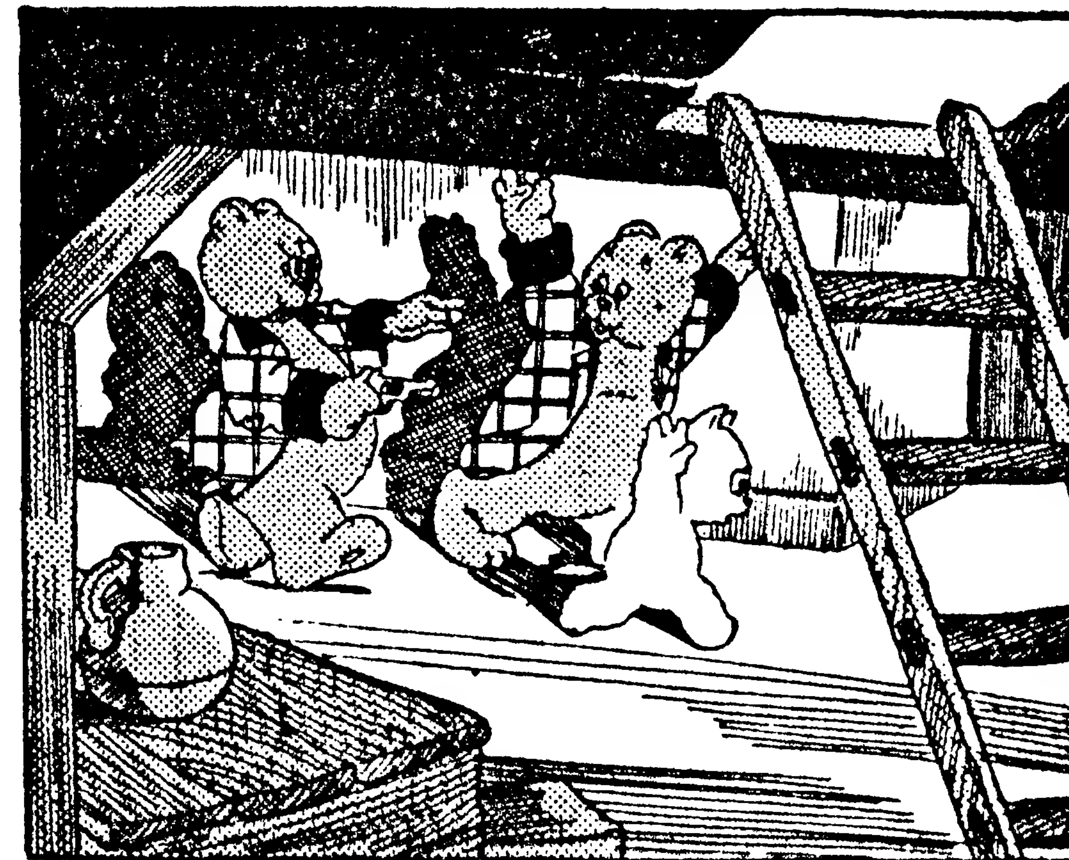
Nu, dat was meer dan Pietje Kolibrie kon verdragen. Hij slaakte een lange, droeve zucht en was bewusteloos. Tom Poes liet geen tijd verloren gaan. Zo vlug als hij kon raapte hij met zijn gebonden handen achter zijn rug de sleutel op, die Pietje had laten vallen en opende daarmee het slot, waarmee de kettingen van heer Ollie vastgemaakt waren. Heer Ollie maakte toen de touwen van Tom Poes los en binnen een minuut waren ze toen uit de cel, die ze weer achter zich dichtmaakten.

— Stil, heer Ollie! fluisterde Tom Poes, — we moeten nu ongemerkt buiten zien te komen, volg me!

— Sst! fluisterde heer Bommel, — begrepen jonge vriend! ga voor, ik zal volgen! Kom mee! Op ten strijde!

Maar ze hadden geen van beiden in de gaten, dat de booze neef Elias om de hoek hen op stond te wachten met een revolver in de hand....

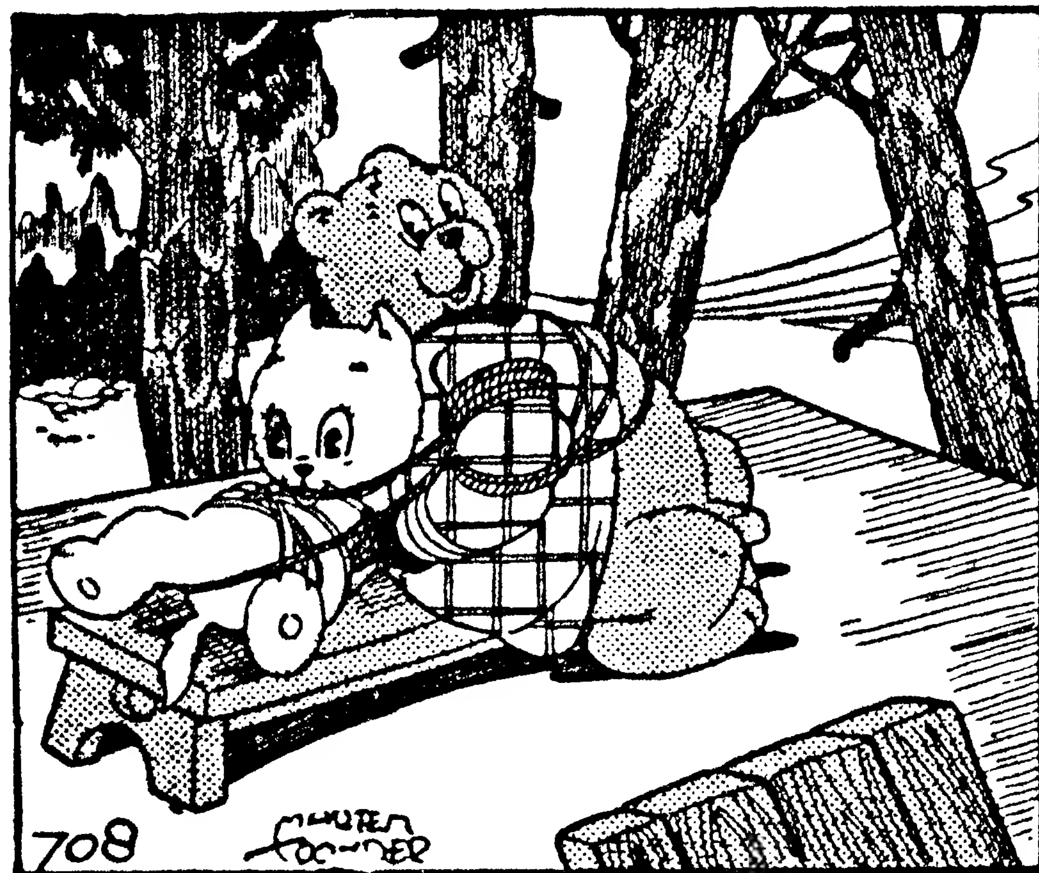

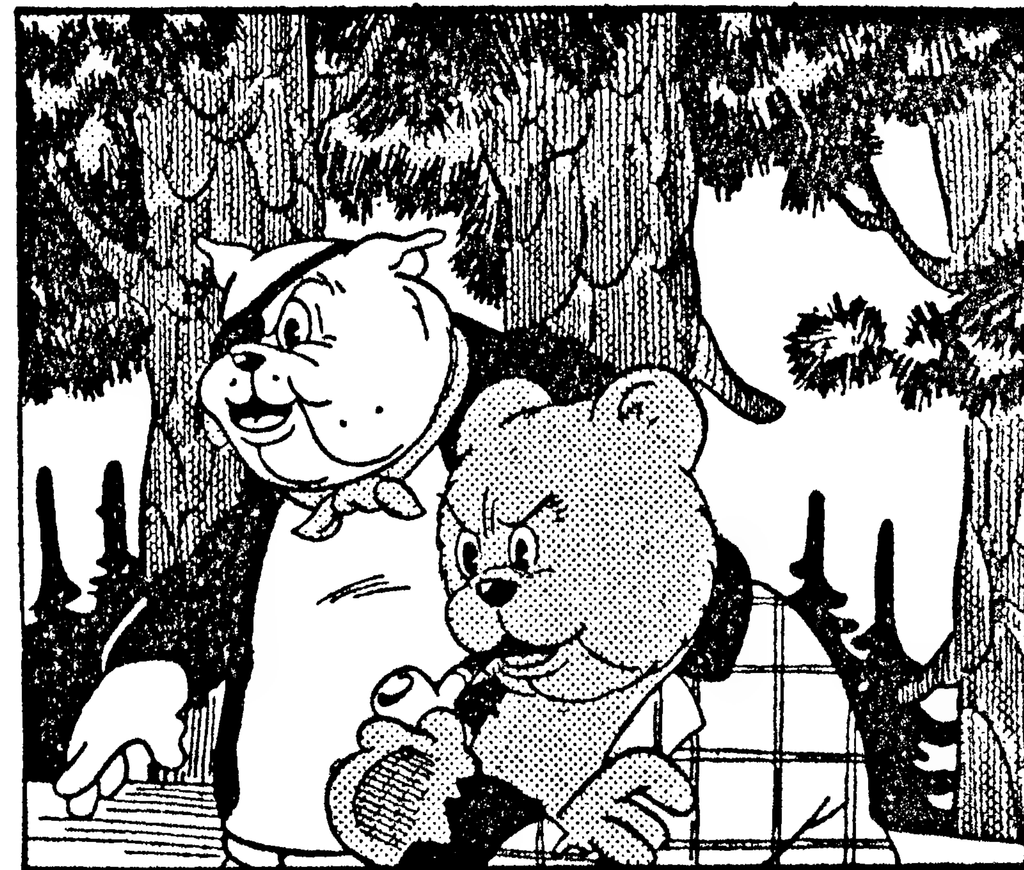
— Handen op, riep neef Elias O. Bommel en hij sprong uit zijn schuilhoek! — Wat wouwe jullie? Stukkies ongeluk!! Jullie wouwe uitknijpe, hè? Maar dat gaat niet! Wat hebbe jullie met dien armen Pietje gedaan? Hè? Geef es antwoord! Niet? Nou, afijn, ik zal strakkies wel es kijke! Loop nou maar zoet voor me uit, dan zal ik jullie naar een veilig plekkie brenge, waar je 'm niet smere ken! En handjes omhoog houe, begrepe?

— Goed, goed! suste heer Bommel — Ik zal doen zoals je zegt, waarde neef. Maar ik wilde, dat je je spraak beter verzorgde! Het doet me pijn een Bommel te horen spreken als een....

— Hou je wafel! snauwde Elias. — Ga daar dat trapje op, en gauw een beetje!

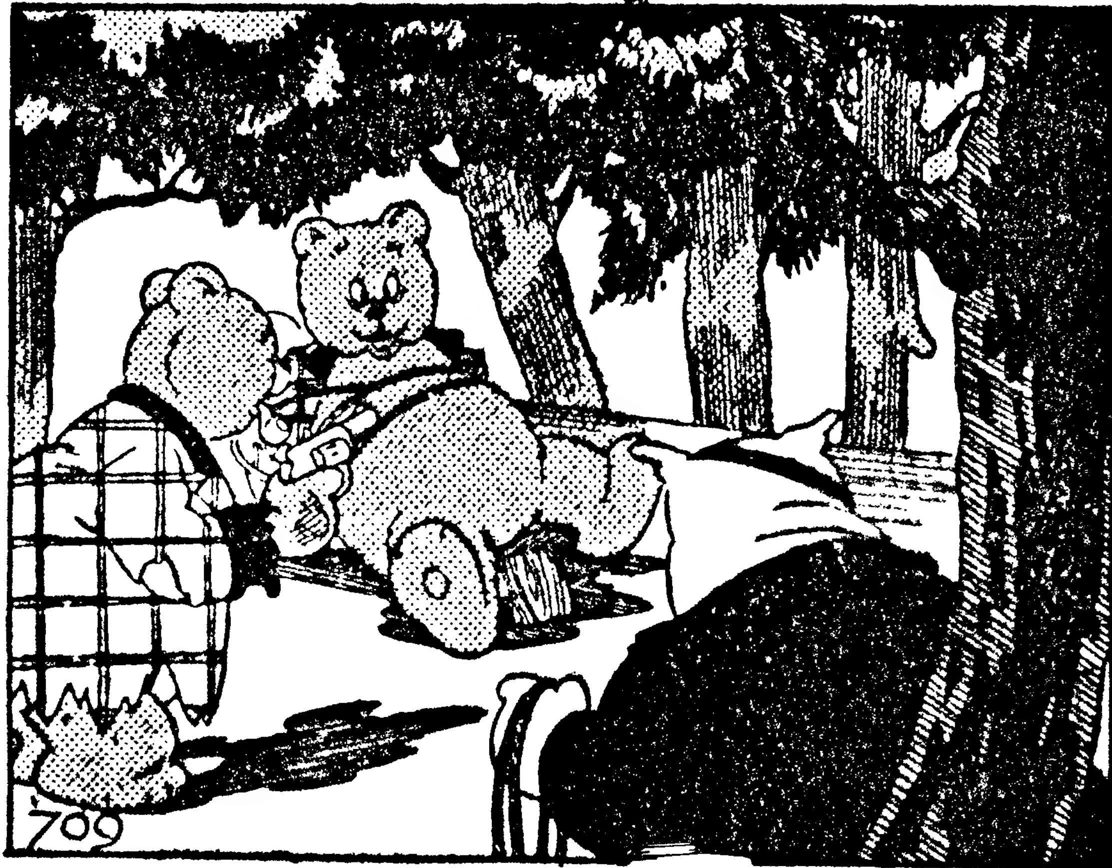

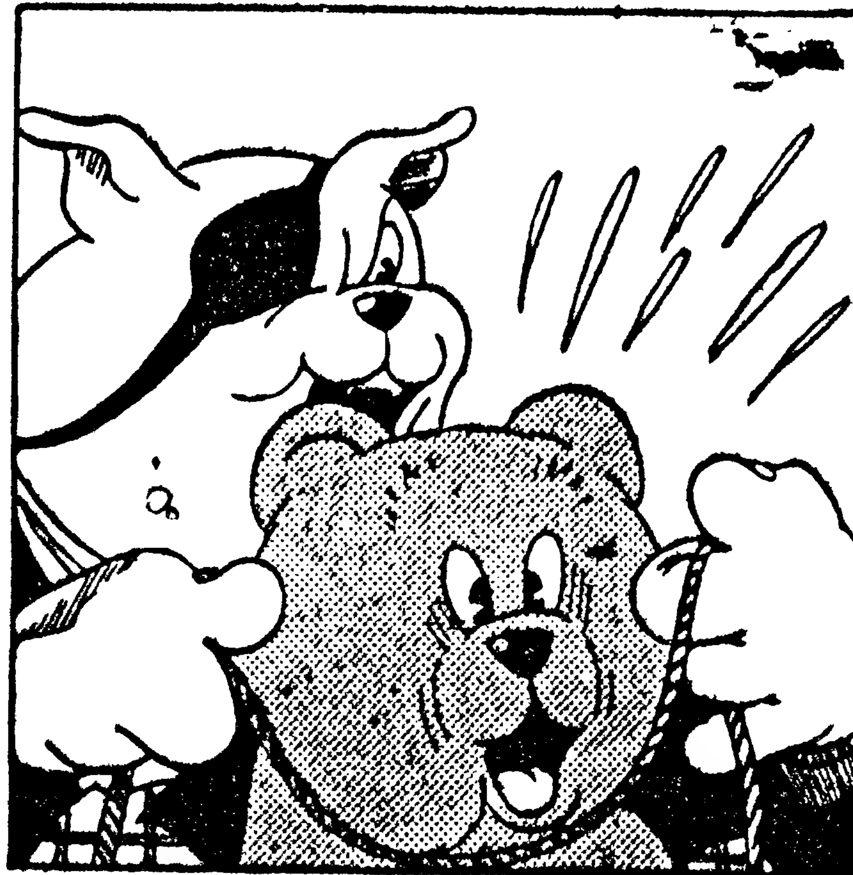

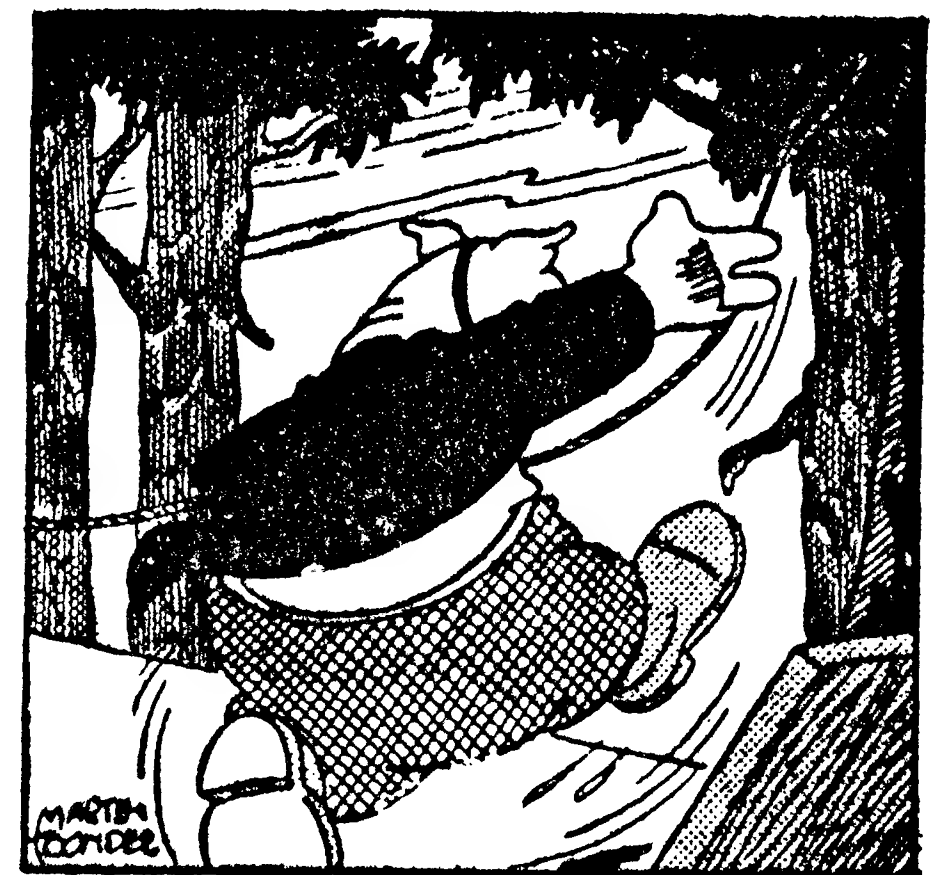
Neef Elias O. Bommel deed zoals hij gezegd had. Hij bracht Tom Poes en heer Ollie op het dak van de boshut en bond hen daar aan elkaar op een bankje vast, zodat ze zich niet verroeren konden. Daarna ging hij naar beneden en kwam even later met Pietje Kolibrie terug.

— Nou moete we es saampies prate! zei neef Elias. — Ik mot die kaart hebbe! Ik ben ten slotte een Bommel en ik heb even veel recht op dat ding als jij, Ollie! En als je mooie vriend Tom Poes nou niet gauw vertelt, waar hij die kaart verstopt het, zel je es wat beleve!

— Jullie horen het! zei Pietje. — Het is zoals mijn vriend zegt: We willen weten waar die kaart is. En dit keer slik ik geen leugens meer. Zeg op, Tom Poes, waar heb je die kaart verstopt?

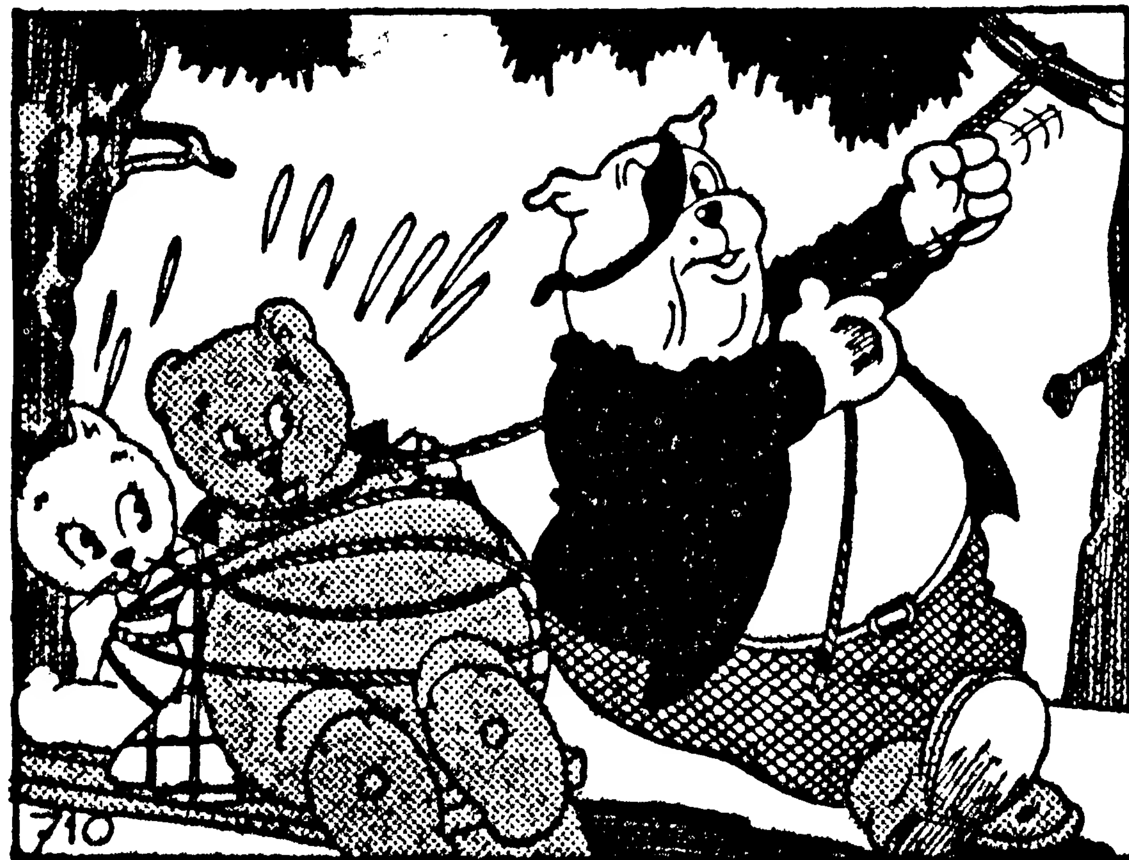

— Ik zeg niets, zei Tom Poes. — Jullie kunnen lang wachten tot ik een mond open doe! Jullie zijn schurken en ik denk er niet aan om ....

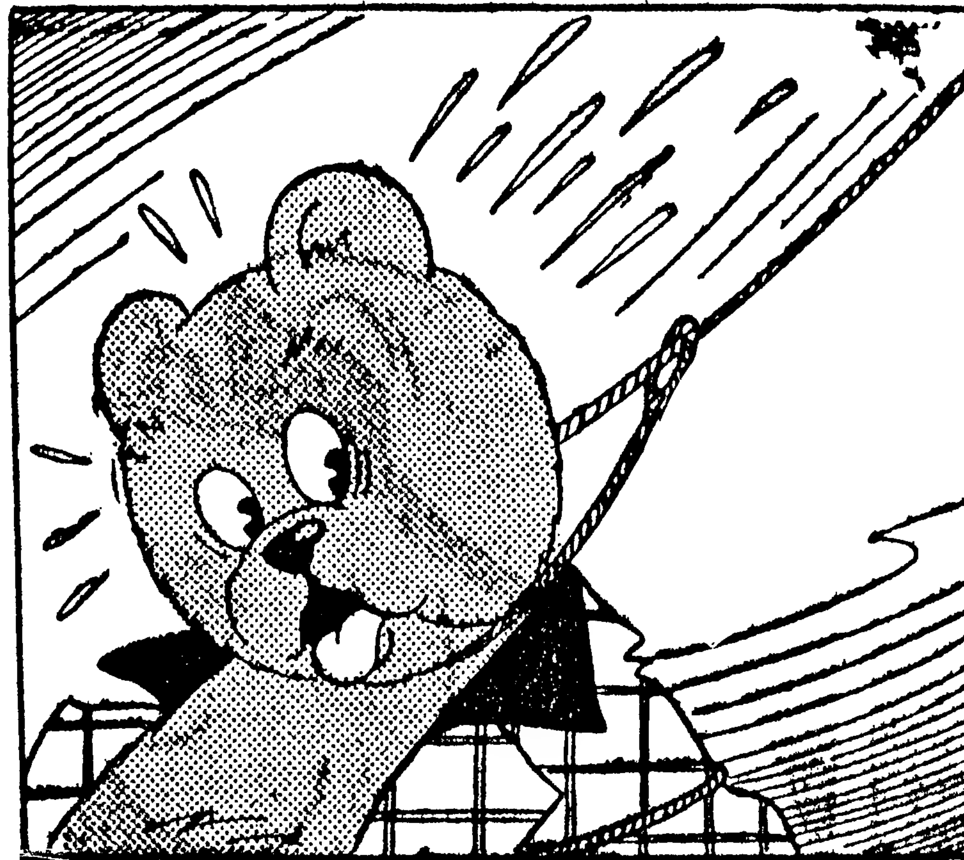
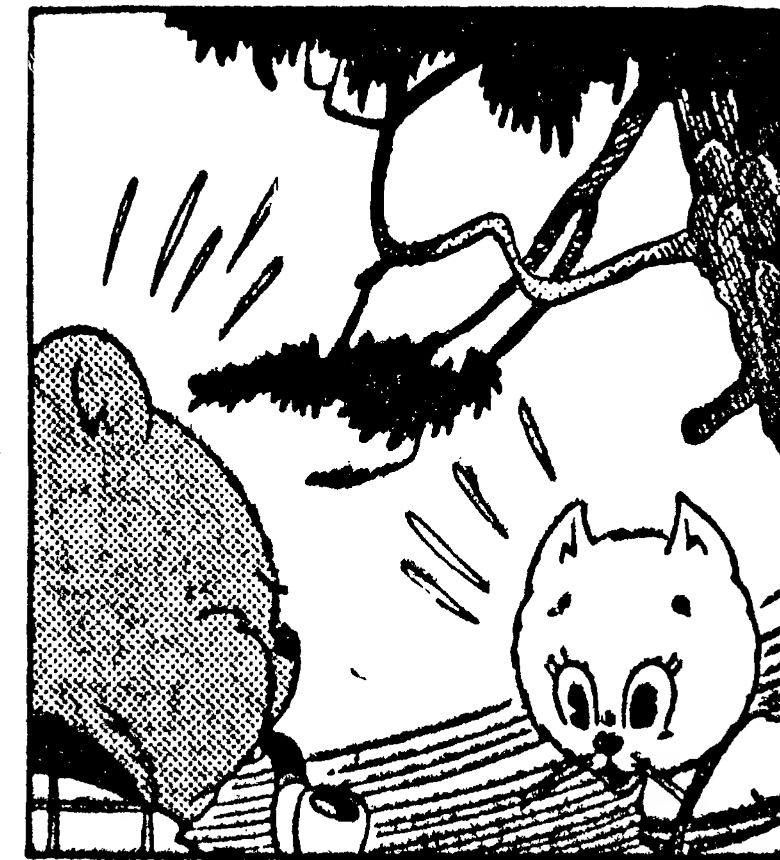
— Aha! wacht es eve! zei neef Elias. — Wie niet hore wil, mot voele! Ga je gang, Pietje!

Nu Pietje wachtte niet lang. Hij haalde een flink, sterk touw te voorschijn, bond dat stevig om de hals van heer Ollie en gooide toen het andere einde over een dikke, overhangende tak.

— Houd op, goede vriend! riep heer Ollie. — Je beneemt me bijna de adem! Dat zijn geen manieren! Op deze wijze stem je me zeer onaangenaam en ....

— Met jou hebbe we niks te maken! zei neef Elias. — Tom Poes weet waar de kaart is, en als hij niet gauw zijn mond ope doet, gaat Pietje jou an die tak ophange!

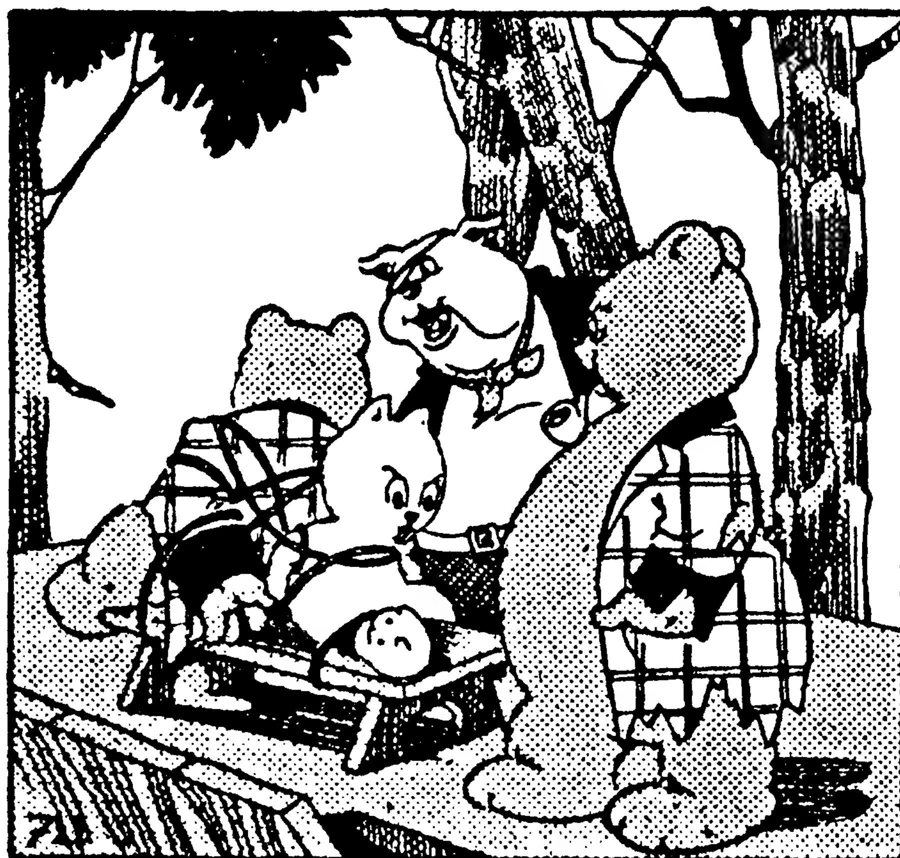

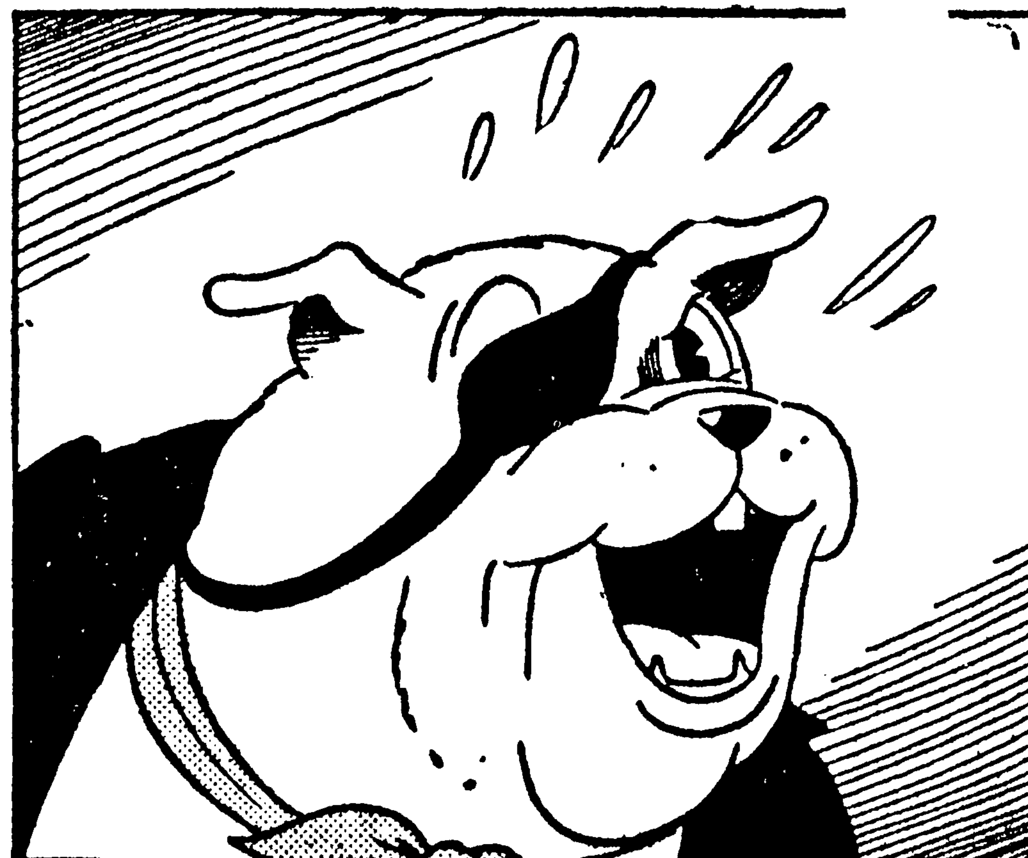
Pietje Kolibrie had het touw over de tak gegooid en begon te trekken. Nu, je begrijpt wel, dat dat voor heer Ollie helemaal niet leuk was. De lus, die Pietje om zijn hals had vastgemaakt, schoof dicht en hij begon het aardig benauwd te krijgen — Uche-uch-ugh-oef! hijgde hij, — uch, zeg hem .... waar die kaart is, Tom Poes! ... Mijn kostbaar leven ... is meer waard dan ... die schat! ... Uche ... help! ... ik stik! ...

— Je hoort het! zei neef Elias. — Waar is die kaart, klein mormel? Schiet een beetje op, want Pietje wordt ongeduldig!

— Ik zal het zeggen! zei Tom Poes haastig. — De kaart zit achter het schilderij om de hoek van mijn kamerdeur! Maar maak nu gauw dat touw los!

— Wacht es effe, zei neef Elias, — hoe wete we dat je de waarheid spreekt, hè? Hoe wete me dat?

— Hoe weet jij, dat die slampamper de waarheid zegt? vroeg neef Elias O. Bommel. — Hij heeft al één keer gelogen en ik snap niet waarom hij nu de waarheid zegge zou ....

— Hij spreekt de waarheid! zei Pietje overtuigd, — Zoiets voel ik met m'n zolen. Hij zou Tom Poes niet zijn als hij nu loog; want hij zal het leven van zijn vriend er niet aan durven wagen. Bedankt voor de inlichtingen, jochie en het ga jullie goed! Kom mee, Elias, we moeten eens een eindje verder!

— Maak ons nu los, goede vriend! zei heer Bommel, — wij hebben gezegd, wat je wilde weten. nu kan je ons rustig laten gaan!

— Hahahiha! brulde Pietje, — ik heb nog een verrassing voor jullie! Blijf nog maar even rustig hier vast zitten, dan zal je eens wat zien! ......

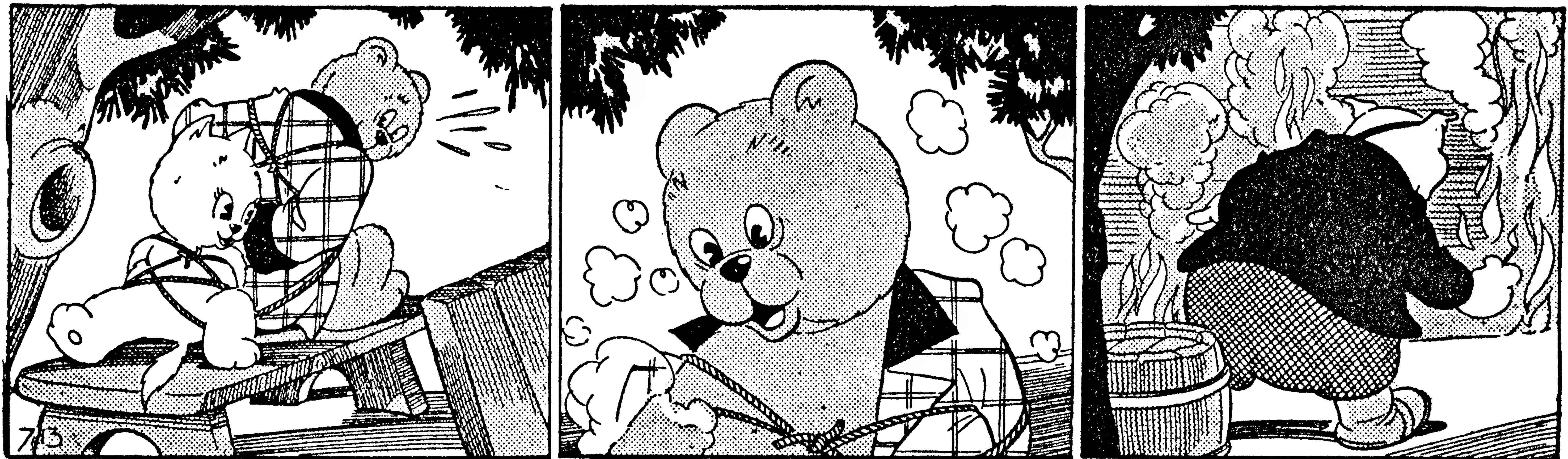

Pietje Kolibrie en neef Elias O. Bommel daalden de trap af en liepen naar het schuurtje.

— Help me nu eens even om die vaatjes petroleum naar buiten te rollen, zei Pietje. — We moeten opschieten, Elias. Dit boshutje moet verdwijnen en die twee lefschoppers er bij! Neef Elias antwoordde niet, maar begon het eerste vat tegen de muur van het schuurtje leeg te gieten.

— Ik weet 't niet — mompelde hij — t is toch niet helemaal in de haak om die twee jonges daar bove te late zitte, terwijl wij de hut in de fik zette... ik weet 't niet...

Wat mopper je toch? vroeg Pietje, die ook al ijverig bezig was. — Ben je het er soms niet mee eens? We kunnen toch niet de kans lopen, dat die twee ons straks achterop komen met de politie? Nee, we moeten de kaart hebben en dan de schat, we kunnen niet gestoord worden. Je moet niet flauw worden, Elias!

Tom Poes en heer Bommel zaten intussen op het bankje op het dak en rukten aan hun touwen.

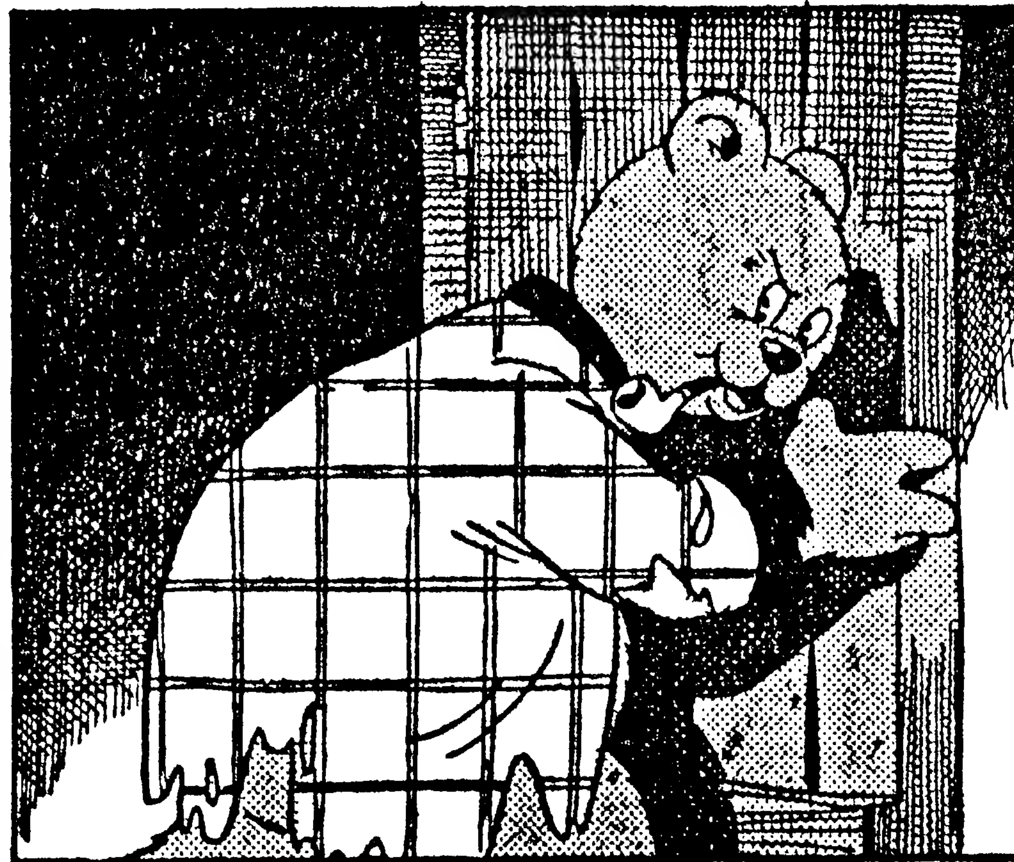
— Waarom zouden ze ons niet losgemaakt hebben? vroeg heer Bommel. — Je hebt hun nu verteld, waar de kaart is en Pietje had toch beloofd, dat....

— Ach wat, zei Tom Poes. Wat Pietje Kolibrie belooft, heeft geen waarde. Dat is en blijft een schurk, heer Bommel. Ik heb zo'n voorgevoel, dat hij een lelijke streek aan het uithalen is. Vrijlaten zal hij ons nooit, want dan zouden we immers direct naar de politie kunnen lopen en hen gevangen laten nemen? Ik denk eerder....

Wacht eens even, Tom Poes, zei heer Ollie. Neem me niet kwalijk, dat ik je in de reden val, maar ik geloof, dat ik iets vreemds ruik. Het is net alsof ze hieronder een houtvuurtje stoken!

Nu, daar had heer Bommel gelijk in, want Pietje had een lucifer bij de petroleum gehouden....

Pietje Kolibrie en Elias O. Bommel liepen naar het schuurtje en om hen heen knetterden de wanden van de boshut.

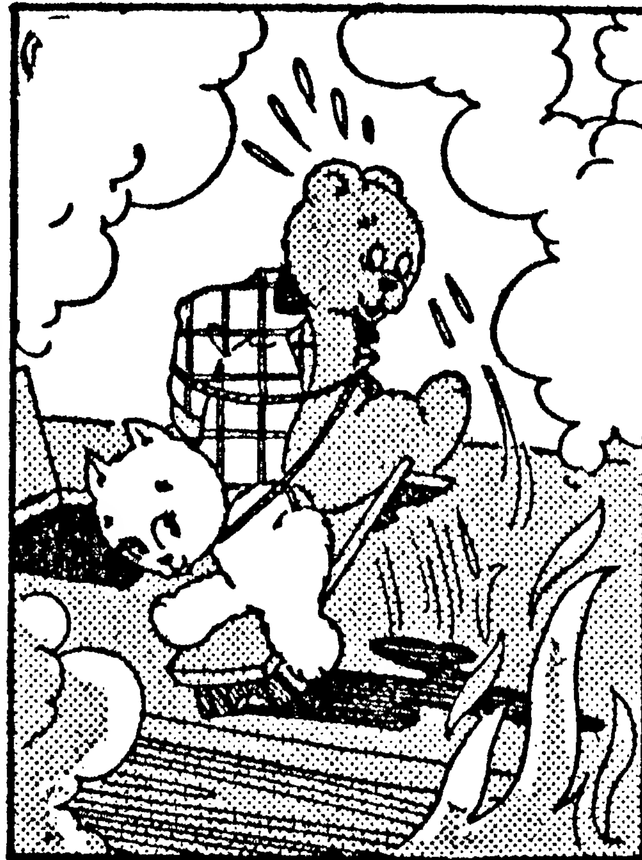
— Ik vind het niet helemaal in de haak, zei neef Elias. Ten slotte is het toch mijn neef en het is geen werk om je eige neef op te brande, zeg nou zelf. We hadde ze beter zwaar gebonde in deze hut kenne laten, dan waren wij al lang met de kaart uit de voete geweest tege de tijd dat ze vrij kwamme.

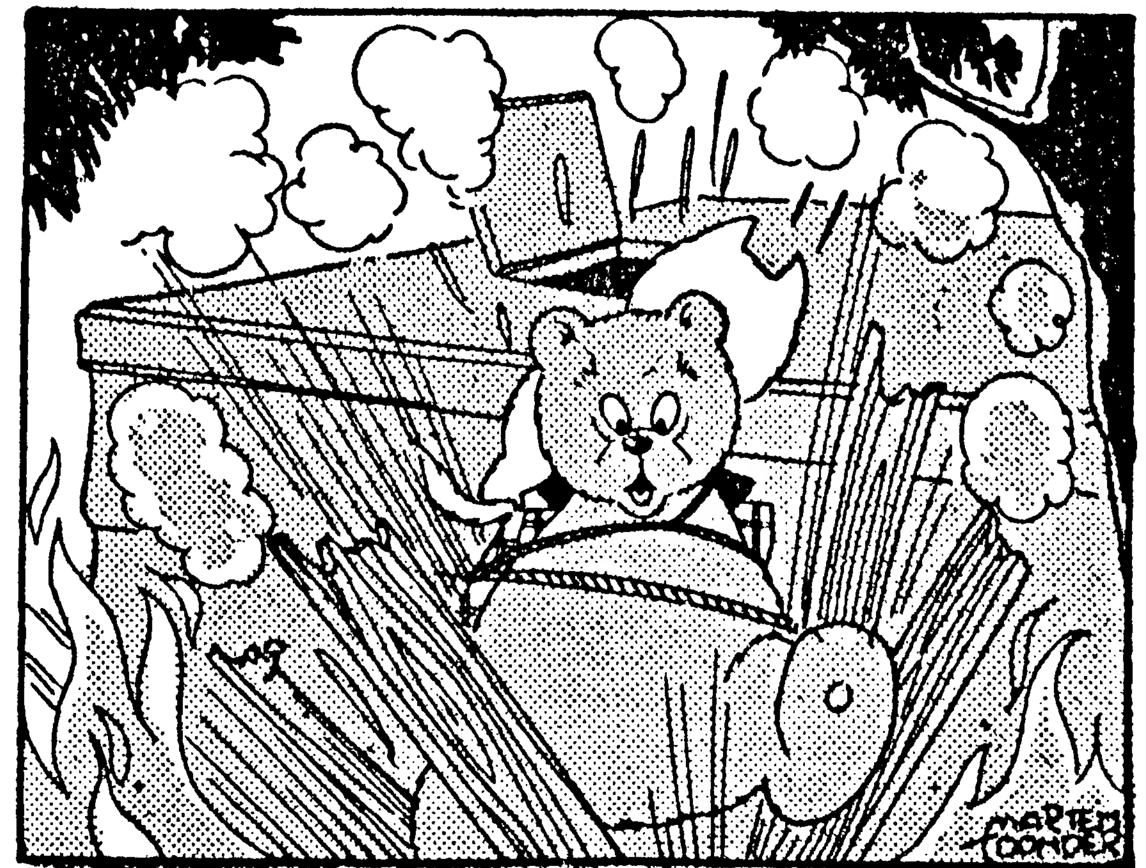
— Zeur niet, snauwde Pietje. Maak de deur open. Het staat je niet als je gevoelig wordt. Gevoel kunnen we niet gebruiken. Schiet op!

Intussen werden de wolken steeds dikker en Tom Poes en heer Ollie kregen het benauwd daarboven op het dak.

— Ik weet niet, hoe jij er over denkt, jonge vriend, zei heer Bommel, maar ik begin het warm te krijgen. Ik heb zo het idee, dat ze rookworst van ons willen maken. Ons laatste uurtje heeft geslagen, jonge vriend....

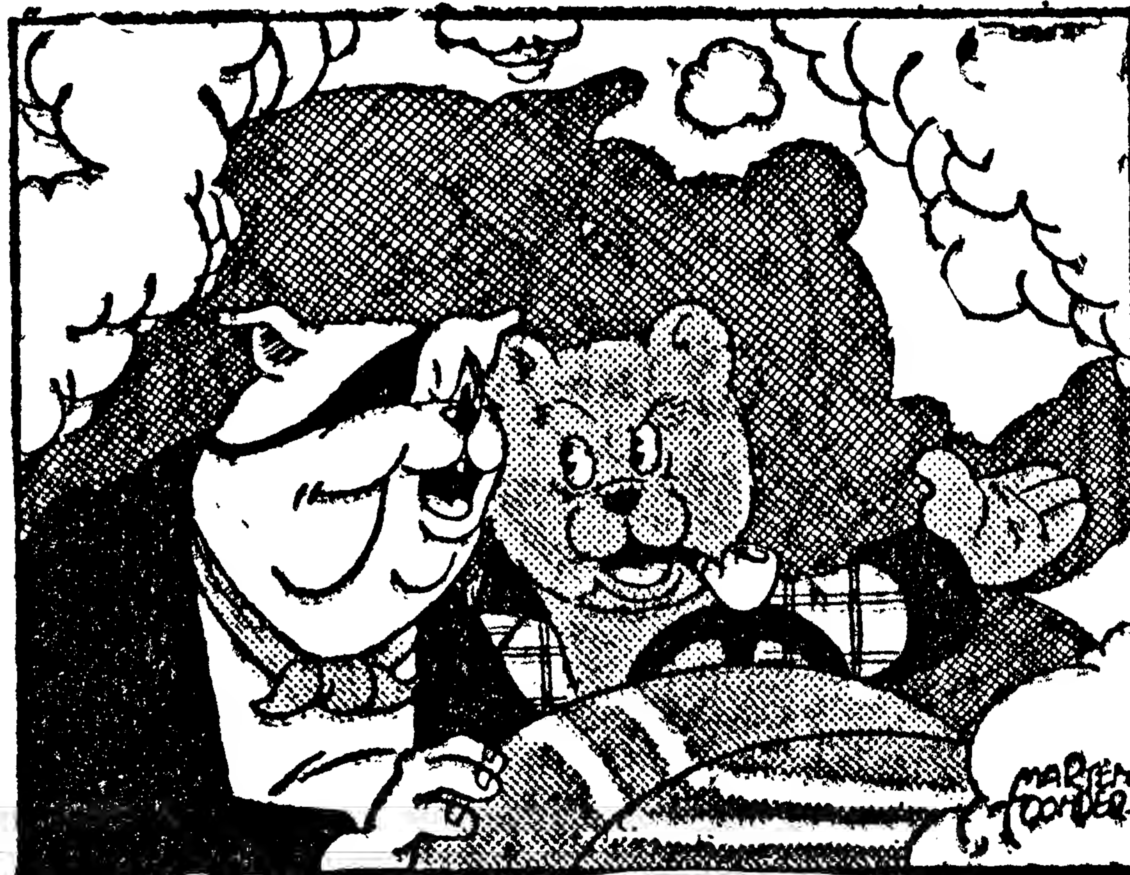

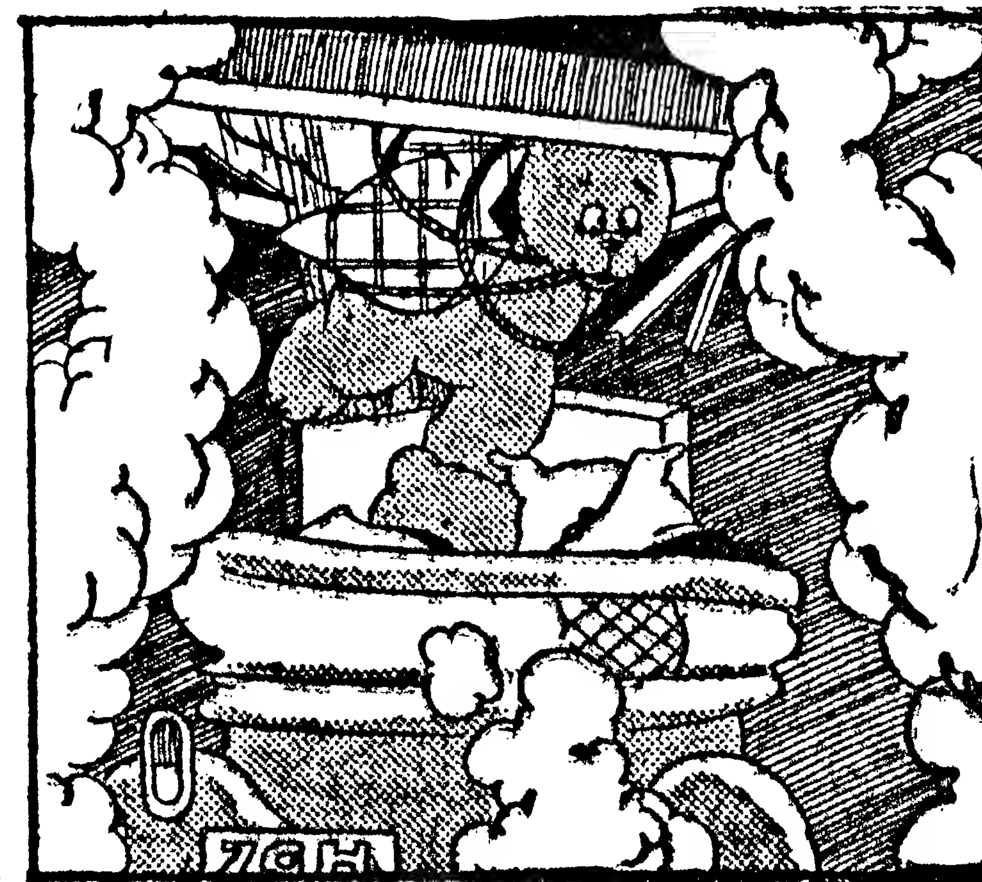

Terwijl Pietje Kolibrie en neef Elias in het schuurtje verdwenen, zaten heer Bommel en Tom Poes aan hun touwen te rukken. — Het wordt nog niets losser, Tom Poes, zei heer Ollie. Die koorden zijn veel te goed vastgemaakt. Hier helpt geen list meer, jonge vriend. We moeten ons kalm laten bakken en braden.... Wie had kunnen denken, dat dit het einde van een Bommel zou zijn? En het meeste treft het me, dat een familielid, iemand die zich eveneens Bommel noemen mag, mij dit aandoet!

— Wacht eens even, heer Ollie, zei Tom Poes, er is nog een kansje voor ons. Ik heb de deur van het schuurtje hieronder horen opengaan. Pietje en neef Elias zijn dus hier beneden en het lijkt me het beste om daar eens te gaan kijken. Spring, heer Bommel!

Heer Ollie begreep er niet veel van, maar hij gehoorzaamde. Met zijn voeten zette hij zich zo hard mogelijk af. Tom Poes dook in elkaar en... het bankje sloeg over de kop, viel van de dakrand af en smakte door het dak van het schuurtje heen....

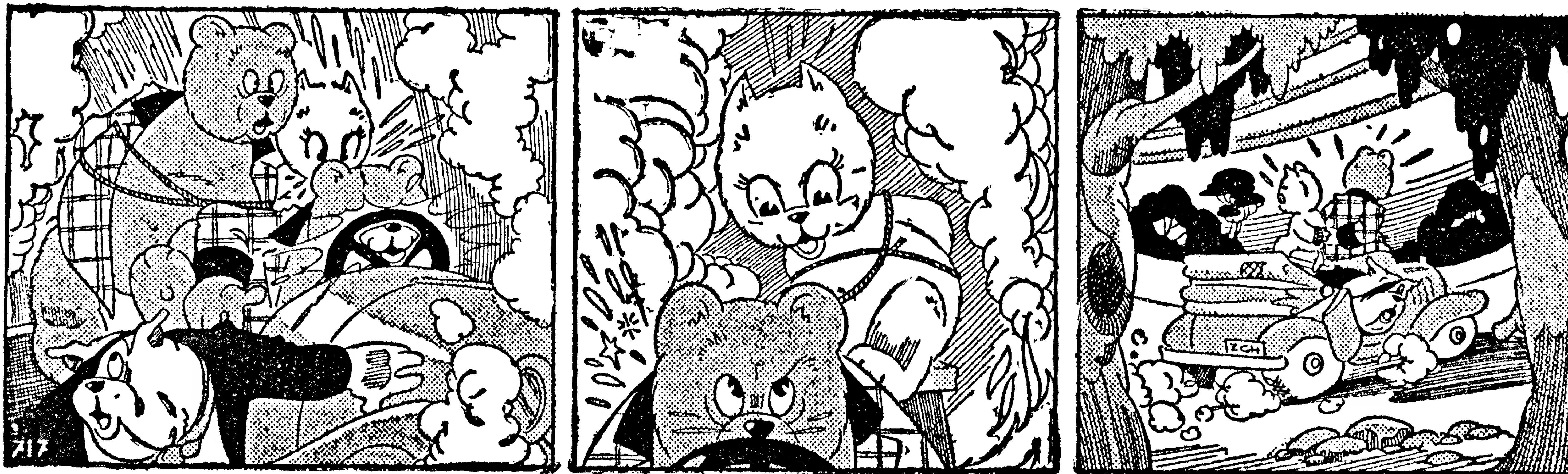

Intussen waren Pietje Kolibrie en neef Elias het schuurtje binnengegaan. In dat schuurtje stond een oude auto, die ze daar hadden neergezet voor het geval, dat ze ineens zouden moeten vluchten. Daar gingen ze nu in zitten en neef Elias probeerde de motor aan te slaan. Maar dat ging niet al te best, de auto was oud en wrak. neef Elias was zenuwachtig en de rookwolken werden steeds dichter. Pietje werd dan ook ongeduldig.

— Schiet toch op! snauwde hij. Ik heb geen zin om hier in die rook te stikken! We moeten weg!

— Kalm! zei neef Elias verontwaardigd. Die ouwe koffiemole wil niet lope! Ken ik het hellepe? Ik wil hier net zo graag weg as jij en ik...

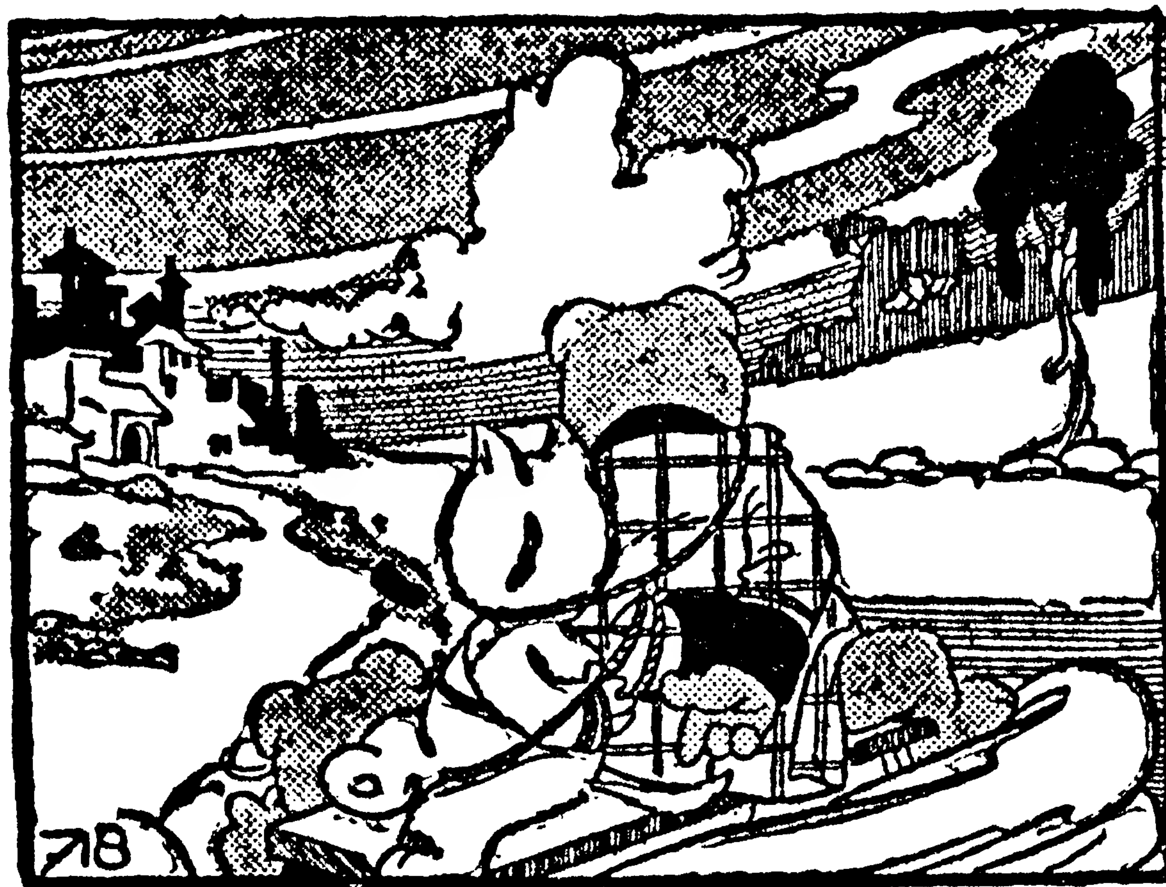
Op dat moment klonk er een verschrikkelijk gekraak, het dak van het schuurtje zakte door en heer Ollie en Tom Poes kwamen op hun bankje naar beneden vallen.

Dat was een klap van belang! Het bankje waarop Tom Poes en heer Ollie vastgebonden zaten, kwam boven op Pietje Kolibrie en neef Elias terecht en dat was niet prettig, dat verzeker ik je! Pietje zakte met een schorre kreet opzij en bleef in het deurtje hangen en neef Elias kwam met zijn neus op het stuurrad terecht. Hij kon geen vin meer verroeren! En of het nu kwam door de warmte of door de schok, kan ik niet zeggen, maar de motor sloeg ineens aan.

— Vooruit! riep Tom Poes, die boven op neef Elias zat. Rijden! We gaan naar het politiebureau in Rommeldam en wanneer je probeert om grapjes te maken, zal ik je een stoot met mijn bank geven, dat je sterren ziet!

Nu, neef Elias had helemaal geen zin om grapjes te maken; hij drukte op het gaspedaal, greep met moeite het stuurrad en reed langzaam de garage uit...

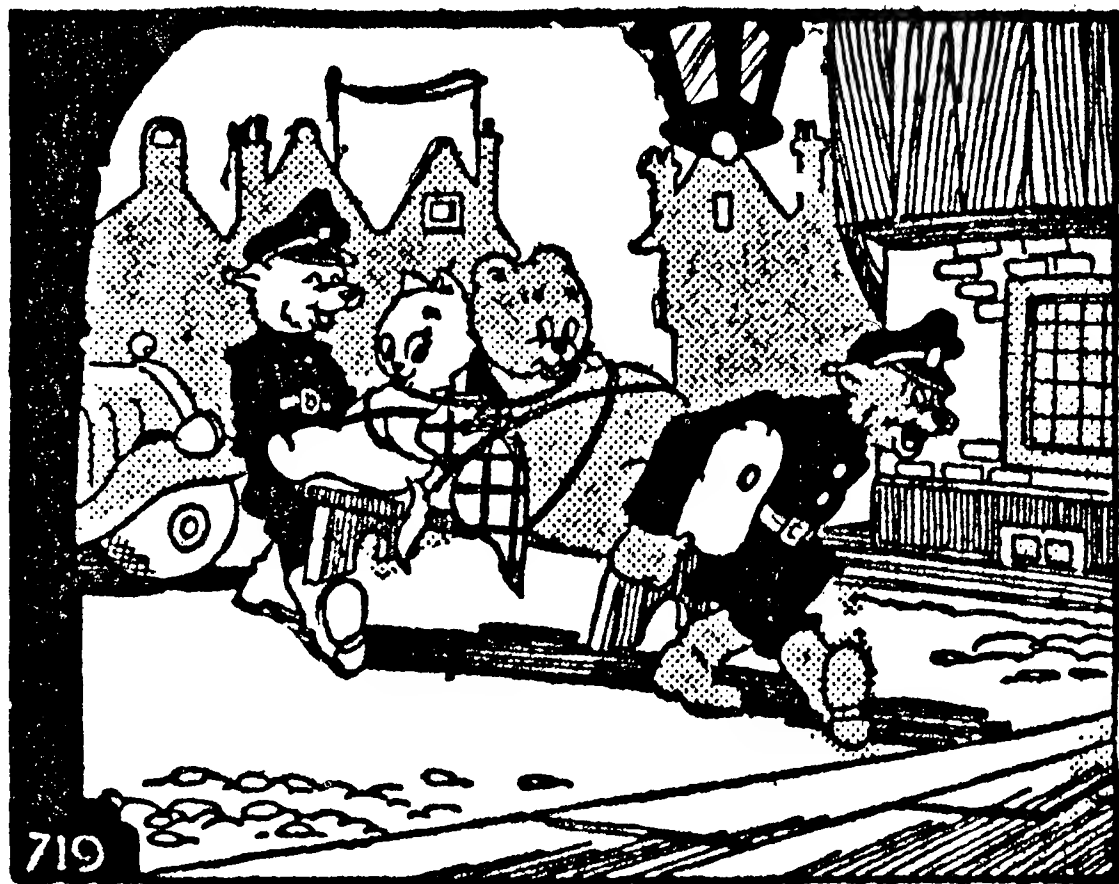

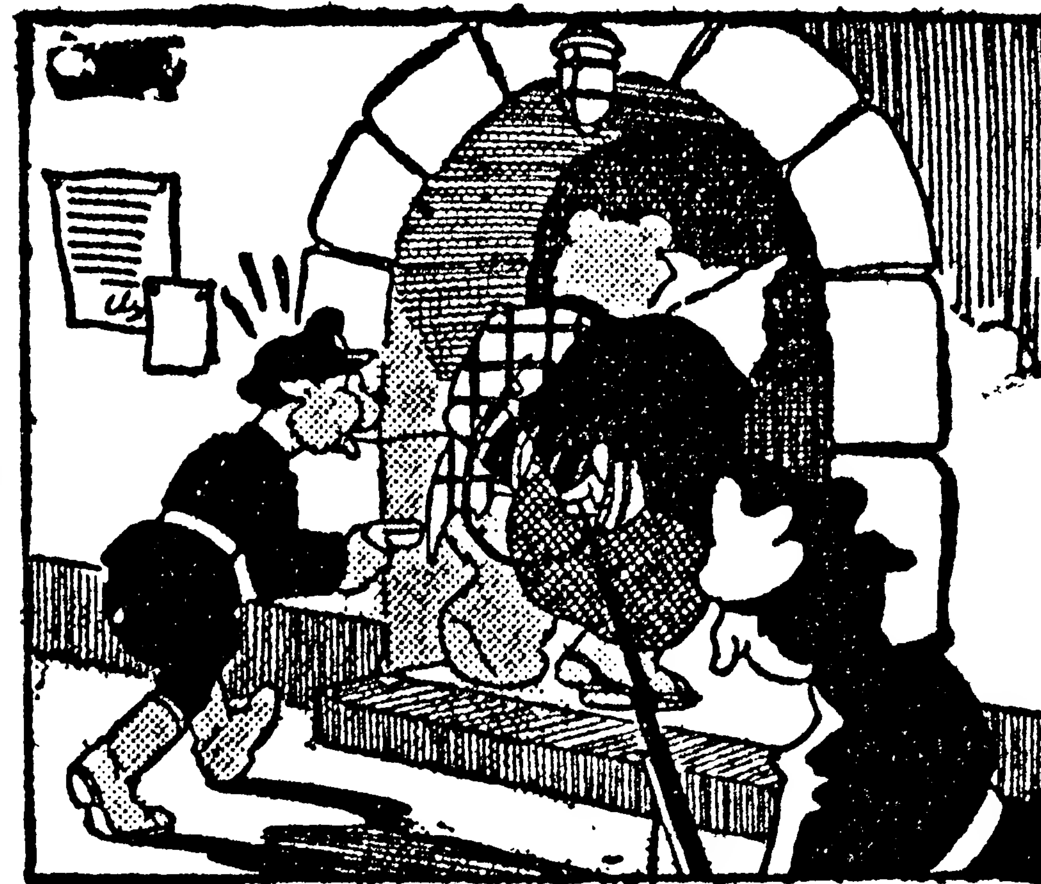

Het was natuurlijk een vreemd gezicht, zoals de oude auto daar over de weg reed: Tom Poes en heer Ollie met gebonden armen op een bankje op de ruggen van Pietje en neef Elias O. Bommel, langzaam voortrijdend in de richting van Rommeldam. Neef Elias probeerde helemaal niet om te vluchten of een andere weg in te slaan, het bankje knelde zijn rug en hij verlangde er alleen maar naar, om er van bevrijd te worden. Wat Pietje Kolibrie betreft, die hing nog steeds half bewusteloos uit het portier en zei niets.

Zo kwamen ze ten slotte in Rommeldam aan en neef Elias reed rechtstreeks naar het politiebureau.

— Kijk daar eens iets vreemds aankomen! riep de agent, die de wacht had. Ik geloof nooit, dat het geoorloofd is, om in het openbaar zó op een auto te zitten! Ik zal...

—Wacht eens even! zei de brigadier; dat is vast en zeker Tom Poes!

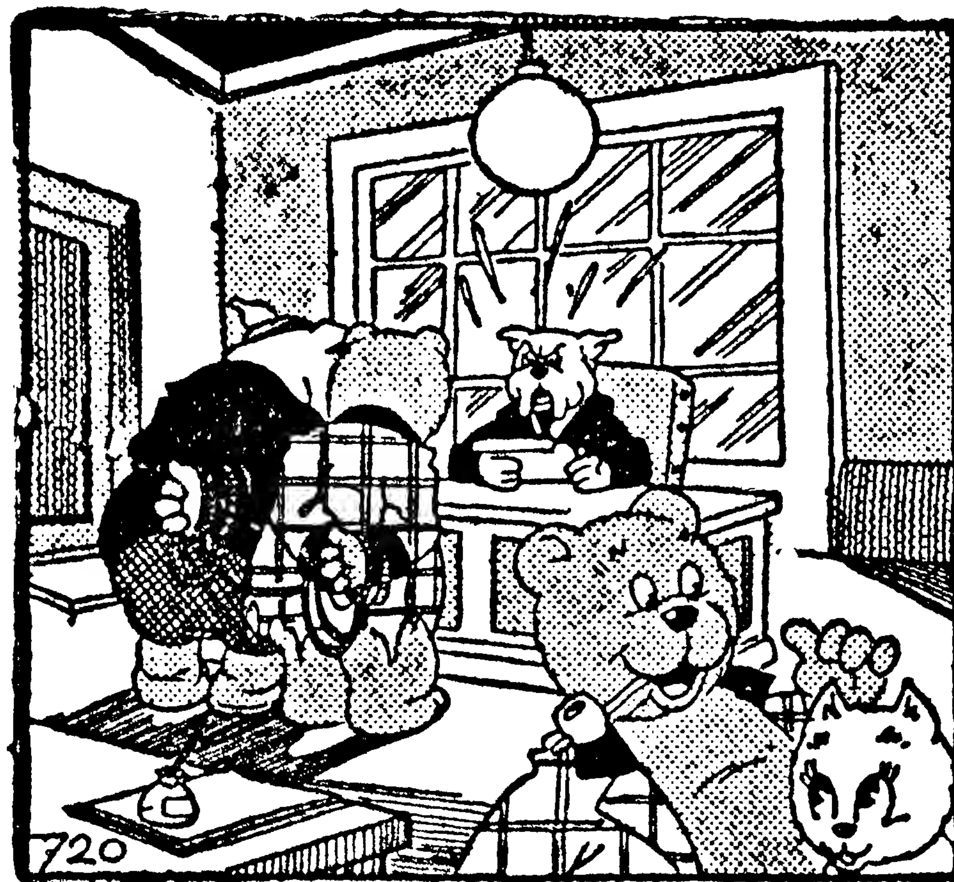

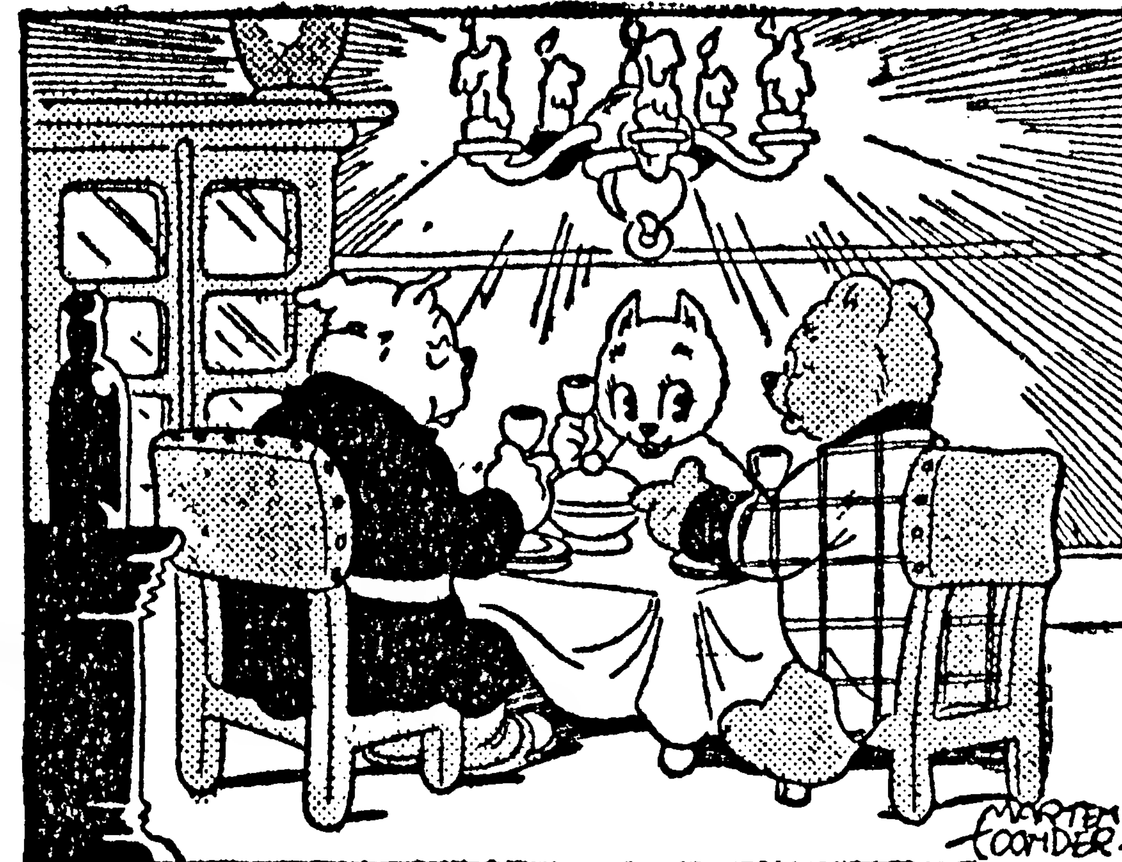

Toen de agenten eenmaal gezien hadden, dat Tom Poes en heer Ollie daar zo vreemd op die auto zaten, wachtten ze niet lang. Ze holden naar hen toe en droegen het bankje waarop ze waren vastgebonden, in triomph het politiebureau binnen. De brigadier maakte hun touwen los en toen was al het leed alweer geleden.

— Ik ben blij, dat ik mij weer bewegen kan, Tom Poes! zei heer Ollie. — Het was niet waardig om als een opgebonden rollade door het landschap te toeren! Een Bommel moet vrij zijn in zijn doen en laten, zeg nu zelf! En daarom doet het mij verdriet wanneer ik bedenk, dat mijn neef Elias zo afgedwaald is! Hij is ten slotte een Bommel en het stemt mij verdrietig, dat een Bommel de gevangenis in gaat. Ja, neef Elias ging de gevangenis in. Hij was aan Pietje vastgebonden en werd door een agent door de poort gedreven.

—Loop niet zo te moppere, Pietje! vermaande hij, ik ben veels te blij, dat dat bankie van me rug af is!

Neef Elias en Pietje Kolibrie werden voor commissaris Bulle Bas gebracht en heer Bommel en Tom Poes moesten getuigen.

— Zwam nou maar niet zo lang! zei neef Elias. Ik beken, dat we die kerels om zeep wilden brengen. Maar wat zou dat? Ollie is z'n hele leven een niksnut geweest, die alleen maar geld kon uitgeve! D'r was niks an verlore!

— Hoor je dat, Tom Poes? vroeg heer Bommel. Begrijp jij hoe zo iets mogelijk is? Begrijp jij, dat een Bommel, die toch een verfijnd iemand behoorde te zijn, zo iets kan zeggen? Maar ik wil hem niet langer kennen, jonge vriend! Morgen haal ik zijn foto uit mijn foto-album en ik stuur hem zijn poëzieplaatje terug!

Nu, Bulle Bas maakte korte metten met Pietje en neef Elias; hij stuurde ze naar de rechtbank in de hoofdstad en nodigde toen Tom Poes en heer Bommel uit om bij hem thuis te komen eten.

En dat was erg gezellig, want Bulle Bas had een erg besten kok!

In deze serie verschijnen:

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 18	673 - 720	De Bommelschat

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **18**	673 - 720	De Bommelschat

1984 Stichting De Lezer Amsterdam

Eenmalige uitgave in een oplage van 250 boekjes